

KEVSER SÛRESİ

Rahman, Rahim Allah'ın Adıyla
"Şüphesiz biz, sana Kevser'i verdik.
Şu hâlde Rabbin için namaz kıl ve tekbir
alırken, namazda ellerini boğazına kadar kaldır.
Doğrusu asıl soyu kesik olan, sana kin duyandır."

Ali Kirazlı

EHL-İ BEYT'E DOĞRU

KEVSER

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Kevser Yayınları: 88

Eserin Adı:

Ehl-i Beyt'e Doğru

Yazar:

Ali Kirazlı

Dizgi & Mizanpaj:

Kevser Yayınları

Tashih ve Son Okur:

Rıdvan Murat Altun

Kapak:

Ramazan Erkut

Baskı:

Er Matbaacılık

Mayıs / 2006

ISBN: 975-6640-65-0

Adres:

KEVSER BASIN YAYIN
Horhor cad. No: 78/3 Fatih - İstanbul
Tel: (0212) 534 35 28 / Fax: 631 36 01

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....	7
İnsanın Kendini Tanıması	11
Gelin Canlar Bir Olalım	21
Yavuz Selim ve Balım Sultan Dönemi.....	27
İslâm'daki Bölünmeler.....	33
Ayrılan Fırkalar.....	39
İslâm Dini Mantık Dinidir.....	53
Hendek ve Hayber Vakası.....	59
On İki İmamlar.....	61
Münafıkların Hilesi.....	65
Kendimize Dönelim.....	71
On Dört Masumdan Birer Hadis	83
Vasiyet Sorunu.....	87
Sahabenin En Üstünü Kimdir?.....	116
On Dört Masum'dan Hadisler	136
Neden Böyleyiz?.....	140
İslâmiyet'in Anadolu'ya Gelişi	169
Alevilikte Oruç, Namaz ve İbadet Şekli.....	192

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

ÖNSÖZ

Bismillahirrahmanirrahim

Bütün hamdlar âlemlerin Rabbi olan Allah Teala'ya mahsustur. O eşi ve benzeri olmayan Rabbimize sayısız hamd ve senalar olsun. O'nun selamı insanlık âleminin en hayırlısı olan Hz. Muhammed'e (s.a.a), onun pak ve pakize olan Ehl-i Beyt'i'ne ve onların ehline olsun.

Yine o şanı yüce Rabbimize milyonlarca şükürler olsun ki, elimizdeki bu kitabımızın yeni baskısını da siz kardeşlerimin istifadesine sunmayı bana nasip etti.

Yine o kâinatın sahibine hamd ve senalar olsun ki, beni hiç olmazsa Ehl-i Beyt'in muhabbetiyle aşına olan bir anne ve babadan dünyaya getirdi. Biz de bu yüzden Ehl-i Beyt'i az da olsa tanıyarak, hakkı batıldan, doğruyu yanlıştan ayırabilmekteyiz. Yoksa Ehl-i Beyt'i tanımadan, bizim için de doğruyu bulmak mümkün olmayabilirdi.

Değerli kardeşlerim, bu kitabımızın birinci baskısında bana gelen bir soruyu cevaplamak zorundayım. Bana gelen bir soru şöyle: "Neden Ehl-i Beyt'e Doğru? Kitabın adını neden '**Ehl-i Beyt'e Doğru**' koydunuz?" Şimdi ben â-cizane bunu anlatmaya çalışacağım:

Bildiğiniz gibi ben de bir Alevîyim. Bu vesileyle ben de dertleriyle dertlendiğim bu toplumun bir parçasıyım. Bu toplumdaki durmak bilmeyen sorunlar, beni de yakından ilgilendirmektedir. Bir insan olarak şöyle bir baktığımızda, bilhassa tarihin de beraberinde getirdiği musibetlerin, baskıların, sindirme hareketlerin neticesinde, biz

Alevîlerin bugünkü çıkmazdan, bu karmaşık kavramlardan, "Acaba nasıl kurtulabiliriz?" arayışının neticesinde bu kitabı yazmaya başladığımda, bu isim de kendiliğinden ortaya çıktı.

Düşündüm ki, biz Alevîlerin aslına dönmesi, birlik olması, ancak Ehl-i Beyt'e doğru yol almakla, On İki İmam'ı yeterince tanımakla mümkün olacaktır. Yoksa şu durumda başka türlü mümkün değildir. İşte ben de bu inancımın yola çıkarak kitabın adını "**Ehl-i Beyt'e Doğru**" koydum. Böylelikle bu kitabı siz değerli okuyucularımın hizmetine sunmayı Allah Teala (c.c) bana nasip etmiştir.

Bu araştırmamı yaparken düşündüm ki, bugün Türkiye'mizden sayıları üç yüz, beş yüz bin nüfusa sahip olan vatandaşlarımız vardır. Bu insanlar kendilerine ait cemaatler oluşturmuşlar, bir araya gelmeyi becermişler, neye inanacaklarını, kime hizmet edeceklerini ortaya koymuşlardır.

Ne yazık ki Türkiye'de sayı bakımından hiç de az olmayan biz Alevîlerin ise bu birliği sağlayamamamız, bugün "Ben Alevîyim." diyen herkesin kabul ettiği ortak bir sorundur. Kiminle konuşmuşsak, bu görüş kabul görmektedir. Öyleyse bu çıkmazdan nasıl kurtulabiliriz?

Düşündüm ki, yolunu şaşırانların karanlıktan kurtulması için aranan tek çare ışıktır. Şayet bir ışık görüp ondan faydalanılırsa, bu ışık onun kurtuluşuna vesile olacaktır. Şayet ışık olmazsa onun kurtuluşu zorlaşır, döner dolaşır aynı yere gelir.

İşte buradan yola çıkarak şu neticeye vardım: Biz Alevîlerin bu çıkmazdan kurtulmamız için tek çare Ehl-i Beyt'e doğru yol almak, onları iyi tanıyarak onların nurundan, ışığından faydalanmaktır. Bizim kurtuluşumuza Ehl-i Beyt vesile olacaktır.

İşte bu kitabın adına da bunun için "**Ehl-i Beyt'e Doğru**" denmiştir. Çünkü On Dört Masum-i pak ve On İki

İmam'dan oluşan Ehl-i Beyt, öyle bir Ehl-i Beyt'tir ki, Allah Teala onları beğenmiş, onların makam ve mevkilerini yüceltmıştır. Allah ve Resulü onları sevmiş, onlar da Allah ve Resulü'nün emirlerine uyarak bu sevgiye layık olmuşlardır. Bunun içindir ki, Ehl-i Beyt hakkında Kur'ân-ı Kerim'de sayısız ayetler olduğu gibi Resul-i Ekrem'den de sayısız hadisler söylenmiştir. İnşallah ileride yeri geldikçe bunlar anlatılacaktır. Ehl-i Beyt'e doğru yol almak, onları tanımak, onlar gibi yaşamak, kurtuluş ve yükseliş yolumuz olacaktır.

Bu kitabın diğer baskılarında ve özellikle bu baskısında bilğim ve ilmim dâhilinde her zaman hakkı üstün tuttum. Bana gelen soruları da bu çerçeve üzere cevaplamaya çalıştım.

Ben âcizane, bir kardeşiniz olarak bütün bencilliklerden âlemlerin Rabbi olan Allah'a sığınırım. Bu satırlarımla hak ve hakikat yolundan insanlığa az da olsa faydalı olabilirim, ne mutlu bana diyorum. Yoksa Allah korusun, niyetim hiç kimseyi kırmak veya küçük düşürmek değildir.

Hedefimiz, bazılarının hoşuna gitmese bile, doğruluğuna inandığımız meseleleri, hakkı üstün tutarak olduğu gibi anlatmaktır. Bunun için kimse kusura bakmamalıdır. Bunu yaparken hatalarım olmuştur. Sonuçta ben de bir insanım. Şayet hatalarım olmuşsa, siz değerli okuyucularımın affına sığınırım. Bu konularda tüm olumlu eleştirilerinize açığım. Hiç şüphesiz yapıcı eleştirileriniz devamıza güç katacaktır.

Burada önsözümü bitirerek, sizleri "**Ehl-i Beyt'e Doğru**" kitabımla baş başa bırakıyorum. Hepinizi Allah'a emanet eder ve en derin saygılarımı sunarım.

Ali Kirazlı

İNSANIN KENDİNİ TANIMASI

Sevgili kardeşlerim "Ben Ehl-i Beyt'i seviyorum." diyenler, "Ben Muhammed ve Ali'nin, On İki İmam'ın yolundayım." diyenler. "Ben bir Alevî anne ve babadan dünyaya geldim ve bu Alevîliği de kabul ediyorum." diyen siz kardeşlerime yazarak, anlatarak bir şeyler vermeye çalışacağım.

Tarih boyunca tüm insanlık âleminin birbirlerini boğazlamalarına, kanlarını akıtarak yapılan savaşlara neden olan ayrılıklar, niçin olmuştur? Bunun ana sebepleri nelerdir? Asıl konumuza girmek için bu konuların detayına inmek gerekmektedir, düşüncesiyle konuyu anlatmaya çalışacağım.

İşte bu insanlığın acı hatıralarından yola çıkmak, asıl konumuza da ışık tutacaktır. İnsanlık tarihinde neler olmuştur? Hangi metotlarla, insanlığa nasıl zulüm edilmiştir? Bunları iyi bilmezsek o zaman Anadolu'da yaşayan biz Alevîlerin üzerinde de oynanan oyunlar nelerdir, bunca katliamların, bunca zulümlerin asıl sebepleri nelerdir, bilemeyiz. Bizler de bu insanlık tarihinden ders alarak kendi sorunlarımıza cevap bulmaya çalışalım. Tabi ki bu uğramızda, Allah Teala'nın izniyle, hakkı üstün tutarak gerçekleri yan-sıtmaya çalışacağım.

Bunu anlatırken sözü uzatıp bütün geçmiş peygamberlerin dönemlerinden anlatmayacağım. İslâm tarihinin ilk dönemlerindeki ayrılıklara sebep olan meseleler neydi, konusunu kitabımızın ileriki sayfalarında göreceksiniz.

Ancak asıl konumuzu ilgilendiren bilhassa Şu son günlerde çok değişik bir yöntemle biz Alevîlerin üzerinde oynanan oyunlar anlatmaya çalıŐacaęız. Bu kadar tehlikele-re rağmen neler yapabiliriz, konusu ancak böyle açıklığa kavuŐabilir.

Soğuk savaş dedikleri dönemde komünizmin duvarları yıkmaya baŐladında, Anadolu'da biz Alevîler'in üzerindeki oyunların hızlanarak devam ettiğini görmekteyiz. Son günlerde eline kalemini alan herkes Alevîlik hakkında bir Şeyler anlatmaya yazmaya başlamış. Bunu görüyoruz. Daha düne kadar Sosyalizm hayran olan bu kalemler, bizim Alevliğimiz için adeta araştırmacı kesilmiŐlerdir. En azından bu simaya bürünmüŐlerdir. Bunun tüm hızıyla devam ettiğini müŐahade etmekteyiz.

Görülen manzara Şu ki, bir kısım insanlar adeta bir te-laŐ içine girerek gerek Türkiye'de ve gerekse Avrupa'nın çeşitli yerlerinde muazzam bir panik içinde faaliyetler gs-termekteler. Bu kişiler yeni yeni dernekler açtılar cemiyet-ler kurdular. Bu konular üzerine durmadan konferanslar veriyor ve toplantılar düzenliyorlar.

Bu gibi toplantılarda, Alevîlik konusunda çok çeşitli fikirler üreterek biz Alevîlere yeni dinler bulmaya alıŐ-maktalar. İŞte ben bir Alevî olarak, "Ben de Alevîyim." di-yen kardeşlerime seslenip diyorum ki: Artık uyanmanın zaman gelmiştir. Artık kalk, Alevîlik nedir, onu ğren.

Bu insanlara bak, bunlar kimlerdir? Amel ve erknları var mıdır? İman dereceleri ne ölçüdedir? Kendilerinin bir dinleri bir mezhepleri var mıdır? Bugüne kadar yazdıkları kitaplarla veya aldıkları kasetlerle hangi felsefeye hizmet etmişlerdir? Bu ve buna benzer sorular sormak bunları araştırmak hepimizin asli görevidir. Yoksa susmakta fay-da yoktur.

İŞte burada gücüm ve ilmim nisbetinde bu sorulara ce-vaplar bulmaya çalışacağım. Allah Teala'ya sığınarak, bu

aziz toplumun da bir mensubu olarak ve hakkın üstünlüğüne inanarak, gerçeklerden asla ayrılmayacağım. Ama durumu değerlendirmekse siz okuyucularıma ait olacaktır.

Biz, Ehl-i Beyt'e doğru giden nurlu bir yoldayız. Bu yolun bizi her zorluktan aydınlığa çıkaracağına inanmaktayım. Tabi ki bazı durumlarda hak söz, acı olur ama onu söylemek de insanlığa yakışan bir onurdur. Asil insan olmanın nişanesi de budur.

Öyleyse bu konuya daha iyi yaklaşmak için Hz. Ali'den (a.s) olan şu hadisi aktararak konumuzu anlatmaya devam edelim. Buyuruyor ki:

Kendini tanıyan, Rabbini tanır.

Eğer kendisini, yani insanı tanımazsa o, Allah'ı da tanımaz, hakkı da batıldan ayırt edemez.

Evet dostlarım, biz de Hz. Ali'nin bu anlamlı nasihatinden yola çıkarak hem insan olmanın ne demek olduğunu bilelim ve hem de kendisini tanıyalım ki, insan, nasıl olursa insandır?

Allah Teala yeri, göğü, ayı, güneşi, yıldızları, tüm âlemi yaratmıştır. Melekler, onun emrindedir. Kendilerini tanımaları ve yeryüzündeki görevlerini de yapmaları için cinleri de yaratmıştır. Akla hayale gelmeyecek canlıları çeşit çeşit yaratmıştır. O yüce Rabbimiz, bütün bunları gerekli görmüştür ve yaratmıştır. Ne var ki, öncelikli olarak yaratanını tanıması, onun emir ve yasaklarına uyması ve yeryüzünde sorumlu olduğu görevlerini yerine getirmesi için, bütün yaratılanların en üstünü ve yeryüzünün halifesi olarak insanı yaratmıştır.

Bu bilgilerin kaynağı Kur'ân-ı Kerim'dir. Yani varlığımızın başlangıcı nasıl ki, o yüce yaratanın bilgisi dâhilindeyse, en sonunda ona dönmemiz de O'nun bilgisi dâhilindedir. Her şeyi yaratan O'dur. Gerek gördüğünde de yok edecek olan yine O'dur. Allah Teala yarattığı her şe-

yin düzenlenmesini üzerine almış, herkesin hakkını da adil bir şekilde vermiştir. Bütün bu âlem de, O'nun emriyle hareket hâlinindedir. Bütün canlılar O'nun verdiği hikmetli içgüdüleriyle çalışırlar. Kendilerine rızık edinirler. Arının bal yapması, karıncanın yuvasına dönmesi de O'nun hâkimiyetindedir.

Bilindiği üzere insanın yaratılışı ve onun tabiatı biraz daha farklıdır. Çünkü Allah Teala, insanın yaratılışında ona kendi nurundan nur bahşetmiştir. İnsana bir kısım özellikler vererek onu yeryüzünün öğrenen ve öğreten halifesi olarak yaratmıştır.

Allah Teala ilk olarak Âdem'i (a.s) yarattı ve o insanlığın ilk örneğidir. O öğrenendir, o öğretendir; o Rabbine ibadet edendir, o hata yaptığında tövbe etmesini de bilir. Ne var ki, Âdem'in (a.s) ardından insan nesli çoğaldıktan sonra Allah'a olan kulluk görevlerini yerine getirmediler, yozlaştılar.

Ama Allah Teala yarattığı insanı hiçbir zaman başıboş bırakmadı, zaman ilerledikçe o toplumlar içinden seçkin peygamberler ve salih öğretmenler gönderdi ve bazılarını kitaplar, bazılarını da suhurlar ile bilgilendirdi. Allah Teala, bu katkısıyla kendi nurundan nur vererek yarattığı insanın kemale ermesini istemiştir.

Hız. Âdem'den (a.s) sonra Şit (a.s), Nuh (a.s), İbrahim (a.s), Musa (a.s) ve İsa (a.s) gibi peygamberler gönderildi. Tarihte yüz yirmi dört bin peygamberden bahsedilmekte ve Kur'ân-ı Kerim'de ise bunlardan yirmi sekiz peygamberin ismi zikredilmektedir. Bunları tek tek yazmaya gerek görmedim. Çünkü siz de bunları biliyorsunuz.

İşte Allah Teala, böylece insana olan lütf-ü keremini tamamlamak ve onu kemale ulaştırmak için bu üniversitenin son öğretmeni olarak da fahr-i kâinat olan Hız. Muhammed Mustafa'yı (s.a.a) tüm âlemlere rahmet olarak

göndermiş ve Kur'ân-ı Kerim'de, "**Biz seni tüm âlemlere rahmet olarak gönderdik**"¹ diye buyurmuştur.

Onun görevlendirildiği dönemde, insanlık kapkaranlık bir çıkmazın içine girmişti. Bu zamana, "cahiliye dönemi" denilmektedir. Dilerseniz o dönemde insanların durumu ne vaziyette idi, onu Nehcü'l-Belâğa'dan, Hz. Ali'den (a.s) dinleyelim. Buyurmuştur ki:

Bu yol, yordam üzere çağlar geçmiştir, zamanlar aşmıştır; atalar geçip gitmişlerdir, oğullar, yerlerine geçip yetmişlerdir. Sonunda, noksan sıfatlardan münezze olan Allah, vaadini yerine getirmek, elçiliğini tamamlamak için Rasulullah Muhammed'i göndermiştir; Allah'ın salâtı ona ve soyuna olsun. Onu tanımak, tanıtmak için peygamberlerden söz almıştır; sıfatları tanınmıştır; doğumu ve doğduğu yer ve zaman yüceltilmiştir. O gün yeryüzündekiler, ayrı ayrı yollara sapmışlardı; darmadağın dileklere sarılmışlardı; dağınık yollara sapmışlardı. Kimisi, Allah'ı, onun yarattığı şeylere benzetmedeydi; kimisi adını anarken batıl yola gitmedeydi; kimisi de ona şirk koşup sapıklık etmedeydi. Derken onunla sapıklıktan kurtardı onları, vücudunun bereketiyle bilgisizlikten halâs etti onları...

Zamanın en güvenilir şahidi Hz. Ali (a.s) böyle buyurmaktadır. Demek ki Allah Teala, Hz. Muhammed'i (s.a.a) göndermekle insanlığa olan tüm himmetini tamamlamış, insanlığı karanlıktan aydınlığa çıkartmıştır. Yalnız unutulmamalıdır ki, Hz. Peygamber'in ve on bir imamın dünyadan ayrılmalarından sonra, insanlar yine de başıboş değildirler. Zamanın İmamı Hz. Mehdi, gayb âleminde beklemektedir.

Ben inanıyorum ki, Ehl-i Beyt'in nesl-i pakından insanlığa yol gösterecek kâmil insan sürekli olacaktır. Hz.

1- Enbiya, 107

Ali ve onun zürriyetinden gelecek olan soy zinciri bu himmeti kıyamete kadar taşıyacaktı. Böylece insanlık hüccet-siz kalmayacaktır.

İşte bunun içindir ki Allah Teala'nın son kitabı Kur'-ân-ı Kerim, son peygamberi de Hz. Muhammed'dir (s.a.a). Bu inanç, kıyamete kadar hiç son bulmayacaktır. Çünkü Allah Teala'nın emriyle var olan kevser ırmağı, Ehl-i Beyt'in pak nesli ile insanlık arasında çağları aşarak cennete doğru akacaktır. Bu benim şahsi görüşüm değildir. Allah Teala'nın emridir. O hem adil ve hem de cömerttir. Yarattığı insanı da başıboş bırakmayacaktır. Hz. Ali (a.s), bir hadisinde mealen şöyle buyurmaktadır:

Ey Allah'ım! Benim için ibadete layık olan sensin.
Ben de bunun için sana ibadet ediyorum. Eğer beni
cennetine alsan bu senin lütf-ü keremindedir. Eğer
cehennemine gönderirsen bu da senini adaletindedir.

Evet, kardeşlerim, görüldüğü gibi insanı kısa da olsa anlatmaya çalışırken, gerek Kur'-ân-ı Kerim'de ve gerekse eski eserlerde şunu görüyoruz ki, Allah Teala insanı yaratmadan önce cinleri yaratmıştı. Ne var ki cinlerin başı olan şeytan, Âdem'in (a.s) yaratılışında kalbine benlik getirdi, ona secde etmeyerek Allah'ın emrine uymadı ve buna itiraz etti. Ama neticede görülüyor ki, Allah Teala'nın adeleti icra etmiş ve sonunda şeytanın isyanının zararı kendisine dönmüştür. Bugün bütün dinlerin mensupları kendi kitaplarının gereği olarak onu lanetlemektedirler. Kur'-ân'da olduğu gibi bu hükümler İncil'de ve Tevrat'ta da vardır.

Oysaki şeytan binlerce yıl Allah'a ibadet etmiş ve hiçbir zaman Allah'ı inkâr etmemiştir. Onun tek suçu, ateşi toprakla mukayese ederek hayatında bir defa Allah'ın emrine uymamasıdır. Onun bu emre olan itaatsizliğinden dolayı asıl adı İblis olan ona, şeytan vasfı takılmıştır. Bu onun için ne de kötü bir sonuçtur.

Evet, benim dostlarım, insanlığın durumu bu iken, nasıl olur da şu beş günlük dünyada, kendisi meleklerden de üstün yaratıldığı bilinen insan, Allah Teala'yı inkâra kal-
kar? Bunu bir türlü anlayamıyorum. Anlamak mümkün de-
ğil. Ancak anlaşılın şudur; bu gibi insanlar Hz. Ali'nin
(a.s) bu nasihatından nasibini almamış olacaklar ki, bu yo-
la başvurmaktadırlar. Onların insanlık anlayışı, insanlar
arasında nifak sokarak bölücülere, sömürücülere yardım
etmek, onların hizmetine girmektir.

Ama şu iyice bilinmelidir: Geçmişte insanlığa zulüm
edenler, nasıl ki Allah'ın gazabına uğrayarak ateşte yana-
caklarsa, bugün de aramızda dört dönüp biz Alevîlerin
üzerinde çeşitli senaryolar çizerek bizi, Hıristiyanlığa, Ya-
hova Şahitliğine, Bahaîliğe, Şamanizme, ateşperest dini o-
lan Zerdüştlüğe ve daha birçok dinlere benzetenler ve biz
Alevîlerin boşluğundan yararlanıp bizleri emellerine alet
edenler de mutlaka sonunda hak ettikleri cezayı bulacak-
lardır.

Bizim asıl dinimiz olan İslâm'dan, Kur'ân'dan, oruç-
tan, namazdan, Ehl-i Beyt'in yolundan ayırmaya çalışarak
bu yolla bize zulüm edenler, hiç şüphesiz Allah Teala'nın
o çetin azabını tadacaklardır. Bundan hiç kimsenin kuşku-
su olmasın. Çünkü Kur'ân-ı Kerim'in, tüm peygamberle-
rin, On İki İmam ve evliyaların insanlığa nasihatı budur.
İnsan düşündüğü zaman, Allah Teala'nın adaletine de bu-
nun yakıştığını görecektir. Yoksa mazlumun ahı zalimde
kalsa, bu adalet kavramına ters düşer. Allah (c.c) gizliyi
de, açığı da bilendir.

Görülüyor ki, biz Alevîleri İslâm'dan, Kur'ân'dan
ayırarak için, çağın her türlü imkânlarından yararlanıyor-
lar. Bunlardan birisi, şu günlerde Alevîlik adı altında akla
hayale gelmedik kitapların yazılması, dergilerin çıkartıl-
masıdır. Eskiden beri yapılan bu işler, son zamanlarda ar-
tış kaydetmektedir. Zehir, altın tasla verilir, derler ya, on-

lar bunu çok güzel beceriyorlar. Yazdıkları kitaplarına Alevîlerin gerçekten ilgisini çekecek Alevîlik, Bektaşîlik gibi, sözcüklerden isimler veriyorlar. Buna benzer filmler de çeviriyorlar. Burada da erenlerin isimlerini koymayı cazip görüyorlar. Tabi ki bunların tamamını, sadece rol icabı yapmaktalar. Oysa ki rol yapan erenlerin, erlikleri şöyle dursun, çoğu hayatlarında bir kere olsun Allah'a secde etmiş kimseler değildirler. Bunlar kendilerini ilerici ve kültürlü zannederler. Ne yazık ki birçoğlarının, insanlığın ana temelini oluşturan tatlı bir aile yuvası dahi kuramadıklarını görmekteyiz.

Böylesi insanlar hangi akıl ve mantıkla bir ermiş kişiyi canlandırabiliyorlar, diye sormak lazım değil mi? Bunlara, bunu kim soracak? Bakın Allah Teala Mâide Suresi'nin 90. ayetinde şöyle buyurmakta:

Ey inananlar, şarap, kumar, tapınmak için dikilmiş olan taşlar, fal için kullanılan oklar, ancak Şeytan'ın işlerindedir ve birer pisliktir bunlar. Bunlardan kaçının da muradına erenlerden olun.

Evet, Allah Teala'nın hükmü bu yönde iken, Alevîlik adına bir ermiş kişiyi oynayan şahıs, durmadan içki içer, şarap içer ve ermişliği bu hâliyle canlandırmaya çalışır. Bütün bunlar tezgâhlanmış bir oyun değil de nedir? Hem Allah'ın ermiş bir kulu olacaksın ve hem de onun haram kıldığı şeyleri de yaparak ona karşı geleceksin. Bu ne hilebazlıktır? Hiç düşündünüz mü acaba bu beyler bu hâllerle biz Alevîlerden ne istiyorlar?

Sen kalkacaksın adı güzel, şanı güzel Mustafa, Ali Mur-taza diyerek kaset doldurup para kazanacaksın, Hz. Ali'nin, 12 İmam'ın temsili resimlerini demokrasi adına kendine bayrak yapacaksın; ama onların bir ömür boyu yaşatmaya çalıştıkları İslâm dinine şiddetle karşı çıkacaksın. Bunu da ortalığı boş bularak Alevîlik adına ya da Bektaşîlik adına yapacaksın, sonra da "Ben de Alevîyim."

diyeceksin. Acaba hangi mantık bunu kabul edebilir? Buna şaş-mamak mümkün müdür?

Benim Alevî kardeşlerim, gelin zaman geçmeden bu kötü gidişe artık dur diyelim. İnanın ki, bela bize doğru bir hayli yaklaşmıştır. Birileri de bizleri oyuna getirip bu belaya doğru hızla götürmekteler. Demek ki bizim için bu yanlış gidişe dur, demenin zamanı gelmiştir. Bunların bu çirkin oyunlarına gelmeyelim. "Bizim dinimiz İslâm, kitabımız Kur'ân'dır." diyelim. Bir insanın kendini tanımasının ölçüsü budur. Ben Alevîyim, diyen biri için doğru olan da budur.

Şu iyi bilinmelidir ki, Kur'ân'ın tek bir ayetini inkâra kalkmak, namazı, orucu inkâr etmek, o insanı dinden çıkarmaktadır. Kur'ân-ı Kerim'in hükmünce böylesi bir insan, Allah'ın, Peygamberin, İmamların ve tüm insanların da düşmanıdır.

Peki, böylesi kişilerden bizlere zarardan başka ne gelebilir? İnkâr edenler asla Alevî olmazlar. Çünkü Alevî olmanın ölçüsü, Allah'a, Peygamber'e ve Ehl-i Beyt'e dost olmaktır.

Öyle ise bunlardan kurtulmak bizim asıl hedefimiz olmalıdır. Alevîliğin yolu, Kur'ân ve Ehl-i Beyt'in yoludur. Bir Alevî'ye inkâr etmek değil, inanmak yakıştır. Şöyle başınızı kaldırıp Anadolu tarihine bir bakın; er bizden, evliya bizdendir. Onlar inkâr ederek değil, inanarak bu makama yükselmişlerdir. Eğer bir insan gerçekten Alevî olduğuna inanıyorsa, nasıl inkârcı olabilir? Bunlar akıl ve mantık işi midir?

Bir Alevînin On Dört Masum'u, On İki İmam'ı vardır. Bunlar kendilerini hayatları boyunca İslâm'a adanmışlardır. Bunların devamını sağlayan, Anadolu'ya gelen tüm evliyalar kendilerini İslâm'a, Kur'ân'a adanmışlardır. Alevîliğin piri, Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'nin Anadolu'ya gelişinin asıl sebebi, İslâm'ı yaymak olmuştur. Nice halifeler yetiş-

tirerek inkârı mümkün olmayan bir Anadolu tarihi herkesin bilgisindedir. Bütün bu gerçekler ortadayken, nasıl olur da birileri Alevîlik adına bunları inkâr edebilir? Bunu hangi mantık kabul edebilir? Bütün bunlar birer oyun değil de nedir?

Ben diyorum ki; ben de Alevîyim. Allah'a, peygamberlere, kitaplara, ahiret gününe inanıyorum. Dinim İslâm, kitabım Kur'ân'dır. Peygamberim Hz. Muhammed (s.a.a), hak imamlarım On İki İmamlar'dır. İşte ben böyle bir Alevîyim. Bununla da gurur duyuyorum. Peki kardeşim, sen ise şu hâlinle devlete karşısın, vatana karşısın, bayrağa karşısın, askere, polise, dine, kitaba karşısın. Velhasıl her şeye karşısın. Bunu da hiç çekinmeden Alevîlik adına yapıyorsun. Sen kimsin? Bu hâlinle nasıl Alevî olabilirsin?

Hâlbuki bu istemediğin din de bizim, kitap da bizimdir. Sen istemesen de bu vatan da, bu devlet de, bu bayrak da, bu asker de bizimdir. Kim bu vatani ne kadar seviyorsa, kim bu vatana ne kadar bağlı ise, biz de en az o kadar seviyor ve o kadar bağlıyız. Bu vatani korumaya da mecburuz.

Bütün bunlar Anadolu'da biz Alevîlerin üzerinde oynanan oyun değil de nedir? Bu beladan kurtulmak, bu yanlış dur demek bizim asli görevimiz olmalıdır. Çünkü bizi kurtaracak yine biz olabiliriz.

GELİN CANLAR BİR OLALIM

Sevgili kardeşlerim, münafıklık öyle bir hastalıktır ki, bütün asırlarda insanlık âlemi bu hastalığın acısını çekmişlerdir. Sevgili peygamberimiz bundan dolayı bir hadisinde şöyle buyurmuştur:

Ben kâfirlerden, müşriklerden korkmam. Gerçekten inananlardan da zaten korkmam. Ancak benim korkum, endişem münafıklardandır.

Eğer dikkat ederseniz son zamanlarda Alevîlik adına konuşanlar, bizleri yönlendirmeye gayret sarf edenler, "Gelin canlar bir olalım." gibi cümleleri de kullanmaya başladılar. Bakın zehir, nasıl da altın tasta bizlere sunulmak istenmektedir. Tabiidir ki bir olmaya ve insanlığı bir olanları, Allah'a kul olmaya çağırarak kadar güzel bir şey yoktur.

Bu çağırışı bütün nebiler, peygamberler yapmışlardır. "Gelin putlara, yaratılanlara tapmayın, onlara kul olmayın, sadece Allah'a kul olun." demişlerdir. İşte On İki İmamlarımızın çağırısı da bu yolda bir olma çağırısıdır. Onların pak neslinin ve onların yolunda yetişen evliyaların çağırısı da aynı çağrıdır. Bu çağrı; Allah'a, Kur'ân'a, İslâm'a yönelme çağırısıdır.

İşte bunlardan biri de İslâm dinini yaymak amacıyla Anadolu'ya gönderilen Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'dir. O da Anadolu insanına çağrıda bulunarak "Gelin canlar bir olalım, iri olalım, diri olalım. Ama hakkı üstün kılalım." demiştir.

Açıkça bilinen o ki, buraya kadar aklın yolu birdir. O da Allah Teala'ya teslim olup Kur'ân ve Ehl-i Beyt'e uyarak amel etmektir. Bu yolda bir olmak, insanlığın kurtuluşudur. Bu, insan için ne de güzel bir çağrıdır. Eğer bir olmanın amacı bu ise, zaten birliğe çağırmanın mantığı da budur.

İşte bunun içindir ki bu çağrıda peygamberlere, imamlara, velilere inananlar ve Hz. Muhammed'e (s.a.a) ümmet olmayı kabul edenler, Allah Teala'nın emirlerine uyarak kıldıkları namazlarda mutlaka farz olarak Fatiha Suresi'ni okumaktalar. Çünkü bu mübarek surede birçok hikmetler vardır. Buyuruyor ki:

Hamd, âlemlerin Rabbi Allah'a: Rahmandır, rahimdir, din gününün sahibidir. Ancak sana ibadet ederiz ve ancak senden yardım dileriz. Bizi doğru yola ilet, nimetlendirdiğin kişilerin yoluna; gazaba uğramışların da değil, sapıkların da.

Şimdi hep beraber düşünelim, bir tarafta tüm peygamberler, imamlar, veliler, tüm insanlığı Allah'ın varlığına, birliğine inanmaya çağırırken, ayrıca Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli gibileri, Anadolu insanına "Gelin canlar bir olalım, iri olalım, diri olalım ve Hakkı üstün kılalım, İslâm dinini Kur'ân ve Ehl-i Beyt'e uyarak yaşayalım ve yaşatalım. Sadece Allah'a kul olalım." ve her namazda "Ya Rabbi! Bizi, seni inkâr edenlerden kılma. Ancak bizi senin rızanı kazanmışlardan kıl." demişlerken, diğer tarafta görülüyor ki, bir kısım insanlar adeta bir telaş içerisinde girerek, Alevîlik adına olmadık oyunlar oynamaktalar.

Bir taraftan kitaplar, dergiler, bültenler yazarlarken diğer taraftan toplantılar, konferanslar, konserler vermektedirler.

Adam, yazdığı derginin üzerine "Gelin canlar bir olalım." diye yazmış, içinde ise dergiye abone olanlara çok iyi hazırlanmış bir İncil hediye edeceğini bildirmekte.

Sene 1993'te Berlin'de İlyas Salman, Burcu Düğün Salonu'nda şöyle diyordu: "Ben tanrı olarak kadını tanırım. Başka tanrı tanımam. Çünkü çocuklarımın yaratıcısı tanrı değil, kadındır."

Görülüyor ki, kendi aklına göre o zavallı da tanrı tanımazlıkla bizleri bir olmaya çağırıyordu. Diğer tarafta adam kitap yazmış, üst kapağını İslâmî bir görünümle süslemiş, adına da On İki İmam Alevîlik, demiş. Ama tüm zehirini kusarak Alevîliği Allah'tan (c.c), Hz. Peygamber'den, Kur'an'dan, On İki İmam'dan ve İslâm dininden ayırmış, götürmüş Alevîliği çok tanrılı Zerdüşî dinine bağlamıştır. Bu zavallı da biz Alevîleri burada bir olmaya çağırmaktadır.

Açıkça görülüyor ki, bir taraftan tüm insanlığı hakka, hakikate, Allah'a kul olmaya, bu yolda bir olmaya çağırırken, diğer taraftan, bizim boşluğumuzdan yararlanmak isteyenler, hem de gözümüzün içine baka baka, "Gelin canlar" deyip veledallin'de, yani Allah'ı inkâr edenlerin, gazaba uğrayanların yolunda bir olmaya çağırmaktalar. Eğer bunlar insanı tanıyabilseler, hakkı tanıyabilseler bunu yapamazlar. Çünkü bu davranış onlar için de bir zulümdür. Onlar inanmasalarda, mutlaka hesap günü hesaba çekileceklerdir. Öyle ise bundan daha büyük zulüm olur mu, siz düşünün.

Bakın Hz. Ali (a.s) bir hadisinde şöyle buyuruyor:

Niçin yaratıldığını, ömrünü nelerle geçirdiğini, nasıl hesaba tutulacağını bilen (ve hayatını ona göre tanzim eden) insanla ben gurur duyarım.

Eğer bir insan bunları bilse kendisi inkâr ettiği hâlde etrafındaki insanları da inkâr etmeye çağırabilir mi?

Yine Hz. Ali (a.s) buyuruyor ki:

Ben (Allah'ı inkâr eden) insanın aklına şaşarım. Kendisi var olmadan evveli necistir, O necis insandan çıktığında gusül farz olmaktadır. Aynı insan öldükten

sonra da cesettir. Canlı insanın teni, cesede değerse, değen insana da meyyit gusl farz olur. Öyle ise bu insan, neyine gururlanarak Allah'ı inkâr etmeye kalkışmaktadış?

Evet, bunlar bilhassa biz Alevîlerin üzerinde oynanan milyonlarca oyundan birkaç tanesidir. Oysaki "Ben Alevîyim." diyen bir insana yakışan, Tevella ve Tebera'ya uyararak inananlara dost, inanmayanlara ise en azından kalbinden buğz etmektir.

Alevîliğin piri olan Hacı Bektaş-ı Veli'nin Anadolu'ya geliş sebebi, İslâm dinini yaymaktır. O büyük kişi, insanlığı İslâm'da, Kur'ân ve Ehl-i Beyt yolunda, bir olmaya çağırmıştır. İşte "Ben Alevîyim." diyen bir kişinin yolu bu yoldur. O, "Gelin canlar bir olalım, iri olalım, diri olalım, hakkı üstün kılalım." demiştir. Yoksa kim ne derse desin, inkâr edenler zarardadır. Allah Teala'nın adaleti onları da mutlaka kuşatacaktır. Ancak bizim de bunların şerrinden kurtulmamız gerekir.

şayet bizler bu uykudan uyanmazsak, o zaman Allah'ın adaleti bizim için de mutlaka tecelli edecektir. Çünkü haksızlık karşısında susmak, o haksızlığı kabul etmek demektir. Öyle ise bu yanlışa karşı çıkmak, "Bu inkârcılar bizden değildirler." demek yine bize düşmektedir. Artık uyanmanın zamanı gelmiştir. şunu bilelim ki, hakkın zıddı batıldır. Onun da hiç kimseye yararı yoktur.

Dünya tarihine baktığımızda, zalimlerin, dinsizlerin insanlık üzerinde oynadığı oyunların pek az olmadığını görürüz. İnsanları bölmek ve böldükleri insanları da birbirine düşürüp onları zayıflatıp sömürmek bunların başlıca metodlarındandır.

Kur'ân-ı Kerim, Firavun'u anlatırken bu metodun Firavun'un metodu olduğunu, onun Kıptiler ile Sibtileri, İsrailoğulları'nı birbirine düşman ederek sömürdüğünü bize haber vermektedir. Bugün baktığımızda rahatlıkla görebiliriz

ki, aynı oyunlar, biz Alevîlerin üzerinde de oynanmak isteniyor. Günümüzün Firavun'ları bizi bizimle vurmak istiyorlar. Aramızdan kardeşlerimizi yanıltıp İslâm'dan, Kur'ân'dan, Ehl-i Bey'ten uzaklaştırmak istiyorlar. Bunlar bu gayret içindeler diye bunların hilebazlığı ve kurnazlığı, içimizden birilerini Allah'ın emirlerine karşı gelip isyan edenler safına dâhil etmemelidir.

Bakın Allah Teala buyuruyor ki:

Kim iyilik ederse kendisinedir ve kim kötülükte bulunursa gene kendisine, sonra da dönüp Rabbini-zin kapısına varırsınız.¹

İnsanlık tarihinde tüm zalimlerin mantığı, insanı Allah'ın emrinden çıkartarak ona zulüm etmektir. Bu metod onların tek çaresidir. Bundan başka çareleri yoktur.

Değerli dostlarım şunu bilelim ki, Allah herkesin hesabını mutlaka soracaktır. Bakın yazmışlardır ki Abbasîlerin ünlü halifesi Harun Reşit, İmam Musa Kazım'ın (a.s) halk arasında gelişen itibarından korkarak İmam'ı hapsedirme kararı aldı. Onu Medine'de tutukladı sonra Bağdat'a getirip hapsedirdi. Harun Reşit sonunda bunca zulüm ve işkenceden sonra İmam Musa Kazım'ın (a.s) gönlünü almak, onun nazarını kendisine cezbetmek istiyordu. Bir gün Yahya b. Halid'i İmam'a gönderdi ve İmam'dan af diledi. Ama İmam buna asla razı olmadı Hz. Musa Kazım (a.s), Harun'a şöyle yazdı:

Ey Harun! Zaman bana ne kadar zor geçiyorsa sen de o kadar refah ve bollukta yaşayacaksın, ama zalimlerin, zorbaların ziyana uğrayacağı günü bekle ki; ikimizde o zamanı göreceğiz.

İşte Alevîliğin imamı olan Hz. İmam Musa Kazım'ın (a.s) davranışı da bizlere her konuda örnek olmalıdır. Görülüyor ki, zalimlerin zulmü arttıkça, Allah'a olan inançlar

1- Câsiye, 15.

azalırken, mazlum imamlarımızın üzerinde zulüm arttıkça, onlar Rablerine daha çok bağlanmışlar ve o güzelim hak kavramından hiç taviz vermemişlerdir. Öyle ise bizleri yolumuzdan saptırmaya çalışanlarda o çetin hesap günü mutlaka hesaba çekileceklerdir. Bunda hiç kimsenin kuşkusu olmasın.

Oysaki gerek Türkiye'mizde ve gerek tüm dünyada İslâm dinine inanan, Hz. Muhammed Mustafa'ya (s.a.a) üm-met olmayı kabul eden, Kur'ân ve Ehl-i Beyt'i kendisine yol kabul eden her ülkenin insanı, bir kısım gelenek ve görenekleri ayrı olsa bile, inanç ve itaat bakımından birdirler. Ayrı oldukları düşünülemez bile. Bir insan, İslâm'ın şartlarından, imanın şartlarından herhangi birisini inkâr etse, o kişi dinden, Alevîlikten çıkmış olur.

Yeryüzündeki tüm Alevîlerin İslâmî içtihatları, On İki İmam'ın Kur'ân ve sünnete uygun verdikleri fetvalara dayanmaktadır. Öyle ise biz Alevîleri bu yolda ayırmaya, parçalamaya hiç kimsenin hakkı yoktur. Alevîyim diyen herkes, tüm İslâm'ın şartlarına sadık olduğu gibi, hakikati Allah'ın, Peygamber'in ve Ehl-i Beyt'in dostuna dost, düşmanına da düşman olmak olan Tevella ve Teberra'ya da bağlıdır.

Öyleyse bir insan, gerek Türkiye'de ve gerekse herhangi bir ülkede bu inancı yaşıyorsa bu insanlar inanç yönünde birdir, Alevîdirler, bizim de kardeşimizdirler. Bunun başka türlü izahı mümkün değildir. Bence biz Alevîleri parçalamaya yönelik girişimler, Anadolu'da bizim üzerimizde oynanan oyunlardan başka birşey değildir. Bu yüzden bunlara, "Artık biz uyandık, siz durun." demek, bizim görevimizdir ve demeliyiz, diye düşünüyorum.

YAVUZ SELİM VE BALIM SULTAN DÖNEMİ

Sevgili kardeşlerim, bugün gözümüzün önünde bizi bizimle vuruyorlar. Bu metot geçmişte de aynen oynanmıştır. Bakın birileri çıkmışlar, biz Alevîlere yeni yeni dinler keşfetmekteler. Bunlardan kimisine göre Alevîlik, çok tanrıları olan, ateşperest Zerdüşî dinindedir. Alevîlik, adını ateşin alevinden almıştır iddiasıyla, bu dinin peygamberinin Zerdüşî olduğunu söylemişlerdir. Oysaki bir insan asla hem Alevî, hem de ateşperest olamaz. Bu akıl ve mantık işi değildir.

Başka biri, "Hayır, Alevîlik evvela Türklüktür." diyerek Alevîliği Şamanizm'e dayandırmıştır. Bu dinin kitabı da, peygamberi de yoktur. Sadece gelenek ve göreneklere dayanarak, yer tanrısı ve gök tanrısı olmak üzere iki tanrıya inandıkları için, çok tanrılıdır, denilmektedir. Biz Alevîlerle benzeştiği iddia edilen nokta da, geleneksel saz kültürüdür. Görülüyor ki, üzerimizden oynan oyunlar, bütün hızıyla devam etmektedir.

Oysa Alevîlik, Hz. Ali'nin (a.s) soyuna verilen bir isimdir. Aynı zamanda Anadolu'da İslâm dinine ve Ehli-beyt'e uyarak yaşayan bizlere de, Alevî denmiştir. Kim nasıl ifade ederse etsin, biz Alevîlerin dini İslâm'dır. Bizim yolumuz, Muhammed Ali yoludur. Biz Allah'a teslim olmuş onun sevdiği on dört pak masuma ve On İki İmam'a bağlanmışız. İşte biz, böyle Alevîyiz, diyoruz.

Alevîler, sırat-ı müstakimde yol alan insanlardır. Bizim Alevîlik inancımızın ateşperestlikle, Şamanizmle, Hı-

ristiyanlıkla, Bahaîlikle de hiçbir benzerliği yoktur. Bir kısım gelenekler, görenekler aramıza sokulmuştur. Ne var ki sanatla, edebiyatla, kültürel oyunlarla din olmaz. Din ancak bir ilahi kitaba amel etmek, bir peygambere de ümmet olmakla mümkündür. Biz Alevîlerinse dini İslâm'dır. Peygamberi Hz. Muhammed Mustafa'dır. İlahi kitabımız da Kur'ân-ı Kerim'dir. Kaldı ki bizdeki bu saz geleneği, bir kısım baskıların sonucunda aramıza girmiştir ve bizim âşik ve ozanlarımız şamanist oldukları için değil, sazlarıyla seslerini duyurmak için uğraş veren kimselerdirler.

Anadolu'da Alevîlik üzerinde bu gibi oyunların başlangıç tarihi, 15. yüzyılda başlamıştır. Bu tarih, Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'den 160 sene sonraya rastlamaktadır. Bu tarihlerde binlerce Alevînin katliamına sebep olan Yavuz Selim döneminde, Alevîliğin ikinci reformcu piri sayılan, daha doğrusu öyle gösterilen Balım Sultan'ın Yavuz Selim ile içli dışlı olduğunu görmekteyiz. Çünkü Balım Sultan'ın Hacı Bektaş-ı Veli dergâhındaki türbesini yaptıran zat, Yavuz Selim'in kendisidir. Kaynak olarak rahmetli Ali Celalettin Ulusoy'un yazdığı türbenin künyesine bakınız.

Şimdi düşünelim; bir tarafta Anadolu'da Alevîlerin katliamını reva gören Yavuz Selim var, diğer tarafta Alevîlerin ikinci reformcu piri sayılan Balım Sultan var. Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusudur. Balım Sultan reformcudur. Çünkü Balım Sultan Alevîliğin piri olarak 1509 yılında, İstanbul'a davet edildiğinde kendisi bâtin padişahı ünvanıyla davet edilmiştir. İşin dikkat çekici yönü, Alevîlik adına sazlı, sözlü, içkili, semahlı cem töreni, ilk olarak İstanbul'da başlamıştır. Yavuz Selim'in babası olan İkinci Beyazıt da bu cem toplantısındadır.

Bu çok ustaca, düzenli olarak oynanan oyunların neticesinde, iki sene sonra Yavuz Selim babasını tahttan indirip iki kardeşini de öldürdükten sonra, kolayca babasının

yerine geçmeyi başarmıştır. Yavuz Selim'in Balım Sultan ile olan dostluğu böyle başlar. İş bununla kalmaz. Yavuz'dan sonra gelen padişahların hemen hemen tümü, Hacı Bektaş-ı Veli dergâhına kimlerin bakacağına karar verip bakıcıları tayin etmişlerdir ve bu tayinlerin tümünde de Balım Sultan'ın soyundan olmamasına özen göstermişlerdir. Tayin edilenlerin içerisinden hiçbiri, "Türkiye'de Alevîliğin de mezhep hakkı olsun." dememiştir. Alevîlik İslâm'ın neresindedir? Hiç birinin bir fikhî eseri yoktur. Bu insanlar hep almışlar, ama Alevîliğe hiçbir şey vermemişlerdir.

Sevgili kardeşlerim, Anadolu'da Alevîliğin tarihinde devamlı iki tane Bektaş'tan bahsedilmektedir. Bunun biri bütün dünya insanlığının yakından tanıdığı, hocası Ahmet Yesevi'nin dergâhında Kur'ân ve din dersi görmüş, Anadolu'ya da bu maksatla İslâm dinini yaymak ve yaşatmak için gönderilen Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'dir. O mübarek insan, On İki İmam'ı temsil ederek, teslim taşıını boynuna takarak, Kur'ân ve Ehl-i Beyt'i kendisine şiar edinip bu yolda yaptığı katkılar dolayısıyla şanı tüm dünyaya yayılmıştır.

Bir diğeri ise tamamen hayali olan, aslı astarı olmayan sadece Şamanist gelenekleri biz Alevîlere dayatmak için fıkralarda anlatılan bir beктаştır. Bu beктаşın aslı astarı yok olmaya yoktur ama bu beктаş adına kötülenmek istenen kimselere Anadolu'da yaşayan tüm Alevîlerdir. "Bir Bektaşî varmış" fıkralarına baktığımızda, bu Şamanist beктаş Kur'ân'a inanmaz, namaz kılmaz, oruç tutmaz, durmadan haram olan içkiyi, esrarı içer, ama aynı zamanda bir beктаştır. Kimin neyidir, kimin nesidir, orası belli değildir. Ama belli olan bir şey vardır ki, bu beктаş Anadolu'da yaşayan biz Alevîlere dayatılmış ve kötülenmiştir.

Bence bunlar hazırlanmış birer oyundur. İşin garip tarafı bugüne kadar kendilerinin Hünkâr Hacı Bektaş'ın neslinden geldiğini iddia edenlerin birçoklarının amel bakımından Hünkâr Hacı Bektaş'a değil de o hayalî Şamanist beкташа benzemeleridir.

İşte böylece her dönemde padişahların atamalarıyla Hacı Bektaş-ı Veli dergâhına sahip olanlar, efendiler, çelebiler, olarak görevlerini sürdürmüşlerdir.

İşin bir diğer garip tarafı da "Biz Hacı Bektaş'ın evlatlarıyız." demeleridir. Eldeki deliller ve kaynaklar Hacı Bektaş-ı Veli'nin evladının olmadığını göstermektedir. Ancak bir de halk arasında söylenen bir nefes evladı söylentisi vardır ki, bunun da ilmen bir dayanağı yoktur. İnanca göre bir çocuk bir yatırın, bir evliyanın himmetiyle de olsa, o çocuk yine de anne ve babasına aittir. Eldeki deliller şunu gösteriyor ki, Seyit Ali Sultan, Kadıncık Ananın oğludur. Hacı Bektaş-ı Veli'den sonra yeniçeri ocağının da piridir. Türbesi Dimatoka'dadır. Soyu Resul Bâli, Mürsel Bâli'den devam etmiştir.

Bugüne kadar gelen Çelebiler kimin soyundan gelirse gelsinler, Anadolu Alevîsi onlara gereken değeri vermiştir, onları baş tacı etmişlerdir. Fakat ne acıdır ki onlar bu mazlum milllete hiç sahip çıkmamışlardır. Hacı Bektaş-ı Veli Anadolu'ya İslâm dinini yaymak için gönderilmişken şu elli senelik zaman diliminde hiçbir efendinin İslâmî bir eseri, bir faaliyeti görülmemiştir. Zamanla alacağını almışlar ama karşılığında hiçbir şey vermemişlerdir. Bu durum da bizim için bir talihsizliktir. Buna başka türlü bakmak mümkün değildir.

Eldeki kaynaklarda görmekteyiz ki, Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'nin annesi, babası açıkça bellidir. Babası Seyyit Muhammed, annesi Nişabur müftüsü olan Ahmet Amil'in

kızı Hatem'dir. Kadıncık Ana ise bir tanedir, o da İdris Hocâ'nın karısıdır ve Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'nin de misafir olduğu kadındır. Hatta İnkâr Sarı'nın, Kadıncık A-nanın Hünkâra olan sevgisini kıskanması neticesinde Hün-kâr onu elmanın dibine götürüp: "Bak, dalda elma kalmasın, kalplerde de güman kalmasın." dediği tüm Alevîlerce çok meşhurdur. Hacı Bektaş-ı Veli'nin yaklaşık 1281 yılında, 41 yaşında iken Anadolu'ya geldiği kabul görmektedir. Onun Anadolu'ya gelişi hakkında birçok yazılmış e-ser vardır. Fakat onu anlatanlardan, karısının olduğunu ya-zan olmamıştır. Hünkâr'ın karısı diye ne bir isme ve ne de bir türbeye rastlanmamaktadır.

Evet, muhterem okuyucularım durum ne olursa olsun Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'nin inancı bellidir. O kendisini İslâm dinine adanmış büyük bir düşünür, bir evliyadır. Ancak ondan 160 sene sonra değişen durumlar, oynanan oyunlar neticesinde, ne Alevîlik inancından ve ne de Hünkâr Hacı Bektaş'tan bir eser bırakmamışlardır. Saltanat ruhu cismen kaldırıldıysa da ruhen henüz yaşamaktadır. Eğer biz bu uykudan uyanmazsak üzerimizde bu gibi oyunlar da devam edecektir.

İSLÂM'DAKİ BÖLÜNMELER

Benim dostlarım, geçmişimizden ders almak ve şu günümüzde çareler bulmak zorundayız. Bugün aramızda pervane gibi dönenlere, araştırmacı gözükenlere, kitap yazanlara dikkat etmeliyiz. Bu kişilerin inançları, itaatleri gerçeği yansıtabiliyor mu acaba? Doğrusunu yalnız onlar mı araştırabilirler? Bizim araştırıp, asıl Alevîliğimizin ne olduğunu öğrenmemiz çok mu zor? Onların akılları altından da bizim beynimiz topraktan mı? Hayır, hayır, onların bizden hiçbir üstünlükleri yoktur. Biz de araştırıp aslımıza dönebiliriz. Kimsenin hesabına çalışmamamız, inancımızla Allah'a ve Resulü'ne, Kur'ân ve Ehl-i Beyt'e olan bağlılığımız, gerçekte bizim onlara üstünlüğümüzdür.

Bakın Allah (c.c), Hucurât Suresi'nin 13. ayetinde insanın üstünlüğünü şöyle bildirmektedir:

Ey insanlar, şüphe yok ki biz sizi bir erkekle bir dişiden yarattık ve sizi, aşiretler ve kabileler hâline getirdik tanışın diye; şüphe yok ki Allah katında sevabı en çok ve derecesi en yüce olanınız, en fazla çekeninizdir; şüphe yok ki Allah, her şeyi bilir, her şeyden haberdardır.

Evet, öyle ise bu dünyada hiç kimsenin haksızlıkla, zenginlikle, zorbalıkla üstün olması söz konusu değildir. Allah Teala hiçbir toplumu yanlış inançlar etrafında toplansınlar diye de yaratmamıştır. Ne var ki bazı insanlar için bozgunculuk yapmak bir alışkanlık hâline gelmiştir,

yapmazsa duramaz. Bakara Suresi'nin 11. ayetinde de buyuruyor ki:

Onlara, yeryüzünde fesat çıkarmayın dendi mi, derler ki: Biz ıslah edicileriz.

Kur'ân-ı Kerim'de buyurduğu gibi "Gel kardeşim, sen boş yere yaratılmadın. Allah'a isyan etme, bu yaptığın işler kötüdür. Bak, içki satıyorsun, kumar oynatıyorsun, zina ile hastalık yayıyorsun, bunlarla nice yuvalar yıkıyorsun." desen, o hemen bin bir dereden su getirir ve ıslah edici olduğunu savunur. Allah ve Resul'nün emir ve yasaklarını bir kenara iterek kendi mantığına göre akıl yürütür. Böyleleri mantık oyunları ile kendilerini haklı çıkarmaya çalışırlar. Bozgunculuk çok kötü bir hastalıktır. Geçmişte olduğu gibi gelecekte de bu hastalığa yakalananlar olacaktır. Allah (c.c), insanı hür olarak yaratmıştır. Her insan, iyiyi de kötüyü de yapmaya muktedirdir.

Bazı insanlar her şeyi iyi bilemedikleri için, her insanı iyi zannederler. Bu da çok zaman onların yanlış işler yapmalarına neden olmaktadır. Böylesi bir insan farkında olmadan kendini istemediği yeni bir fırkanın yanında görür. Hâlbuki iki doğru, iki haklı yoktur. Allah'a giden yol biridir. İkincisi batıldır.

Yüce Allah, kitabımız Kur'ân-ı Kerim'de, En'âm Suresi'nin 159. ayetinde şöyle buyurmaktadır:

Dinlerini parça-parça bölüp, bölük-bölük fırkalara ayrılanlarla hiçbir ilgin olamaz ve şüphe yok ki onların bu hareketlerini Allah soracaktır...

İşte görüldüğü gibi yüce kitabımız bölünmelere böyle karşı çıkmaktadır. O zaman da Müslümanlar arasındaki bu mezhepler, bu fırkalar nedir ve niçindir diye sormak lazım. Görülüyor ki bütün bu ayrılıkların sebebi de, şu beş günlük dünyada farklı yaşamak için yapılanlardır.

Bakın sevgili Peygamberimiz de bu ayeti teyit edercesine şöyle buyuruyor:

Benden sonra ümmetim 73 fırkaya ayrılacak ve onların içinden sadece biri kurtuluşa erecektir.

Şimdi bir düşünelim; hem Allah'ın emri ve hem de Resul-i Ekrem'in mübarek hadisi açıkça beyan ediyor ki, hak yol birdir. Baktığımızda görünen şu ki, elli üç fırkaya Ehlisünnet adına, yirmi fırkaya Ehlibeyt adına ayrılmış fırkalar vardır. Ama bütün bu fırkaların içinden biri hakla beraberdir. Acaba diğer fırkalar neden ve niçin vardır? Bütün bunlar, İslâm tarihinde bozguncuların, insanlık üzerinde oynadıkları oyunların birer neticesinden olsa gerek. Bana göre bunun başka bir ifadesi yoktur.

Sevgili Peygamberimizin bu hadisini Ehl-i Sünnet ulemasının geneli kabul etmekte. Ancak her fırka kendisinin, hak yolda olma umudunu taşımaktadır. Oysaki Allah'ın Resulü o hak yolu şöyle tarif etmiştir:

Benim Ehl-i Beyt'im, Nuh'un gemisi gibidir. Kim o gemiye binerse kurtulur, binmeyen helak olur.

İşte bunu diyerek bu güruhu, yani kurtulmuş olan yolu böylece bildirmiştir. Bize göre bu tek yol, Kur'ân ve Ehl-i Beyt yoludur. Biz böyle biliyor ve böyle inanıyoruz.

Asıl konumuzun dışında olduğundan ben Ehl-i Sünnet adına ayrılan fırkalardan söz etmeyeceğim. Çünkü bize göre sevgili Peygamberimizden sonra On İki İmam'ın yolu, hak yoldur. Bugün hiçbir tarih kitabında onların hata yaptıklarını yazan olmamış ve böyle bir iddia da yoktur.

Bu mezhepler, bu fırkalar İmamlar'ın zamanında meydana gelmişlerdir, onlar da bunu görmüşlerdir. Ama İmamlar bu fırkaların hiçbirini tercih etmemişlerdir. Şayet onlar bu fırkalardan birini hak kabul ederek ona girselerdi, o zaman hiç kimsenin bir diyeceği olmazdı. Bize göre asıl doğru olan; yeryüzünde On İki İmamlar varken, ikinci bir doğrudan söz etmenin mümkün olmayacağıdır. Ne yazık

ki o Masum İmamlar varken dahi Müslümanlar fırkalara ayrılmışlardır.

"Ben Ehl-i Beyt yolundayım." diyen bir kişinin asıl görevi On İki İmam'a uymaktır. Bize göre onlar hangi taraftalarsa hak da o taraftadır. Yoksa dünya insanlık tarihinde hiçbir zaman iki haklı, iki doğru bir arada olmamıştır. Bu durumda bir insan, eğer bir tarafı hak görüyorsa karşı tarafa da batıldır, demesi gerekir. Haddi zatında bu konuyu kime sorsanız sorun, o da buna "doğru" diyecektir. Ne var ki bu konular yeterince Müslümanların bilgilerinden uzaktır. Okudukları eserler tek taraflıdır, bana göre sorun buradadır.

Hz. Ali (a.s) şöyle buyurmuştur:

Allah'ım, sana sığmırım; ne de danışma topluluğuydu bu. Onlardan benim hakkımda, birincisiyle ne vakit bir şüpheye düşen oldu ki bu çeşit kişilere katıldım ben? Fakat inerlerken onlarla indim; uçarlarken onlarla uçtum; inişte, yokuşta onlarla beraber oldum. İçlerinden biri, hasedinden gerçekten saptı; öbürü, damadı olduğundan ona uydu, benden yüz çevirdi; öbürleri de öyle işler ettiler ki anmak bile çirkin.

Evet, bunu ben Ali Kirazlı olarak demiyorum, bunu Hz. Ali (a.s) söylüyor. O şûradaki durumu böyle anlatıyor.

Hz. Ali'nin (a.s) de buyurduğu gibi Abdurrahman bin Avf, Osman'ın damadıydı. Sad bin Ebu Vakkas, Talha ve Zübeyir akrabalık derecesinde Osman'a daha yakın idiler. Ama herkeste bu hakkın Hz. Ali'ye (a.s) ait olduğunu da biliyordular. Abdurrahman bin Avf Hz. Ali'ye (a.s) gelerek ona şöyle dedi:

"Ya Ali! Bilirim bu hak senindir. Gönlüm de seni tayin etmeyi ister. Fakat sana bir şartım var. Şartım şudur; sen ilk iki halifenin icraatlarına uyacaksın." Bu teklife, Hz. Ali (a.s) şöyle cevap verir:

Allah (c.c) şahit olsun ki ben, Allah'ın ve Peygamberi'nin emirlerine uyarım. Buna da nasıl uyulması gerekiyorsa ben bilirim.

Abdurrahman bin Avf aynı teklifi Osman'a yapınca Osman hemen kabul etti. Gel gelelim ki o, iki halifenin de yaptığı icraatları yapmadı. Halife olduktan sonra İslâm'ı Emevî hanedanlığına çevirerek İslâm'ın saltanata dönüşmesinde en büyük etken olmayı başardı.

Bu kaynakları merak edenler; Taberî, c.2, s.452; Yakubî, c.2, s.449; Sahih-i Müslim, s.175; İbn Ebi'l-Hadid Şerhi, c.3, s.108; Sahih-i Buharî, c.4, s.119'a; yine Abdülbaki Gölpınarlı'nın "Sosyal Açıdan İslâm Tarihi"ne, M. Asım Köksal'ın yazdığı "İslâm Tarihi"ne, Ali Şeriatî'nin "Hz. Muhammed'in Hayatı"na, ayrıca Lütfullah Ahmed'in "Muhammed'in Kurduğu Dinin Esasları"na bakarlarsa, bu yazdıklarımızın doğruluğunu göreceklerdir.

AYRILAN FIRKALAR

Sevgili kardeşlerim araştırmalarımnda şunu gördüm ki, Alevîlik ne ayrı bir dindir ve ne de ayrı bir millettir. Alevîlik kelime olarak evvela Hz. Ali'nin soyuna verilen bir isimdir. Sonradan Anadolu'da da Hz. Ali ve On İki İmam'a göre amel edenler, mezhep ve içtihat bakımından İmam Cafer Sadık (a.s) mezhebine göre içtihat edenler olarak, Alevîlik kelimesi bizlere nispet edilmiştir.

İşte böylesi bir Alevîlik, mezhep değil de İslâm'ın özüdür. Yoksa bazılarının iddia ettiği gibi Alevîlik bir ırka, bir soya mahsus değildir. Bir insan, hangi ırktan olursa olsun eğer İslâm'ı kabul edip ondan sonra On İki İmam'ı hak imam bilerek onların yolundan giderek İslâm'ı yaşıyorsa, ne ala, yok eğer buna amel etmeden, sadece sözde kalarak "Ben Ehl-i Beyt'i seviyorum." derse bu davranış Alevî ol-maya kâfi değildir. Kur'ân'a amel etmeden ne Ehl-i Beyt'i sevmiş olursun ve ne de İslâm'a girmiş olursun. İşin asıl mantıklı yolu budur.

Şimdi bu gerçeği de ortaya koyduktan sonra Alevîlik adına ayrılan fırkalar kimlerdir onları tanıyalım. Kurtulacak olan fırka hangisidir? Biz Anadolu'daki Alevîler hangisinden olmalıyız, ona bakalım.

Bu fırkalardan ilki; geçmişte Anadolu'da Kur'ân ve Ehl-i Beyt'i yaşayan evliyalardan olduğu gibi, günümüzde de dünyanın her yöresinde Kur'ân ve Ehl-i Beyt'i yaşayan Alevîler vardır. Bunlar, İmam Cafer Sadık'ın (a.s) mezhep ve içtihadı üzere amel ederek İslâm'ı yaşamaktalar. Bugün

baktığımızda Elhamdülilah bu birinci fırka çoğunlukta görünmektedir. Geçmişteki evliyalar bu birinci fırkaya dâhildirler.

2. Sebaiye Fırkası
3. Kamiliye Fırkası
4. Ülayiye Fırkası
5. Mansure Fırkası
6. Muğariye Fırkası
7. Hatabiye Fırkası
8. Haşimiye Fırkası
9. Numaniye Fırkası
10. Yunusiye Fırkası
11. Nasriye Fırkası
12. Cananiye Fırkası
13. Garabiye Fırkası
14. Rezamiye Fırkası
15. Zerariye Fırkası
16. Bedaiye Fırkası
17. Bercaniye Fırkası
18. Bataniye Fırkası
19. İsmailiye Fırkası
20. Zeydiye Fırkası

Bu fırkalar, Alevîliğin ana yolundan ayrılmışlardır ve Anadolu'da oluşan fırkalar değildir. Bunlar eskiden oluşan fırkalardır. Tabii ki bu fırkalar, bizi de etkilemişlerdir.

Alevîlik adına ayrılan bu fırkalar arasında birçok ayrılıklar görülmektedir. Eğer biz bu ayrılıkların tamamını ele alsak buna zamanımız kâfi gelmez, o da ayrı bir kitap olur ve söz de uzar gider. Ancak şu kadarını bilmekte yarar vardır ki, bu fırkalar arasında başta Allah Teala'nın zatî sıfatları hakkında, Kur'ân-ı Kerim'in emir ve yasakları hak-

kında, helal ve haramlar hakkında, Hz. Ali (a.s) hakkında ve diğer imamlara inanmaları hakkında çok önemli farklılıklar vardır.

Bunlar arasında insanı dinden çıkarıp küfre götürecek farklılıklar bulunmaktadır. Şöyle ki bunlardan bazıları Allah'a mekân isnat ederek onu bir yerde sanmışlardır. Bazıları Kur'ân-ı Kerim'in haram kıldığını helal, helal kıldığını da haram saymışlardır.

Bunlardan bazıları Hz. Ali (a.s) hakkında şaşkınlığa düşerek onun yaratıcı olduğuna inanmışlar. Bazıları da On İki İmam'dan yalnız İmam Zeynelâbidin'e kadar olan imamlara inanmışlardır ve ondan sonra da sevdiklerini imam kabul etmişlerdir.

Bu yirmi fırkadan yalnızca Kur'ân ve On İki İmam'a uyarak İslâm'ı yaşayanlar hariç, diğerleri öyle veya böyle asıl İslâm'dan, Kur'ân ve Ehl-i Beyt'ten uzaklaşmışlardır. Gerçi bu fırkaların çoğu Emevî ya da Abbasiler döneminde meydana gelmişlerdir. Bu ayrılıklar, Anadolu'da biz Alevîleri de etkilemiş olacak ki, bu duruma düşmüşüz.

Düşündüğümüzde Alevîlik adına İslâm dininin yayılması, yaşaması için hiçbir fedakârlıktan kaçınmayarak tarihte Kerbela Olayı diye bir sayfa açılmışken, bugün ne hâle geldik rahatlıkla görebiliyoruz. Çok uzaklara gitmeye gerek yoktur. Bu son 40 senedir akan kanlarımız neden ve niçindir, kendimize soralım. Acaba bu kanlarımızı İslâm'ın özü olan Alevîlik inancımız için mi akıttık? Hz. Ali'nin, İmam Hüseyin'in yolunda olduğumuz için mi bu kanlarımız döküldü? Yoksa ateistlerin, dinsizlerin oyununa mı geldik? Bütün bu konuları düşünmek zorundayız.

Tarihte Anadolu'da da birçok olaylar olmuştur. Mesela Kalenderîler, Celalîler, Babaîler gibi. Öyle ise tarihten olaylardan ders alarak, bizleri dinden, İslâm'dan, Kur'ân'dan, Ehl-i Beyt'ten ayıranların oyunlarına artık gelmeye-
lim. Bilhassa bu son zamanda başımızda dönenleri iyi ta-

nıyalım. Bunlar bizim Kur'ân deyip, Ehl-i Beyt deyip, bir araya gelip bilinçlenmemizi asla istemezler. Sorduğunda "Ben de Müslümanım." der, "Allah, Muhammed, Ali." der; fakat her ne hikmetse İslâm'a, Kur'ân'a inadına düşman kesilir. Ne acıdır ki, bunu da hiç utanmadan Alevîlik adına yapar. Bunların asıl kaygıları da o ki, biz bu konuda bilinçlenirsek artık onlar bizi emellerine alet edemeyeceklerdir. Onların yegâne kaygıları budur.

Geçmişteki ayrılıklara sebep olan olayları gündeme getirerek bizi bölmenin yollarını araştırıyorlar. Bizim âlimsiz olmamız bunların işine gelmektedir. Bunlardan kurtulmanın tek yolu Kur'ân ve Ehl-i Beyt'i tanımaktan geçer başka türlü mümkün değildir.

Buna hepimiz şahit olduk ki, 40 senedir bir kısım insanlar, bizleri komünizme alet etmek için elinden ne geliyorsa onu yapmaktalar. Şimdi bu oyunları tutmadı. Komünizmin çökmesiyle bu beyler ortadan kalkmışlardı. Onların bugüne kadar savundukları tamamen etkisini yitirmiştir. Ama görülüyor ki, bu hilebazlar boş durmadılar. Hemen Alevî bilgini olmaya başladılar.

Daha evveli hiçbir dine inanmadıklarını itiraf ettikleri hâlde, şimdi de Alevîlik, Bektaşîlik üzerine bir kısım kitaplar yazdılar. Yazdıkları kitaplara çekici isimler bularak "Dinde Yalan Yoktur", "Kur'ân'da Gerçek İslâm", "Alevîlik ve Bektaşîlik Yolu" gibi isimlerle aramıza girmeyi yine başardılar.

Görülüyor ki bu insanların şimdiye kadar hizmet ettikleri felsefe yetmiyormuş gibi, şimdi de Hıristiyanlığa hizmet etmekte.

Bu hilebazların bizleri aldatma metotları çok basittir. Görünüşte Ehl-i Beyt'in müdafasını yaparlar ilk üç halifeyi eleştirirler, Muaviye'ye ve oğlu Yezid'e karşıymış gibi görünürler, ondan sonra zehirlerini kusarlar.

Bu faslı geçtikten sonra, Allah'ı, Peygamberi, Kur'ân'ı, Ahiret gününü inkâr ederler. "Oruç, namaz, hac, zekât gibi ameller bizim değildir." derler. Bunu da kendi adına değil de tüm Alevîlik adına yaparlar. Onunla kalmazlar, "Biz size Amerika'dan, Mısır'dan içinde ibadet olmayan Kur'ân getireceğiz." derler. Bu kuzu postuna bürünen kurtlar, biz Alevîlerin temiz ve kanıcı olduğumuzdan faydalanabiliyorlar. Bunların tek umutları bizleriz.

Evet muhteremler, Allah'a çok şükürler olsun ki, artık meydanlar sadece onların değildir, artık hakka susamış, gerçekleri gören, onlara gereken cevabı verecek olan insanlarımız, hiç şüphesiz çıkacaklardır. Alevîliğin sadece Muaviye'ye onun oğlu Yezid'e lanet okumaktan ibaret olmadığını, asıl Alevîlerin de kendilerine ait mezhepleri, fıkıhları, içtihatları olduğunu, insanlarımız mutlaka anlayacaktır.

Anadolu'da yaşayan biz Alevîlerin inancı şudur; İslâm'da hilafetin ve imametın Resul-i Ekrem'den sonra Ehl-i Beyt'in hakkı olduğuna inanırız. Bize göre bu emir, bizzat Allah Teala'nın emridir. Tarihin hangi dönemlerinde olursa olsun bu emre muhalif olanlar mutlaka Allah'ın adaletinin gereği olarak gazaba uğrayacaklardır.

Bu görüş yalnız biz Alevîler'in görüşü değildir. Ehl-i Sünnet âlimlerinin birçoğunun görüşleri de bu mealdendir. Bugün bakıldığında yeryüzünde yaşayan çok büyük bir Müslüman toplumun ortak görüşüdür.

Görülüyor ki, Allah Resulü'nün Ehl-i Beyti'ni seviyorum dediği hâlde, gerek ilk hilafet ve gerekse sonraki saltanat dönemlerinde vuku bulan, geçmişteki yanlışları bahane ederek Allah'ı, Peygamberi, kitapları, melekleri, ahiret günü inkâr edilemez. Eğer bir şahıs inkâr ederse, o kişi dinden çıkar. Artık bu şahıs, ne Alevî olabilir ve ne de Ehl-i Beyt'in, On İki İmam'ın görüşü doğrultusundadır. İleride İmamlardan vereceğimiz hadisler bu görüşümüzü

kanıtlayacaktır. Bu konuda Allah Teala'nın hükmü, Nisâ Suresi'nin 136. ayetinde şöyle zikredilmektedir:

Ey inananlar, inanın Allah'a ve Peygamber'ine ve Peygamber'ine indirdiği kitaba ve evvelce inen kitaba ve kim Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine ve âhiret gününe inanmazsa şüphe yok ki doğru yoldan pek uzak kalmış, tamamıyla sapıtmış gitmiştir.

Şimdi böyle bir durumda bu gibi insanlar, Allah'ın kitabına inanmadıkları ve bu veya buna benzer ayetlerin hükümlerini hiçe saydıkları hâlde, utanmadan nasıl olur da Alevîlik adına konuşabilir ya da yazabilirler? Acaba bunlar yazsalar neyi yazacaklar? Asıl Alevîliği mi, yoksa kendi felsefelerini mi yazarlar?

Bence eğer biz Alevîler topyekün asıl kimliğimizden yola çıkarak bunlara dur demesini bilmezsek, bunlar da yazmaya devam edeceklerdir. Çünkü imanı olmayanın adabı olmaz ve ondan merhamet de beklenmez. Allah Tea-la biz Alevîleri böylesi insanların şerrinden korusun. Eğer onların ıslahı mümkünse Allah (c.c) onları ıslah etsin ve hak ve hakikate getirsin. Şayet bu mümkün değilse, o zaman da onların şerlerini kendilerine çevirsin. Zira tüm tarih boyu bu mazlum millet bunlardan çok çekmiş ve bu yolda çok kanı akmıştır.

Bana göre geçen geçmiştir, onu geri getiremeyiz. Ama eğer şu son senelerde üzerimizde oynanan oyunlara durun demesini beceremezsek, korkarım ki ileride de kanımız akmaya devam edecek. Bu gibi insanların tanınması o kadar da zor değildir. Mesela, bakarsınız ki Hz. Ali'den, On İki İmam'dan, Hacı Bektaş-ı Veli'den söz edildi mi, onları sever gibi görünürler, ama onların canı pahasına yaymaya ve yaşamaya çalıştığı İslâm dinine hiç mi hiç yanaşmazlar. Onlara göre eğer bir insan, enbiyanın, On İki İmam'ın ya da evliyanın yaptığı gibi orucunu tutar, nama-

zını kılarlsa, o kimse gericidir. Ama bunları yapmıyorsa ileridir. Kur'ân'da haram olduğu hâlde içki içiyorsa ilerici, ama Allah onu haram ettiği için içmiyorsa gericidir.

İşte bunların kendi mantıklarına göre yorumları bundan ibarettir. En kötü tarafı da ortalığı boş bulup bunu gözümüze baka baka Alevîlik adına yapmış olmalarıdır. Bunların güvendikleri şudur, biz ne söylesek söyleyelim ne yaparsak yapalım bu toplumdaki bize tepki gelmez. Çünkü buna imkânları da yoktur, diye düşünmekte ve bu konu da hiç endişe duymadan rahatlıkla çalışmalarını da sürdürmekte.

Ama ne vardır ki zafer her zaman inananların olacaktır. Özünde Alevîlik, her hâliyle haklı bir dava iken onlar, bizim adımıza konuşarak bizleri aşağılamaya çalışanlara yardımcı olmaktadır. Bu musibetlere de sebep olmaktadır. Bazı kendi değerini bilen profesörler ya da diğer dallardan bilim adamlarını izliyoruz, "Biz İlahiyat Profesörü değiliz, bu konu bizim alanımızın dışındadır." deme nezaketinde bulunmaktalar.

Bizimkilere gelince, kendisi hiçbir dine inanmadığı hâlde, dinden, kitaptan hiç anlamadığı hâlde, rahatlıkla kalkıp Alevîlik adına, Kur'ân adına, bizim inancımız adına fetva vermeye çalışmaktalar. Acaba bir insan düşünmesini bilse, hak ve hakikatı bilse bunu yapar mı? Sen kelime-i şehadet getirmeyi bilmiyeceksin, bir Fâtiha Suresi'ni okumasını bilmeyeceksin, ama Alevîlik adına fetva vereceksin. Bu asla uygun değildir. Herkes haddini bilmelidir.

Sevgili kardeşlerim, bakın Temmuz 1990 tarihli Çorum Gazetesi'nde bizim seçtiğimiz bir milletvekilimiz, bir demecinde tüm Türkiye Alevîlerinin adına fetva veriyor ve beyefendi diyor ki: "Alevîler camiye itibar etmezler." Bu kişi aşırı komünistliği ile tanınan milletvekilimizdir. Bizim adımıza çıkıp "Alevîler camiye itibar etmezler." di-yebiliyor. Acaba biz Alevîler, bu camileri ilk yaptıran, E-

zan-ı Muhammediye'yi ilk okutan Hz. Muhammed'in (s.a.a) ümmeti değil miyiz? Bizim On İki İmam'ımız camiye itibar edip Kur'ân'ın imamı olmuşlarsa, biz Alevîlerin camiye itibar etmememizin delili, ispatı nedir? Neye dayanarak bu gibi sözler sarf edilmektedir? Acaba bu inkârcılar bizden ne istiyorlar?

Daha Çorum'daki kanımız kurumadı. Şimdi düşünelim ki sen, Çorum'da bir caminin imamısın. O gazeteyi eline alıp cemaata hitaben, "Ey cemaat-ı Müslimin! Bakın, eğer biz 'Alevîler Müslüman değildir. Onlar camiye itibar etmezler.' desek, kıyamet kopardı. 'Falan hoca Alevîler hakkında böyle demiş.' derlerdi. Hâlbuki kendi adamları bunu itiraf ediyor: 'Biz Alevîler, Müslüman değiliz ve camiye de itibar etmeyiz.' diyorlar. Acaba bunlar camiye itibar etmiyorlarsa, neye itibar ediyorlar?" desen, (ki bunu diyeceklerdir de) bizler ne cevap verebiliriz?

Evet, dostlarım hiç şüphesiz bu gibi insanlar biz Alevîleri çok güç bir çıkmaza doğru götürmekte. Kim bunlara "Dur" diyecek, bilemiyorum.

Anadolu'daki Alevî toplumunun tarihine baktığımızda, Alevîlerin devamlı iman gücüyle sömürü düzenlerine karşı çıktıklarını görüyoruz. Bu konuda Kerbela şehidi, İmam Hüseyin (a.s), Anadolu'daki Alevî toplumunun dinamliğini oluşturmaktadır. Onun içindir ki sömürücüler, bizdeki bu Hüseyinî ruhtan korkmaktalar. Bunlar peşimizi bırakmazlar. Neden? Çünkü bunlar, "Eğer bu millet bir gün, gerçek İslâm'ı yaşamak için Hüseyin'in yolunda birleşirse, Kur'ân deyip, Ehl-i Beyt deyip, bir araya gelir de cemaat olurlarsa, namaz deyip, oruç deyip, bir araya toplanırlarsa, işimiz harap olur." diyorlar. Onlar biliyorlar ki, biz Alevîlerin İslâmî inancında her türlü saltanat haramdır. Krallıklar, şahlıklar bize göre İslâmî değildir. Onlar biliyorlar ki biz Alevîler, gerçek Alevîliğimizi yaşasak, o zaman Sünnîlerle de belli konularda beraberlik sağlan-

mış olacaktır. Her nedense böyle bir durum da onların hoşuna gitmemektedir.

Düşünelim ki biz Alevîlerin, diğer mezheplere karşı bir hareketi yoktur. Ancak bu Alevî-Sünnî kör düğümü, bu inkârcıların yüzünden devam etmektedir. Hâlbuki bizim aramızda köklü ayrılıklar yoktur. Sadece içtihadî farklılıklarımız vardır ki, bu da düşmanlıkların devam etmesi için bir sebep değildir. Eğer bu vatan hepimizin vatani ise -ki öyledir- o zaman ille de ayrılık değil de, ortak olduğumuz yönlerimizi gündeme getirip bunları korumamız hepimiz için gereklidir. Şöyle ki onlar, "Biz Allah'ın birliğine inanıyoruz." diyorlarsa, biz Alevîler de aynen onu diyoruz. Onlar "Biz Hz. Muhammed'in (s.a.a) ümmetiyiz." diyorlarsa, biz de onu diyoruz. Onlar "Kur'ân-ı Kerim bizim ilâhî kitabımızdır." diyorlarsa, biz de onu diyoruz. Onlar, Kur'ân'daki farz olan oruç, namaz gibi ibadetleri ve helal ve haramları kabul ediyorlarsa, Kur'ân bizim de kitabımız olduğundan biz de kabul ediyoruz.

Görüldüğü gibi, Alevîlik ile Sünnîlik arasında bunlar ortak noktalar ve bunlar ülkemiz ve insanlarımız için de bir birliktir. Bana göre böyle bir yaklaşıma ülkemizin de, insanlarımızın da ihtiyacı vardır ve ayrıca bunlarda yararlanabilecekleri büyük faydalar bulunmaktadır. Ancak aramızdaki içtihadî farklılıklar, düşmanlıklara dönüşmemelidir. Eğer her kesim birbirlerinin inançlarına saygılı olabilirlerse düşmanlıkların yerini dostluklar alır.

Ama ne var ki biz Alevîler olarak, bu başımızdaki inkârcıların oyunlarına gelerek, "Alın din de sizin olsun, Kur'ân da sizin olsun; biz camiye, namaza, oruca itibar etmeyiz." dersek, bu çok yanlış olur. Bu yanlış yüzünden ayrılıklar, düşmanlıklar devam eder. Bu da kapanması mümkün olmayan yaralar açar. Bu durum da bazı çevrelerin işine gelmektedir. Biz açık kalple diyoruz ki; biz Alevîyiz ve ayrılıklar peşinde de değiliz. Geçmişteki mezhepleri

biz yaratmadık. Biz diyoruz ki, Alevilik de İslâm'dan bir içtihattır. Eğer siz buna mezhep diyorsanız, o zamanda diğer mezheplere tanınan haklar, bize de tanınmalıdır.

Bu hakkımız aynı diğer mezheplerde olduğu gibi yasaların ön gördüğü çerçevede bize de aynen tanınsın ki, biz de asıl Aleviliğimizi yaşayabilelim.

Yoksa bu bizim hakkımızda söylenen dinli dinsiz iddiaları kimseye yarar sağlamaz. Bu hakkın verilmesi, aranan birlik için tek çıkar yoldur kanısındayım. İşte bu bizim inancımızın gereği olan görüşümüzdür. Geçmişte bizi bizimle nasıl vurmuşlarsa, bugün de aynı oyunlar devam etmektedir. Ne acıdır ki Aleviliğin resmî mezhep olarak tanınma hakkını istemeyenlerin başında, üstümüzde kara bulutlar gibi dönen, bizim adımıza konuşan, bize yön vermek için çarpınan çevreler var. Çünkü bunlar 40 yıldır bizleri emellerine alet edebilmişlerdir.

Bu konuda akan kanlarımız bunun en güzel delilidir. Şimdi durup dururken bunlar, bizim bilinçlenerek Kur'an ve Ehl-i Beyt dememizi ve cemaat olmamızı isterler mi? Elbette ki istemezler. Onun için biri çıkar bizim adımıza camiye itibar etmediğini söyler, diğeri çıkar "Oruç, namaz bizim değerlidir." der, bir diğeri kalkar Allah'ı, Peygamber'i inkâr eder. Bunlar 40 senedir bunun eğitimini gördüler. Peki, ama acaba tüm Alevîler böyle mi düşünüyorlar?

Kesinlikle hayır, Alevîlerin büyük bir çoğunluğu böyle düşünmüyor. Çünkü bugün siz hangi Alevîye sorarsanız o size, dininin İslâm, kitabının da Kur'an olduğunu söyleyecektir. İsteyen bunun araştırmasını yapabilir. Gerçek Alevî değerlerini inkâr edenler oldukça azınlıktalar, ama çok aktifler.

Mesela ben bir Alevîyim, Allah'ın (c.c) varlığına ve birliğine inanıyorum. Dinim İslâm, kitabım Kur'an-ı Kerim'dir. Ben Hz. Muhammed'in (s.a.a) ümmetindenim. Ehl-i Beyt'in içtihadı üzere namazımı kılıyor ve orucumu tu-

tuyorum. Benim inancıma göre kurulacak olan cami ve mescitlere de çok itibar ediyorum. İşte ben böyle bir Alevîyim. Bu Alevîliğimle de gurur duymaktayım. Peki, bu tanrı tanımazlar hiçbir şeye inanmadıkları hâlde nasıl Alevî olabiliyorlar ve bizim adımıza kalkıp her şeyi nasıl inkâr edebiliyorlar? Acaba bunlara durun diyecek bir Allah'ın kulu yok mu?

Sen kalkacaksın "Ali benim şahımdır, Kâbe kıblegâhımdır, miractaki Muhammed, o benim padişahımdır." diyeceksin, devamında "Ya Allah, ya Muhammed, ya Ali" diyeceksin, Hz. Ali'nin (a.s), On İki İmam'ın, Hacı Bektaş-ı Veli'nin temsilî resimlerini kendine maske edeceksin, ama diğer tarafta "Kahrolsun şeriat. Biz Kur'ân'ı istemiyoruz." diyeceksin. Bundan daha kötü bir felsefe olur mu Allah aşkına? Hiç böyle Alevîlik olur olur mu? Bütün bunları açık bir zihin ile düşünmek biz Alevîlerin asıl önemli görevlerinden biri olmalıdır. Tabi ki takdiri de, yorumu da siz okuyucularıma bırakıyorum.

Eğer Türkiye'mizde ortalama olarak yirmi milyon Alevî varsa, bunların içinden birilerinin oyunlarına gelenlerin sayısı bence binde biri kadardır. Ancak Türkiye'de ve bilhassa doğu yörelerimizden bir kısım insanlar var ki bunlar, Alevîliğin adını ateşin alevinden aldığına ve dolayısıyla Zerdüştden olduklarına inanıyorlar. Kendilerini de İslâm ile alakası olmayan Alevîler kabul ediyorlar.

Bir de başka dinlerden olup bu gurubun içinde faaliyet gösteren bir kesimin olduğu bilinmektedir. Oysaki bunların asıl Alevîlikle hiçbir benzerlikleri yoktur. Ne var ki insanlık tarihine baktığımızda, hak ve hakikat karşıtı olanların devamlı daha faal olduklarını görüyoruz. Eğer böyle olmasaydı, Allah'ın emin kulları olan peygamberler, o çirkin işkencelere maruz kalmazlardı. Sevgili Peygamberimize ve onun Ehl-i Beyti'ne, o musibetler reva görülmezdi. Ama her ne kadar zahirî yönüyle onların batıl hareketi

devam etmişse de, yine de zafer peygamberlerin, imamların, velilerin olmuştur. Buna bütün insanlık tarihi şahittir.

Yazmışlar ki bir gün bir Arap, Hz. Ali'nin (a.s) mübarek huzuruna varıp, "Ya Ali! Ben de herkes gibi inanıyorum. Ne var ki kendimi kötülüklerden, haramdan alamıyorum." deyince, Emirü'l-Müminin ona şöyle dedi: "*Eğer sen Allah'a ait olmayan bir mekân ve bir nimet bulabilirsen, git ne günah işlersen işle.*" Arap: "Ben bunlara malik değilim, bulamam." dedi. İmam: "*Öyle ise, Azrail'e canını vermemeye ve hesaba çekilmemeye gücün yetiyorsa, git ne günah işlersen işle.*" deyince, Arap: "O da yoktur ya Ali." dedi.

Hz. Ali (a.s) o Arap'a dedi ki: "*Behey insan! Bir evde misafir olduğunu düşün. Ev sahibi tüm evini sana teslim etmiş ve evinde ne varsa sana vermişken şimdi senin bu ev sahibine kötülük yapman doğru olur mu?*" Arap dedi ki: "Ya Ali, elbette ki doğru olmaz." Hz. Ali (a.s) ona dedi ki: "*Sen Allah'ın mülkünden mekân ediniyorsun. O'nun sana verdiği tüm nimetlerden faydalaniyorsun. Peki, nasıl olur da bunca nimetlerin karşılığında Allah'a asi gelebilirsin. Bu akıl işi midir?*"

Evet, muhteremler, Hz. Ali'nin (a.s) bu güzel nasihatinden sonra, ben de diyorum ki; kim ne derse desin, kim nasıl düşünürse düşünsün, sonunda zarar edecek olan yine onlar olacaktır. Hani ne oldu komünizmi, marksist sistemi kurtuluş olarak görenler? Bir zamanlar sokaklar insan seli gibi idi, çok güçlü görünümü veriyorlardı. Hani ne oldu? Bu insanlar içinde, Alevîlikte dâhil olmak üzere tüm inançları afyon olarak görenler şimdi neredeler? Görülüyor ki bütün bu oyunlar tutmadı. Şimdi bu gibi oyunlara yine mi inanalım? Sonun da onlar kaybedecek inananlar kazanacaktır. Çünkü Allah'ın kitabı böyle haber vermektedir.

Allah (c.c) Bakara Suresi'nin 257. ayetinde şöyle buyurmaktadır:

Allah, inananların dostudur. Onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır. İnanmayanlarınsa dostları şeytan'dır, onları aydınlıklardan karanlıklara götürür. Onlardır ateş ehli, onlardır orada ebedî kalanlar.

Kısacası hakkı inkâra kalkanlar, eninde sonunda kaybetmeye mahkûmdurlar. Görülüyor ki mübarek ayetin hükmü de budur. Bunu anlamak hiç de zor değildir. Ancak bizim, inanan Alevîler olarak bu haklı mazlumiyetimizi anlatmaya devam etmemiz gerekiyor diye düşünüyorum. Bizim niyetimizde kötülüklerin yeri yoktur. Ancak Allah Teala'nın rızası vardır. İnkâr ederek insanlığa zulüm etmek bize haramdır. "Ben Alevîyim. Ben Ehl-i Beyt dostuyum." diyen bir kişi buna inanır ve inandığına da bedeniyle amel eder, bunun içindir ki bizim yolumuz Kur'ân-ı Kerim'den Ehl-i Beyt'e çıkar. Kur'ân'da ne farz ise bizim için farzdır. Onda helal olan bize helal, haram olanı da bize haramdır. Şayet biz Alevîler bunu becerebilsek ülkemizin birlik beraberliğine de çok büyük katkıları olacaktır.

Şöyle bir insanlık tarihine baktığımızda, insanlığa ne kötülük gelmişse inkâr edenlerden geldiğini görürüz. Şöyle enbiyanın, evliyanın, imamların, velilerin yaşamlarına bakın, bir de onların düşmanları olan zalimlere bakın, iki insan neslinin arasındaki farkı görün. Bir de her iki grubun akıbetlerini düşünün. Birinci kesim insanlığın sembolü olarak, hem Allah'ın (c.c) cennetini kazanmışlar ve hem de tüm insanlığın kalbinde ilelebet taht kurmuşlardır. Ama zalimler hem dünyada iken insanlığın ilelebet nefretini kazanmışlar ve hem de hesap günü hak ettikleri cezayı göreceklerdir. Tüm enbiya ve evliyanın nasihatleri de bu mealdendir.

Ben hak ve hakikatı üstün tutarak bu mazlumiyetimizi anlatmaya devam edeceğim. Tabiki takdir sizindir, kabul

eden eder, etmeyen de etmez. Ben de vatanımı, milletini seven bir insanım. Zaten bu mücadelemın asıl amacı da bundan kaynaklanmaktadır. Yoksa hiç konuşmadan da kendim bu inancı yaşayabilirim. Ama ne var ki, inanan bir insanın yükümlülükleri vardır. İnsan bunu da yerine getirmelidir. Nasıl ki birçok insan, batıl yolla devamlı yalanı, yanlış haklı çıkarmak için çaba sarf ediyorsa, ben de üstün olan Kur'ân ve Ehl-i Beyt yolunu anlatmalıyım.

Yoksa haksızlığa karşı bir insanını susması veya tarafsız kalması, batıla yardım etmesi demektir. Bu da inanan bir insana yakışmaz. Onlar bir hiç uğruna kalkacaklar, Alevîlik adına her şeyi inkâr edecekler, bir milyar insanın dikkatini bizim üzerimize çekecekler, bu yolda durmadan kanımız akacak, biz de Alevî olduğumuz hâlde susacağız. Burada susmak akıl ve mantık işi değildir. Hak ve hakikatle de asla bağdaşmaz. Ancak uyanmak, silkinmek lazımdır, diye düşünüyorum.

İSLÂM DİNİ MANTIK DİNİDİR

Allah Teala insanı yaratırken ona irade-i cüzîye diye bir özellik vermiştir. Her insanın muhtariyeti vardır. Bu yüzden insan, isterse iyi şeyler de yapabilir, Allah'ın hoşuna gitmeyecek kötü işler de yapabilir. İsterse inanabilir, istemezse inanmayabilir. İnsana bu seçme özgürlüğü hakkı verilmiştir. Ancak kötülük yapan inanmayanların yaptıkları, kendilerine kâr kalmayacaktır. İslâm dini, bunu insanlara haber vermiştir. İslâm dini, akıl ve mantık dinidir. Bunun içindir ki, baktığımızda İslâm'ı Kur'ân ile araştıran, gerçeği ve huzuru onda gören ve kendi isteğiyle İslâm'ı kabul eden birçok bilim adamı görebiliriz.

Bugün birçok bilimle uğraşan insanın bu yolu seçtiği bilinen bir gerçektir. Bu kişiler akılla, ilimle İslâm'ı araştırıyor ve İslâm'ın insan tabiatına en uygun din olduğunu görerek Müslüman oluyorlar. Bu ilim işidir. Ama bir de Hıristiyan olan bir kısım insanlar var ki bunlar, yoksulluk nedeniyle Hıristiyan ülkelere işçi olarak gitmişlerdir. Dış görünüşe aldanarak Hıristiyanlığı beğenmişlerdir. Bunların sayısı çok azdır. Üstelik bu kişiler, araştırma yapabilecekleri ortamları da yoktur. Teknolojinin iyi gelişmiş olmasından dolayı sadece bu yolla insan hayatının garantiye alınacağını düşünen bir kısım insanlar, dünyevî çıkarları uğruna o dini yalnızca benimsiyorlar. Hatta kabul da etmiyorlar.

Daha açık bir ifadeyle anlatmak istersek, İslâm dinini kabul edenler okumuş ilim ve bilim adamlarıdır. Onlar

araştırarak İslâm'a talip olurlarken, diğer dinlerin sözde hayranları araştırmaktan yoksun insanlardır. Sadece mad-diyatı rehber edinen bir kısım insanlar, bu gibi yanılgıya düşmektedirler. Buradan şu anlaşılmaktadır ki herkes kendi hevesine göre hareket etmektedir.

Bence en garip olan şey şudur ki; sen kalkacaksın kendi isteğinle "Ben Alevîyim, İslâm dinini kabul ediyorum." diyeceksin. Sorulduğunda "Ben de Müslümanım." diyeceksin. İsmi Ali, Hasan, Hüseyin, Fatime olacak. Sonra da İslâm'ın ilâhî kitabı Kur'an'a karşı, Peygamber'e karşı savaş hâlinde olacaksın. Yüce kitabımızı küçük düşürmeye çalışacaksın.

İşte bana göre Alevîlik adına yapılan en büyük düzenbazlık budur. Sen kalk, Kur'an değişmiştir, diye yaygara yap, diğer taraftan tahrif edildiği Hıristiyanlarca da kabul edilen İncil'e, mukaddes diyerek onu yutturmaya çalış. Gelin canlar bir olalım, diyerek dergi çıkar. Ama bu dergiye abone olanlara birer İncil hediye ettiğine dair hiç çekinmeden reklâm yap.

İşte biz Alevîler için ibret verici olan tablo bu tablodur. Bizim de halkımıza anlatmak istediğimiz de budur. Bütün bu oyunlara rağmen, birileri içimizden kalkıp "Haydi benim kardeşlerim, Ehl-i Beyt'in muhibleri, hep beraber bu haklı davamıza sahip çıkalım." demeliydi. Allah (c.c) bunu bizlere nasip etti. Ben de bunun sevincini yaşıyorum. Bunu yapmazsak, Müslüman görünüp de İslâm'dan korkanlar, İslâm yerine Hıristiyanlığı, Yahudiliği hatta Şamanizmi meth-u sena edenler. Bana göre ya bu konuda tamamen habersizler, ya da bir tarafın hesabına çalışıyorlar, demek gerekir. Çünkü gerçekte ilim ve bilim erbabı olan bir insan, ahiretini bu şekilde başkasının dünyasına satmaz. Siz bunların zararına bakın.

Kur'an-ı Kerim, insanı anlatırken kâfir olanlardan, münafilek olanlardan, fasık olanlardan, yalancı olanlardan ha-

ber vermektedir. Burada inananlar, iman edenler hakkında hükümler ve dereceler vardır. İnanmayan insanlar hakkında da hükümler vardır.

Allah Teala bu hükümlere inanıp da amel edenlere, mükâfatlar vaat etmiş, ancak inananlara da cehennem kızıgın ateşinin onları beklediği haberini vermiştir. İnsanlık tarihinde müminlerin, muttakilerin, salih kişilerin ameliyle amel edenler, hak yolunun insanlarıdır. Bu yolda olmayanların ise gidecekleri yer bellidir.

Mademki durum böyle, kendini ateşe atmak niçindir? Hani nerede "Biz yaratılmış değiliz." diyenler? Hani nerede "Dünyayı biz yarattık." diyenler? Hani nerede "Biz yaratıcıyla savaş hâlindeyiz." diyenler? Hani nerede Nemrutlar, Firavunlar, Ebu Cehiller, Ebu Sufyanlar, Muaviyeler, Yezitler? Hani neredeler? Dünya onlara mı kaldı? Şimdi herkes ektiğini biçiyor.

Sevgili dostlarım, elbetteki her insan ölümü mutlaka tadacaktır. Bu Alevî görünüş de Kur'ân ve Ehl-i Beyt'in yoluna karşı savaş açanlar, bu yolla bizlere musallat olanlar, bir gün mutlaka hak ettikleri cezayı bulacaklardır. Buna benim inancım sonsuzdur. Biz bunların şerrinden Allah Teala'ya sığınırız. Bunların işi gücü Kur'ân'a dil uzatmak, onun hükmünün geçmiş olduğunu halka kabul ettirmeye çalışmaktır. Başka işleri yoktur.

Bir insanın kalkıp bilmeden, Kur'ân üzerinde bir ilmî bilgisi olmadan ona dil uzatması, namazın, orucun olmadığını iddia etmesi, boş ve güzaf laflar olmakla birlikte, söyleyenin de bilgisizliğinin açıkça delilidir.

Dünyanın her yerinden Kur'ân-ı Kerim'i getirip karşılaştıracaksın, göreceksin ki harfi harfine, kelimesi kelimesine aynıdır. Ayrıca Kur'ân-ı Kerim'i indiren Allah, onu ilelebet koruyacağını da kendisi bildirmiştir.

Allah, Hicr Suresi'nin 9. ayetinde buyurur ki:

Şüphesiz ki Allah (c.c) vaadini gerçekleştirmeye gücü yetenlerin en güçlüsü ve en hayırlısıdır. Bunun aksini düşünmek insanı küfre götürür. Biz küfre düşmekten Allah'a sığınırız.

Şüphesiz ki Allah (c.c) vaadini gerçekleştirmeye gücü yetenlerin en güçlüsü ve en hayırlısıdır. Bunun aksini düşünmek insanı küfre götürür. Biz küfre düşmekten Allah'a sığınırız.

Ayrıca da Kur'ân-ı Kerim, sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed'in (s.a.a) evine inmiştir. Onun en yakınları da, o evde yetişen Hz. Ali, Hz. Fatime, İmam Hasan ve İmam Hüseyin'dirler (a.s) ve ondan sonra gelen imamlar da Kur'ân'ın korunduğunun canlı teminatıdır. Herkesten daha çok, bu masumlarımız Hz. Muhammed'in (s.a.a) terbiyesinde yetiştiler. Onun bilgisiyle de bilgilendiler. Duyduklarını öğrendiler, ezberlediler, yaşadılar ve hayatları pahasına da olsa Kur'ân ve Ehl-i Beyt yolu olan İslâm dinini günümüze kadar ulaştırdılar.

Hz. Ali'nin (a.s) okuduğu Kur'ân, aynı Kur'ân idi. On ikinci imam olan Hz. Mehdi'nin (Allah zuhurunu çabuklaştırsın) okuduğu Kur'ân da aynı Kur'ân'dır. Onlardan takriben dört asır sonra Hacı Bektaş-ı Veli'nin de okuduğu Kur'ân, aynı Kur'ân'dı. Bugün insanlığın elinde okunan Kur'ân da elhamdülillah aynı Kur'ân'dır. Kur'ân'ın kıyamete kadar da değişmeden baki kalacağına en güzel teminatlarından birisi de, Ehl-i Beyt'tir. Allah Teala, bizleri onların yaşadığı İslâm dininin takipçileri kılsın.

Yine sevgili Peygamberimizle yaşayan, ona canı gönülden bağlı olan güvenilir sahabiler vardır. Mesela Hz. Abbas, oğlu Abdullah, Selman-ı Farisî, Malik-i Eşter, Harris bin Zeyd oğlu Üsame, Ammar-ı Yasir gibi daha bizim duymadığımız, bilmediğimiz Ammarlar, Ebuzerler, Veysel Karaniler vardılar. Bütün bu büyük şahsiyetler de Kur'ân'ın canlı senedidirler. Kur'ân-ı Kerim'in bize kadar gelmesi öyle sağlamdır ki, şeytan bile bu konuda ele gelecek bir bahane bulmakta acizdir.

Kur'ân-ı Kerim'in değişmeden bize kadar geldiğine işaret eden pek çok deliller, örnekler vardır. Konuyu biraz daha aydınlatmakta yarar var düşüncesindeyim.

İslâm Tarihi kaynakları ittifak eder ki sevgili Peygamberimiz Hz. Ali'yi (a.s) üç yaşında iken yanına almıştır. Onu kendi terbiyesinde yetiştirdi. O İslâm'ın da Kur'ân'ın da teminatıdır. Allah Teala, Resulüne ne bilgi verdiyse, o da aynı bilgiyi Hz. Ali'ye (a.s) vermiştir. Hz. Ali'nin sevgili Peygamberimizle beraberlikleri tam otuz üç yıl sürmüştür. Bu otuz üç yıl boyunca Peygamberimizin eğitiminde ders aldı. Gelen ayetleri sıcağı sıcağına herkesten önce o dinliyor ve öğreniyordu. Ayetlerin tevilini, yorumunu bizzat ana kaynaktan, Hz. Peygamber'den öğreniyordu. Hz. Ali (a.s) ayetlerin hükümü ve gereğini Hz. Peygamber ile beraber yerine getirirdi. Onunla ilk orucu tuttu. İlk olarak Hz. Peygamber ile namazı o kıldı.

Hz. Ali (a.s) Allah Resulü'nden aldığı bu İslâmî hareketi yaymak için tüm ömrünü bu yolda harcamıştır. Bu dinin gelecek nesillere ulaşması için giymemiş giydirmiş, yememiş yedirmiştir. Göğsünü kılıçlara germiş, ömrünü bu din uğrunda feda etmiştir.

Acaba hiç düşünmüyor muyuz ki, Hz. Ali (a.s) bu hâliyle, bunca vasfıyla Kur'ân'ın değişmesine nasıl fırsat verir? Tarihte Hz. Ali'nin izinde gidenler de Ali gibi davranmışlar, İslâm dinini ve Kur'ân'ı korumak için yüz yıllarca mücadele vermişler ve onu yaymışlardır. Kur'ân-ı Kerim'in sırları nasıl ki sevgili Peygamberimize açıksa ilim şehrinin kapısı olan Hz. Ali'ye de açıktır. O halifeliği döneminde bir hutbesinde şöyle buyurmuştur:

Sorun bana, sorun bana ben göğün yollarını yerin yollarından daha iyi bilirim. Kur'ân hakkında bana sorun. Onun ayetleri dağda mı indi, düzde mi indi, gece mi indi, gündüz mü indi, kim hakkında indi, niçin indi? Ben bilirim.

Düşünelim ki hem böyle birine inanacaksın ve hem de onun koruduğu yazdığı Kur'ân hakkında şüpheye düşeceksin. Bana göre bizim için bu hem bir talihsizliktir ve hem de Alevîlik adına yapılan bir haksızlıktır.

Hz. Ali'nin ve Ehl-i Beyt'in faziletleri Kur'ân ve hadislerle bilinen tarihi bir gerçektir. Bunlar, Allah'ı ve Resulünü herkesten çok sevmişler. Onların Kur'ân-ı Kerim'e olan bağlılıkları, herkesinkinden daha çoktur. Onların yaşam öyküleri buna apaçık birer delildir.

Mesela Hz. Ali'nin sevgili Peygamberimizin yatağına girip ölümü göze alması, Hendek savaşında herkesin kalbine korku salan Amr b. Abduved'in karşısına çıkması, onun işini bitirmesi, Uhud savaşında Halid bin Velid komutasında ki müşriklerin saldırısından sevgili Peygamberimizi mutlak bir ölümden canı pahasına kurtarması, Huneyn, Hayber Kalesi gibi savaşlarda göstermiş olduğu insanüstü başarılarıyla İslâm dinine, Kur'ân'a, Hz. Peygamber'e (s.a.a) yapmış olduğu hizmetlerle tarihin inkâr edilemeyecek gerçeklerini ortaya koymuştur. Bütün bunlar iman işidir.

Mademki biz bunlara inanıyoruz öyle ise, Kur'ân'ın değişmediğine herkesten çok biz Alevîlerin inanması gerekir. Çünkü Alevîler Hz. Ali'nin, Ehl-i Beyt'in dostudurlar. Hz. Ali ve Ehl-i Beyt ise Kur'ân'ın korunması için Allah'ın vasıtalarıdır. Onlar Kur'ân ile, Kur'ân da onlar ile beraberdir.

HENDEK VE HAYBER VAKASI

Hendek harbinde sevgili Peygamberimiz Hz. Ali (a.s) için şöyle buyurmuştur ki:

Ali'nin Abduved'e vurduğu tek kılıç darbesi, kıyamete kadar insanların ve cinlerin yapacağı tüm amellerden hayırlıdır.

İşte bu da Hz. Ali'nin Kur'ân'a olan bağlılığını göstermektedir. Rivayet ederler ki Hayber kalesinin fethinde sevgili Peygamberimiz bayrağı ilk gün Ebubekir'e, ikinci gün Ömer'e, üçüncü gün ise Osman'a vermişti. Fakat onların üçü de hiç yara almadan, bir başarı elde etmeden geri dönmüşlerdir. Bunları biz kafamızdan uydurarak söylemiyoruz. İslâm tarihi bu olaylara şahitlik etmektedir. Bunu Alevîsi de, Sünnîsi de böyle yazmışlardır. Sevgili Peygamberimizin şöyle buyurduğunu yazmışlardır:

Ben yarın bayrağı öyle bir kişisini eline vereceğim ki, o kişi Allah'ı ve Peygamberi'ni sever. Allah ve Peygamberi de onu severler. O düşmana sırtını dönmez, o gittiği yerden geri kaçmaz. Allah'ın rızasını göstererek ancak ileriye doğru hamle eder.

Bu mübarek hadiste insanı düşündürecek pek çok hikmetler var. Bu hadiste sevginin tek taraflı olamayacağını anlamak mümkündür. İşte bu iki taraflı sevgi ve Ali'nin kaleyi feth ederken düşmana sırtını dönmemesi, onun büyüklüğüne, üstünlüğüne dair söylenen binlerce olaydan sadece iki tanesidir. Bütün bunları bilmemek bizim için bir talihsizliktir.

ON İKİ İMAMLAR

Sevgili okurlarım! On İki İmamlar demek, Kur'ân'ın açıklayıcıları, Kur'ân'a amel edenler demektir. Çünkü imamlık bir makamdır. O makama ancak layık olan gelebilir. İslâm tarihinde kendilerine ilimlerinden dolayı 'falanca imam' denilen âlimler, müçtehitler çokturlar. Ancak hiçbiri On İki İmamlar'ın olduğu gibi masum değildirler. On İki İmamlar'ın üstünlükleri, şüpheye mahal bırakmayacak şekilde Kur'ân ve sahih hadislerle sabittir.

Bunun içindir ki İmamlarımız Kur'ân'la amel etmişlerdir. Başta Hz. Ali (a.s) efendimiz, Peygamberimizden sonra yirmi yedi yıl yaşamış, bu yaşam boyunca Kur'ân'la amel etmiş, Kur'ân'la hüküm vermiştir. Bütün tarihî kaynaklar buna ittifakla şahitlik etmektedir. Bunun inkârı mümkün değildir.

Kim ne derse desin Hz. Ali, Kur'ân-ı natıktır. Kur'ân ne zaman, nasıl, niçin indiye o bilir. Daha da doğrusu bize göre Hz. Ali (a.s) İncil'i, Tevrat'ı Zebur'u ve Kur'ân-ı Kerim'i de ezbere bilir. O yeryüzünde var olduğu zaman diliminde Kur'ân'ın tek bir harfine dahi zarar vermeye hiç kimsenin gücü yetmez.

Hikmet-i ilâhîdir ki Hz. Ali ilk üç halifeden sonra dört yıl altı ay yirmi sekiz gün halifelik yapmıştır. Onun ilk üç halife döneminde bulunduğu da tarihî bir gerçektir. Demek ki "İlk üç halife zamanında Kur'ân değiştirildi." demek, düşünmeden, araştırılmadan cahilce söylenen bir sözden başka bir şey değildir.

Hız. Ali tüm dünya Müslümanlarının halifesidir. Nasıl olur da Kur'ân'ın değiştirilmesine müsaade edebilir? Kur'ân'ın korunması onu en önemli görevidir. Dünyadaki tüm Kur'ân'lar toplansa ve yok edilse, Hız. Ali Kur'ân'ı yeniden ayet ayet yazacak bilgiye sahiptir. Hız. Ali'nin ya da On İki İmam'ın zamanlarında Kur'ân hakkında böyle bir sorun yoktu. Ortada hak ve batıl savaşı vardı.

Hız. Ali'den sonra altı ay İmam Hasan (a.s) halifelik yaptı ve babasından on sene sonra şehit edildi. Ama yine Kur'ân'la ilgili bir sorun yoktu. Sorun saltanat ve koltuk sorunuydu.

İmam Hasan'dan sonra İmam Hüseyin imamlık makamına geçti. O da babasından yirmi bir yıl sonra Kerbela denilen musibetli yerde şahadet şerbetini içerek şehit oldu. Kur'ân hakkında yine bir sorun söz konusu değildi. Çünkü o kadar musibetlerin ağırlığı Hız. Hüseyin'i ve onun sahabîlerini bir an bile Kur'ân'ın emirlerinden ayırmamıştı. Onlar namaz vakti girdiğinde namazlarını kılıyorlardı. Bütün bunlar tarihî birer gerçeklerdir.

Zaten onların tümüyle mücadeleleri İslâm dininin ve Kur'ân-ı Kerim'in korunması içindir. Yoksa mal, mülk, saltanat, mevki, makam onların işi değildir. Sıffin Savaşı'nda Muaviye tarafı Kur'ân-ı Kerim'i mızraklara takarak "Gelin Kur'ân aramızda hâkim olsun!" demişlerdi. Hız. Ali (a.s) onların bu hilesini iyi biliyordu. Bu yüzden kendi ashabına "Siz onlara aldanmayın, Kur'ân-ı natık benim." diye bildirdi. Şayet Kur'ân'ın değişmesi söz konusu olsaydı, Hız. Ali (a.s) hiç çekinmeden bunu söylerdi.

Bunun içindir ki bugün, biz Alevîleri Kur'ân'dan ayırmak isteyen bazı düzenbazların oyunlarına artık gelmeyelim. Çünkü Hız. Ali, Hız. Hasan ve Hız. Hüseyin ve diğer Ehl-i Beyt İmamları'nın yaşamları, Kur'ân-ı Kerim'in korunması için güvenilir bir teminattır. Bunun aksini düşün-mek elbetteki cehalettir.

İslâm tarihinde saltanat ve zulümle geçen dönemler var diye Kur'ân-ı Kerim hakkında şüphelere düşmek, boş vesveseden başka bir şey değil. On birinci imama kadar tüm İmamlar, yaklaşık üç yüz küsur sene yaşamışlar, çoğalmışlar. Kur'ân'ın asıl hafızları olarak dünyanın üç kıtasına yayılmışlardır.

Kur'ân, İmamların ve müminlerin hafızasına harfi harfine kazınmıştı. Onun bir harfini dahi kaldırmaya imkân ve ihtimal yoktur. Onlar, Kur'ân-ı natıktırlar. Onu her an yeniden yazmaya muktedirdirler.

Şu bir gerçektir ki Kur'ân-ı Kerim'i ezberleyip koruma işi, Allah Resulü'nden sonra Ehl-i Beyt ve müminlere bir mirastır. Bu miras oniki imamdan sonra günümüze kadar böyle devam etmiştir. Ayrıca Emevîlerden sonra Abbasîler geldiyse de Kur'ân-ı Kerim korunmuştur. Çünkü her iki dönemde İmamlarımız, Kur'ân'ın koruyucuları olarak yaşamışlardır ve her imam kendi döneminde Kur'ân'ı yaşamış ve öğretmiştir.

İmam Cafer Sadık (a.s) zamanında dört binden fazla talebesinin olduğu tarihî bir gerçektir. Burada yetişen talebelerin tamamı Kur'ân'ın hafızlarıdır.

İmamlarımızın imam olmayan, fakat çok büyük âlim olan çocukları, Kur'ân'ın hafızlarıdır. Artık onun yakınlarını, yakınlarının çocuklarını, sahabîlerini ve sahabîlerinin çocuklarını siz düşünün. Aklî, ilmî olarak düşündüğümüzde, bu tablo ile karşılaşıyoruz.

Bugün aramızda dolaşıp "Kur'ân değişmiştir, o eksiktir" diyenler, ne büyük gaflet içinde olduklarını kendileri hissedecektir. Hiçbir zulmün şimdiye kadar bu Kevser ırmağının akışını engellemeye gücü yetmemiş ve bundan sonra da yetmeyecektir. Bu ırmak, kıyamete kadar akmaya devam edecektir.

Şayet Allah korusun, Kur'ân tehlikeye girecek olsa, **"Ey Muhammed! Şüphesiz biz sana Kevser'i verdik. Sen Rab-**

bine hamd ederek namazını kıl, kurbanını kes. O sana ebter diyenler, soyu kesik olanlar onlardır." diyen yüce Allah'ın izni ve emri ile bu Kevser'den gelen nesil ona sahip çıkacaktır. Çünkü Allah Teala Kur'ân'ı ilelebet koruyacağına dair haber veriyor. Bu haberi veren Rabbimiz, onu korumaktan asla aciz değildir.

MÜNAFIKLARIN HİLESİ

Sevgili kardeşlerim, derler ki: "Zalimin zulmü varsa mazlumun da Allah'ı var." Münafıkları tanımak çok zordur. Bakın İslâm'da ayrılıklara neler sebep olmuştur? İslâm dininin başına bir takım entrikalardan sonra ciğer yiyen Hind'in oğlu Muaviye geçmiştir. Bu aile uzun bir zaman sevgili Peygamberimizle acımasızca savaştıktan sonra daha başka çareleri kalmadığını görünce İslâm'ı görünüşte kabul ettiler.

Bu sözde Müslümanlar, hiçbir zaman İslâm'ın lehine bir iş yapmadılar. Ancak içten içe fırsat kolladılar ve uygun zamanlarda da mayalarının gereğini yaptılar. Bunların zulümlerini Alevî'siyle, Sünnî'siyle tüm İslâm tarihleri yazmaktadır. Bunlar hiçbir zaman İslâm'a içten inanmadılar. Ancak varlıklarını korumak, çıkarlarını sürdürmek için sevgili Peygamberimizin huzuruna gelip "Biz de İslâm'ı kabul ettik." dediler. "Sen hak peygambersin, Kur'ân da Allah'ın kitabıdır." dediler. Ne var ki bu durum sadece onların dış görünüşüydü. Onların yaptıkları düpedüz münafıklıktı.

Bakın Allah, Münâfikûn Suresi'nin 1 ve 2. ayetlerinde şöyle buyurmaktadır:

Münafıklar, sana gelince, tanıklık ederiz ki dediler, sen, şüphe yok, elbette Allah'ın peygamberisin ve Allah bilir ki şüphe yok, sen, onun peygamberisin ve Allah tanıklık eder ki şüphe yok, münafıklar, elbette yalancılardır. Antlarını kalkan edinmişler de halkı, Allah yolundan çıkarmışlardır; şüphe yok ki ne de kötüdür bu yaptıkları şey.

Münafıkın içi başka dışı başkadır. Ajandır, bir adı da casustur. Hâlden hâle girer onu tanımaksa çok zordur. Evet, bize göre Muaviye'de de bu sıfatlar mevcuttur. Onun yaşamı döneminde İslâm'a Ehl-i Beyt'e olan kini bu görüşümüzü kanıtlamaya yeterlidir. İşte nasıl ki onlar, o zamanın münafıkları iseler, onlara benzer münafıklar her asırda da olacaktır. Yalnız şunu yine söyleyelim ki; zaman ve mekân ne olursa olsun bu sıfatı taşıyan zalimler, mutlaka Allah Teala'nın adil adaletiyle hesaba çekileceklerdir. Hak ettikleri cezayı da mutlak tadacaklardır. Cehennem tüm zalimleri alabilecek kadar geniştir. Yoksa zalimlerin yaptıkları zulüm kendilerine kâr kalacaksa, o zaman hiçbir şeyin anlamı kalmaz.

İşte Muaviye'nin bu sığata bürünerek oynadığı oyunlar, o sıfat onda olmadığı hâlde "Ben sünnet ehliyim." diyerek zavallı Müslümanları kandırması, ilk oynadığı oyun olmuştur. Oysa Muaviye kesinlikle sünnet ehli değildir. Çünkü sünnet ehli demek, sevgili Peygamberimizin yaptığı ameli yapmak, söylediklerine de harfîyen uymaktır. Bunu yapan bir kimsenin "Ben sünnet ehliyim." demeye hakkı vardır.

Peki, acaba Muaviye bu kurala uymuş mudur? Bu nasıl bir sünnet ehlidir ki insanları İslâm'dan saptırır? İslâm'ın hak halifesi olan Hz. Ali gibi bir şahsiyete karşı nasıl savaş açabilir? Bu ne biçim sünnet ehlidir ki, Resul-i Ekrem'in ciğer pasesi olan Ehl-i Beyt'ine onca zulmü reva görerek onları kana boğar?

İyice düşünüp fikir etmek gerekir. "Ben sünnet ehliyim." demek için evvela sevgili Peygamberimizin (s.a.a) emirlerine uymak gerekir. Muaviye'de bu vasıfların hiçbiri yoktur.

Sevgili dostlarım, biz bütün bunları ayrılık olsun diye, kuru kuruya iddia etmiyoruz. Şimdi bakalım. Acaba hakikatten Muaviye, sünnet ehli olmaya layık mıdır? Ona ba-

kalım. İleride yeri geldikçe, Hz. Ali (a.s) ve Ehl-i Beyt hakkında, onların yüceliği hakkında, Kur'ân-ı Kerim'den; birçok sure ve ayetten örnekler vereceğim. Ancak bu konuyu daha iyi aydınlatacak sevgili Peygamberimizden her kesimin uleması tarafından kabul edilen, birkaç hadisten örnekler verelim. Buyurur ki:

Benim Ehl-i Beyt'im olan Ali, Fatıma, Hasan ve Hüseyin'in düşmanı, benim de düşmanımdır. Benim düşmanımın Allah'ın düşmanıdır. Allah'ın düşmanının yeri cehennem ateşidir.

Başka bir hadisinde buyuruyor ki:

Sakin olaki benden sonra benim Ehl-i Beytimin önüne geçmeyin, onlardan geride de kalmayın, onlara akıl vermeye de kalkışmayın. Çünkü onlar sizin bilmediklerinizi bilirler.

Başka bir hadisinde ise şöyle buyurmuştur:

Benim Ehl-i Beyt'im bendendir, ben de onlardayım. Kim onları benden ayrı görürse onlar bizden değildir.

Şimdi Allah aşkına, Ehl-i Beyt hakkında böylesi sayısız hadisler var iken, Hz. Ali'ye (a.s) Hz. Fatıma'ya (s.a) karşı, İmam Hasan (a.s), İmam Hüseyin (a.s) ve diğer Ehl-i Beyt'e karşı yapılan bunca zulümler de ortada iken, Muaviye ya da onun oğlu Yezid nasıl sünnet ehli olabilirler? "Ben Ehl-i Sünnettenim" diyen bir kişi bunca ayet ve hadislere nasıl karşı çıkar ve Ehl-i Beyt'e düşmanlığı göze aldığı gibi, Allah ve onun Resulü'ne de düşmanlığı göze alanlara nasıl sevgi besleyebilir? Ehl-i Beyt'e; kadın erkek demeden, sevgili Peygamber'in pak nesline Allah'ın bir damla suyunu dahi çok görerek acımasızca onca zulmü nasıl yapabilir? Müslüman bir aydın, sakın bir kafayla bunu düşünmelidir. Muaviye'yi koruyanlara sormak lazım, acaba Muaviye, Hz. Ali'den daha mı Ehl-i Sünnet idi de Muaviye ona biat etmedi ve onunla savaşmayı tercih etti?

Bunu hangi akıl, hangi mantık kabul edebilir? Bunu siz değerli okuyucularımın görüşlerine bırakıyorum.

Yoksa bu hadisleri duymayan, okumayan bir Müslüman yoktur. Âlimi, hocası, hacısı bu mübarek hadisleri, bizim bunları görüp yazdığımız gibi, görmüşler ve okumuşlardır. Allah Teala bizlere gerçek manada gören göz, anlayan kalp nasip etsin. Yoksa güneşin önüne bulutun geçmesiyle onun ışığı ortadan kalkmaz.

Sevgili okuyucularım, bunu anlamak için ille de müçtehit olmak gerekmez. Bugün yüzümüze baka baka "Hz. Ali haklıdır ama Muaviye de haksız değildir." diyen zavalılara diyoruz ki; bütün insanlık tarihinde bir davada iki haklı olmamış ve olamaz da. Peki, siz hangi ayet ve hadise dayanarak Muaviye'yi haklı çıkarıyorsunuz? Diyeceksiniz ki "Muaviye ehl-i sünnetti." Acaba bu Muaviye, Allah Resulü'nün ev halkı olan Hz. Ali'den, Hz. Fatıma'dan, Hz. Hasan ve Hüseyin'den daha mı ehl-i sünnetti ki, Allah Teala bu ev halkının üstünlüklerini, yüceliklerini ayetleriyle ve Peygamber de tevatüre ulaşan hadislerle bildirmiştir. Bu hükümler birçok müfessir tarafından açıklanmış ve kabul görmüştür.

Allah Resulü defalarca Ehl-i Beyt'in yüceliğini hadislerinde bildirmiş ve bu hadisler de kabul görmüştür. Ama 21 sene boyunca sevgili Peygamberimizle savaştan Ebu Süfyan ve onun uşakları nasıl olur da, "Hz. Ali haklıdır ama onlar da haklıdır." diyebiliyorlar?

Bana göre, "Ben Sünnîyim" diyen kardeşlerimizin üzerinde oynanan bir oyundur bu. Biz Alevîlerin de üzerinde oynanan başka türlü oyunlar gibi. Geçmişteki münafikların mirasçısı olanlar, hiçbir dine inanmadıkları hâlde bugün herkesten çok Ehl-i Beyt dostu geçiniyorlar.

Bütün bunlara dikkat etmek, biz inananların çok önemli görevidir. Kur'ân'sız Alevî olmaz. Bizim hedefimiz kötü ile iyiyi, haklı ve haksızı birbirinden ayırmak

olmalıdır. Tarihte birçok haksızlıklar olmuştur. Ama bizim, geç-mişin bu hatalarını bahane ederek "Madem onlar böyle yap-mışlar alın din de, Kur'ân da, Peygamber de sizin olsun." dememiz yanlıştır. Bunu demekle işin içinden sıyrılamayız. Bu bir kurtuluş da değildir.

Böyle bir şey yaparsak en büyük hatayı yapmış oluruz. Çünkü Kur'ân'ın ayetleri her zaman ve her yerde geçerlidir. Bu Kur'ân bizim de kitabımızdır. Onun ayetleri bizleri de bağlar. Kur'ân tüm inananlar için, muttakiler için bir hidayettir. Alevîliğin asıl yolu Kur'ân ve Ehl-i Beyt yoludur.

Şöyle düşünün: Bir okulda kitaplar olsa ama öğretmenler olmasa ya da öğretmenler olsa ama kitaplar olmasa, o okulda verim olmaz. Bir şey gereği gibi öğrenilmez. Bu aynen bu misal gibidir; Ehl-i Beyt'siz Kur'ân, Kur'ân'sız Ehl-i Beyt olmaz. Şayet olsa da insanı hidayete erdirmez. Evliyalar bu iki emanete sarılarak hak ettikleri derecelere yükselmişler, insanlığın da sevgisini kazanmışlardır.

Biz Alevîlerin asıl görevi, iki emanet olan Kur'ân ve Ehl-i Beyt'e sınıksız sarılmak ve insanlarımızı bu yola çağırmaktır. Bu bizim başlıca görevimiz olmalıdır. Ben inanıyorum ki, bu yol insanları karanlıktan aydınlığa çıkaracaktır Bu iki kıymetli emanet, evvela bizim kalplerimizi aydınlatmalıdır. On iki imamları amelimizle hayatımıza canlı birer şahit kılmalıyız.

İşte tüm evliyalar bunları yaşamışlardır. Bizler de onlar gibi olursak, gelecek nesil de bizi takip edecek. Kur'ân ve Ehl-i Beyt'i yaşayacaktır. Çünkü Ehl-i Beyt kurtuluş gemisidir. Onların yolu hak ve hakikat yoludur. Ehl-i Beyt'e doğru gitmek asıl Alevîliği de yaşamaktır. Geçmişin yanlışlıklarını devam ettirmenin kimseye faydası olmaz. Zaten bugüne kadar faydası olduğu görülmemiştir. Bizim Alevîler olarak dinimiz İslâm, kitabımız Kur'ân'dır. Bunun başka bir tarifi mümkün değildir.

KENDİMİZE DÖNELİM

Sevgili okurlarım, kim ne derse desin, kim nasıl ifade ederse etsin, Allah zülcelâl zatıyla ibadete layıktır. Dolayısıyla her insan mutlaka Allah'ı tanımalı ve onun emir ve yasaklarına uymalıdır. Çünkü sonunda mutlaka herkes ek-tiğini biçecektir. Allah'a (c.c) kulluk mecburidir.

Bakınız İmam Cafer Sadık (a.s) sevenlerine şöyle bu-yurmaktadır:

İyi amel herkes için iyidir. Ama bizi sevenler için daha iyidir. Kötü amel herkes için kötüdür. Ama bizi sevenler için daha kötüdür.

Başka bir hadisinde ise buyurur ki:

Ey bizi sevenler! Kötü amelinizle bize zillet olma-yın, güzel amel işleyerek bize ziynet olun.

Yine bir hadisinde buyurur ki:

Şu dünya imtihan içindir. Ahiret ise insan için he-sap günüdür.

Mademki imamlarımız bizden dürüst, imanlı, takvalı olmamızı, Allah'ın hoşuna gidecek güzel amel istemekte-dirler, öyleyse uymamız gereken kişiler bunlardır. O hâlde bizlere gönderilen münafıkları çok iyi tanımamız gerek-mektedir. Bu inkârcılardan kurtulmak için bir şeyler yap-malıyız, "Yaptıklarınız yeter." demeliyiz. Yıllardan beri bunlar yüzünden kanımız akmakta. Biz Kemalist oluyo-ruz. Bakıyoruz, başımızda onlar var. Bizi, Leninci ya da Maocu yapıyorlar. Bakıyoruz başımızda yine onlar var.

Biz sağcı oluyoruz, onlar var; biz solcu oluyoruz yine başımızda onlar var. İşte bütün bunlara artık yeter demenin zamanı gelmiştir. Bizi bize bırakın, "Kur'ân ve Ehl-i Beyt bize yeter." diyelim. Bu uyanış biz Alevîlerin kurtuluşu olacaktır.

Bizi oyuna getirenler, geçmişteki Ehl-i Beyt yolu velilerine de iftira ediyorlar. Başlangıçta anlattığımız gibi, bir Bektaşî varmış da oruç tutmaz, namaz kılmazmış. Durmadan şarap, içki içer ve hatta esrar dahi çekermiş. Bu bektaş fıkraları her yerde anlatılır. Bizleri bu gibi aslı astarı olmayan fıkralarla yolumuzdan uzaklaştırmışlar. Bugün de aynı entrikalar devam etmekte ve bu gibi uydurma fıkraları, hikâyeleri Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'ye ya da Anadolu'da yaşayan Alevîlere mal etmektedirler. Bana göre bu büyük bir yanılğı ve talihsizliktir.

Hacı Bektaş-ı Veli, babasından temel din derslerini almıştır. İslâmî ve Kur'ânî eğitimini tamamlamak üzere Ahmet Yesevî dergâhına gitmiştir. O, Anadolu'ya İslâm dinini yaymak için gönderilen büyük bir din adamıyken, onun oruç tutmaması, namaz kılmaması, içki içmesi, haram işlemesi hiç mümkün müdür? Onun hakkında söylenenler, ona ne büyük bir iftiradır! Bu gibi iftiraların aslı astarı yoktur.

Bu asılsız sözler hem Bektaşîlik adına, hem tüm Alevîliğe ve hem de Hacı Bektaş-ı Veli'nin şahsına yapılmış olan çirkin bir iftiradır. O büyük insanı bütün dünya tanımıştır. Kendisi zamanın sayılır müçtehitlerindedir. O İslâm dinini, Kur'ân ve Ehl-i Beyt'e uyararak yaşamış ve yaymıştır. Kendisi büyük bir düşünür, aynı zamanda tasavvuf mürşitlerindedir. Tasavvuf ilmiyle dört kapı olarak şeriat, tarikat, marifet ve hakikat sınırını geçerek tüm farz olan amelleri bir bir harfiyen yerine getirmiş olan bir Veli'dir.

Yapılan bu iftiralar hakkında, insan biraz düşünse kendine sorar; Hacı Bektaş-ı Veli'yi bu makama yükselten hikmet nedir? Hiç şüphesiz ki onu bu seviyeye yükselten, Kur'ân'a ve Ehl-i Beyt'e olan bağlılığıdır. Tek kelimeyle İslâm'dır. Hünkâr Hacı Bektaş, İslâm'ın özünü yaşayarak Rabbine yaklaşmayı kendine ilke edinmişti. Öyle ise İslâm düşmanı olan bir kimsenin Alevîlik ve Bektaşîlik hak-kında fikir beyan etme hakkı yoktur.

Durum böyle iken, ona iftiralar ederek "O namaz kılmadı, oruç tutmadı, o içki içiyordu." demek tamamen uydurulmuş sözlerdir. Bu yersiz asılsız iddiaları doğrulayan bir kaynakları, bir delilleri yoktur. Ne var ki, yarın ruz-u mahşerde, her hak sahibi hakkını isteyeceği gibi, Hünkâr Hacı Bektaş da o gün bu iftiracıardan hakkını mutlaka isteyecektir. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmasın. Hakkın gerçek yüzünü kapatmaya kimsenin gücü yetmeyecektir.

Bakın Pir Sultan Abdal bu konuyu şöyle dile getirmekte:

Şaşkın şaşkın gezme be hey insan, dünya kadar malın olsa ne fayda. O söyleyen dilin söylemez olur, bülbül gibi dilin olsa ne fayda.

Ozanlarımızın da dediği gibi, bu dünyada yapılan haksızlıkların, zulümlerin, iftiraların, hatta bütün kötülüklerin hesabı sorulacak. O günde ne malın, ne haksızlıkla elde edilen makamın ve ne de o bülbül gibi konuşan dilin hiç faydası olmayacaktır.

İşte bugün de biz Alevîlerin boşluğundan yararlanıp da, bizi asıl inancımızdan ayırmak kastıyla, hem Alevîlik, Bektaşîlik adına Kur'ân'daki farz olan amelleri terk ettenler ve hem de Allah Teala'nın haram kıldığı içkiyi, kumarı, zinayı, mubah gösterenler, mutlaka bir gün Allah'a (c.c) hesap verecek ve onun gazabına uğrayacaklardır. Bizleri kendi oyunlarına getirmek için bunların başvurmadıkları kapı yoktur.

Eğer sen onlara, "Gel kardeşim, Allah'tan kork; bu yaptıklarınız kötüdür." desen, onlarla başa çıkamazsın. He-men fikir üretmeye kalkar, ıslah edici olduklarını savunur. "Benim kalbim temiz." derler. Kalplerinin temiz olduğunu düşündüklerinden, "Artık ibadet etmeye ne gerek var." derler ve kendileri için çıkış yolları bulmaya çalışırlar. "Ben Allah'a ibadet etmem, ama kalbim temizdir." derler.

Ne yazık ki bu gibi taktiklerle birçok insanımızı da kandırabiliyorlar. Bütün peygamberler, imamlar, veliler Allah katında onca makamlarına rağmen O'na yönelmiş, namaz kılmış, oruç tutmuş, zikir etmişken, bu zavallıların kalplerinin temiz olduklarına dair delilleri nedir? Bunu anlamak mümkün değildir.

Biz bunlara soruyoruz; kardeşim, biz bir insanın kalbinin temiz olup olmadığını nasıl bilebiliriz? Bir testinin içinde ne varsa, dışına da o vurur. Pekmez var ise pekmez, sirke var ise sirke vurur. Eğer burada söylenen testiden maksat bu bedendeki kalp ise, bu sözleri doğrudur. Her insan, kalbi sağlam mı, hasta mı kendisi bilebilir. Şayet hasta ise bir doktora gider tedavisini olur.

Ne vardır ki burada söylenmek istenen kalp, bu kalp değildir. Bu kalpten hak ile batılı, doğru ile yanlış, iyi ile kötüyü, inananla inanmayan, ortaya koyan şey kastedilir. Her insanda bu kalbin durumu amelle dışarıya yansıyabilir. Ne var ki hakla batılı, doğru ile yanlış, iyi ile kötüyü ayırt eden kalbin ölçüsü de Kur'ân-ı Kerim'dir, Peygamber'dir, İmamlar'dır ve evliyalardır. Eğer gerçekten bir insanda bu gibi sıfatlar var ise, o insanın kalbi temizdir.

Demek ki kalp; insanın ölçüsüdür. Yoksa bir insanın kendi kendine, kalbinin temiz olduğuna inanması akla uygun değildir. Bu sözlerle insanları kandırabilirler. Ama Allah'ı hiç mi hiç kandıramazlar. O âlimdir, adalet sahibidir. Kaldı ki Alevîliğin ölçüsü zaten bellidir. Bu ölçü, Kur'ân ve Ehl-i Beyt'tir. "Ben Alevîyim." diyene inkâr et-

mek değil inanmak, konuşmak değil amel etmek yakıştır. Alevîliğin de ölçüsü budur.

Diyelim ki şayet bir insanın ameli Kur'ân'a göre ise, yaşantısı peygamberlerin, imamların, evliyaların, halkın itibarını kazanmış salih kişilerin yaşam tarzına uygunsa, kim olursa olsun, kalbi gerçekten temizdir. Yok, öyle değil de şahsın bilgisi, inancı, amacı hep yalan yere inkâr etmekse, ameli, yaşantısı peygamberlerin, imamların, evliyaların salih kulların yaşantılarına aykırı ise o şahsın kalbi, nasıl temiz olabilir? Bu konuda tutanağın, delilin nedir? Âlimler demişlerdir ki:

İman, insanda karanlık odada yanan bir ışığa benzer, dışarıdan baktığında o odanın ışığı varsa odayı da görebilirsin, ışık yoksa karanlıkta hiçbir şey göremezsin.

Demek ki Allah'ın emirlerini yerine getiren, ondan korkan, Allah rızası için oruç tutan, Allah rızası için namazını kılan insanın kalbi temizdir. Bir insan kalben inansa da bedenlen inandığına amel etmezse, o fasıktır. Ona cennet kapıları da kapalıdır. Geçmişe baktığımızda insanlık örneğinin en güzel örnekleri olarak peygamberleri görüyoruz. Onların hiçbirinin saltanatları, sarayları olmamıştır. Onların yegâne sermayeleri Allah'a olan takvalarıdır. On İki İmam'ın da, evliyaların durumu da aynıdır.

Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'nin Anadolu'ya geldiğinde, dergâhta çilehane denilen küçük bir yerde tam kırk gün ibadet ettiği tarihî bir gerçekken sormak lazım, be cahiller acaba bu evliyaların kalbi, sizin kalpleriniz kadar temiz değil miydi ki, onlar takvada, ibadette hep ileride idiler?

Şunu bilin ki, cennet ancak Allah'a kulluk edenlerindir. Yoksa müşriklerin, zalimlerin, fasıkların yeri değildir. Tüm âlimlerin görüşü böyledir. Bunun ispatı da vereceğim ayet ve hadislerdir. Biz Allah Teala'nın insandan ne iste-

diğine bakacağız. Bizler ne yapıyor, kimlerin peşinde gidiyoruz? Bakalım da ibret alalım.

Bakara Suresi'nin 114. ayetinde şöyle geçmektedir:

Allah için yapılan mescitlerde Allah'ın adının anılmasını meneden ve onların yıkılmasına çalışan kimseden daha zalim kim var ki? Bunlar, ancak oralara korka korka girebilirler. Onlara dünyada horluk var, âhirette de pek büyük bir azap.

Allah Teala, ortaya çıkıp Alevîlik adına "Alevîler camiye itibar etmezler; namaz ve oruç da Alevîlerin değildir." diyenlere akıl ve insaf versin. Acaba Alevîliğe bundan büyük kötülük olur mu?

Âl-i İmrân Suresi 144'de Allah şöyle buyurmaktadır:

Muhammed, ancak bir peygamberdir. Ondan önce nice peygamberler geldi geçti. Ölürse yahut öldürülürse gerisin-geriye mi döneceksiniz? Kim dönerse bilsin ki Allah'a hiçbir suretle zarar vermez ve Allah şükredenlerin karşılığını yakında verecektir.

Burada şunu görmekteyiz ki Allah Teala'yı inkâr etmekle her insan, kendisine kötülük etmektedir. Yoksa bir insan, inansa da Allah'ın yarattığı kuludur, inanmasa da. Bundan kurtuluş yoktur.

Allah Nahl Suresi'nin 89. ayetinde şöyle buyurmakta:

Bu kitabı da, her şeyi açıklayan ve Müslümanlara doğruyu gösteren bir rehber, bir rahmet kaynağı ve bir müjdeleyici olarak indirdik.

İsrâ Suresi 78. ayette ise şöyle buyurmakta:

Ve namaz kıl güneşin zeval vaktinde, geceleyn karanlık basınca ve fecir çağında; şüphe yok ki sabah namazı, meleklerin tanık olduğu bir namazdır.

Tâhâ Suresi 130. ayette de şöyle buyurmakta:

Söyledikleri sözlere sabret ve Rabbini, hamd ederek gün doğmadan ve batmadan önce ve gecenin bir

**kısmıyla gün ortasında noksan sıfatlardan tenzih et
de rızasına mazhar ol.**

Evet değerli dostlarım, bu mübarek ayetlerin hükmü bellidir. Bir kısım inkârcıların Alevilik adına söyledikleri safsata sözler, aslı astarı olmayan laflardır. Kalp gözü açık, muhasebe yeteneği olanlar bunların hilelerini çok çabuk anlayacaklardır.

Kur'ân-ı Kerim'de namaz hakkında yetmiş küsur ayet var. Bu ayetlere dua ve zikir ayetleri de eklense yüzden fazla ayet bu konuları işlemektedir. Bunu ilim adamları da bizlere haber vermişlerdir.

Allah'ın emrine uyararak namaz kılanların kalpleri nurlanır. Onlar, hakkın yanında sabretmesini bilirler. Acaba Alevilik adına "Oruç, namaz bizim değildir." diyenler gerçekten Kur'ân hakkında ne gibi bir bilgiye sahiptirler. Bunu merak ediyorum doğrusu.

Ben kendi çapımda yaptığım bu araştırmada şunu gördüm ki, "Ben Müslümanım." diyen, buna inanan her insana, günde beş vakit olarak on yedi rekât namazı Allah Teala farz kılmıştır. Bu görüş On İki İmamlarımız dâhil, bütün mezhepler, fırkalar, evliyalar ve müçtehitler tarafından icmaen kabul edilmiş ve buna benzer ayet ve hadisleri de bu yönde yorumlamışlardır. Bunu bildiği ve inandığı hâlde yerine getirmeyenlere fasık denir. Bunları tamamen inkâr edenlere de kâfir deniyor ki, bu durumda bu insanlar dinden çıkmış olurlar.

Hadîd Suresi 28. ayette Allah şöyle buyurmakta:

Ey inananlar, çekinin Allah'tan ve inanm Peygamber'ine de size rahmetinden iki pay versin ve size bir nur halk etsin ki onunla doğru yolu bulun ve sizi yarlıgasın, suçlarınızı örtsün ve Allah, suçları örter, rahîmdir.

Tevbe Suresi 29. ayette ise şöyle buyurmakta:

Kendilerine kitap verilenlerden Allah'a ve âhiret gününe inanmayanlarla, Allah'la Peygamberinin haram ettiğini haram saymayanlarla ve hak dinini kabul etmeyenlerle, cizye vermeye razı olup bizzat kendi elleriyle ve alçalarak gelip verinceye dek savaşın.

Ben de diyorum ki; Alevî anne ve babadan dünyaya geldiği hâlde, sonuna kadar bizimle savaş hâlinde olabilmek için bu kadar hükümleri görmezlikten gelerek her şeyi inkâra kalkan o zavallıların vay hâline. Bu ne gaflettir ya Rabbi.

İnsân Suresi'nin 3. ayetinde yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

İster şükretsin, ister nankör olsun, gerçekten de biz ona doğru yolu gösterdik.

Mücâdele Suresi Ayet 11'de şöyle buyurmakta:

Ey inananlar, meclislerde, size yer açın denince, yer açın; Allah da size genişlik versin ve kalkın, dediği zaman kalkın; Allah da, içinizden, gerçekten iman edenleri de yükseltsin, kendilerine bilgi verilenleri de derece derece yüceltsin...

Fussilet Suresi'nin 41. ayetinde Allah Teala şöyle buyurmakta:

Onlar, kendilerine gelen Kur'ân'ı inkâr ettiler. Hâlbuki o, öyle eşsiz bir Kitaptır.

Demek ki birileri onu inkâr etmekle, o gerçekte inkâr edilmiş olmaz. Çünkü onun bir benzeri yoktur.

Fâtır Suresi, 39. ayette şöyle buyurmakta:

Öyle bir mabuttur o ki sizi yeryüzüne hâkim etmiştir; kim kâfir olursa zararı kendisine; kâfirlerin kâfirlikleri, Rablerinin katında ancak gazabını artırır; kâfirlerin kâfirlikleri, ancak ziyanlarını artırır.

Bakara Suresi'nin 161. ayetinde Allah şöyle buyurmakta:

Kâfir olup küfründe ısrar ederek bu hâlle can verenler yok mu? Allah'ın lâneti de onlarıdır, meleklere lâneti de, bütün insanların lâneti de.

Evet dostlarım, bunlar denizden bir damla misali olarak verdiğimiz örneklerdir.

Ayetlerin hükmü apaçıktır. Acaba bu kadar ağır hükümler varken, Allah aşkına bu inkârcılar kendilerine hiç acımıyorlar mı? Şaşıyorum doğrusu.

Tevbe Suresi'nin 32. ayetinde Allah Teala şöyle buyurmakta:

İsterler ki Allah'ın nurunu nefesleriyle söndürsünler, hâlbuki Allah, kâfirler istemese de, onlara zor gelse de nurunu yüceltip itmam etmekten başka hiçbir şeye razı değildir.

İsrâ Suresi'nin 15. ayetinde de şöyle buyurmakta:

Kim doğru yolu bulursa, ancak kendisi için bulmuştur ve kim doğru yoldan sapmışsa, kendisini sapıtmıştır ve kimse, bir başkasının yükünü yüklenmez ve biz, peygamber göndermedikçe hiçbir topluluğu azaplandırmayız.

İnsan inkâr etmekle bir başkasına zarar verdiğini zannediyor. Hâlbuki görülüyor ki herkesin kârı da, zararı da kendisinedir.

Bakara Suresi'nin 170. ayetinde şöyle buyurmakta:

Onlara, Allah neyi indirdiyse ona uyun dendiğinde, "Hayır, biz atalarımız neye uyduysa ona uyarız." dediler. İyi ama atalarınızın aklı bir şeye ermiyorsa ve doğru yolu bulmadılarsa ne olacak?

Bütün Kur'ân'daki hükümler insan için değişmeyen hükümlerdir. Müfessirler Kur'ân'ı anlatırken şöyle demişler:

Kur'ân bir sofa gibidir. Ondan herkes kendi bünyesine göre nasiplenir.

Ben de buradan hareketle diyorum ki, elbette Kur'ân hikmetlerle dolu mucize bir kitaptır. Kur'ân bütün ilimler-

den ipuçları vermektedir. Tıp ilmi açısından, temizliğe verdiği önem, haram ve helaliyle tüm ilim adamlarının hayranlığına sebep olmuştur.

Görüyoruz ki Kur'ân, dünyanın yaratılışından, nasıl ve kaç günde meydana gelişinden, fezalardan, okyanuslardan, kıtalardan, denizlerden bahsetmekte; aydan, güneşten, yıldızlardan, geceden, gündüzden, rüzgârdan, yağmurdan, filden, deveden, sivrisinekten bahsetmekte ve tüm bu konular hakkında temel bilgiler vermektedir. Arıdan, baldan, tahıldan, hurmadan, zeytinden ve çeşitli yiyeceklerden bahsetmekte ve insanın yaratılışıyla, bu dünyada nasıl yaşayacak, akıbeti ne olacak, tüm bunları detaylarıyla biz insanlara haber vermektedir.

Ne var ki, benim gibi aciz birisi sizlere Kur'ân'dan bahsederken ancak denizden bir damla sunabilir. Hatalarımdan Allah'a sığınırım.

Yüce Allah, Enbiyâ Suresi'nin 16. ayetinde şöyle buyurmaktadır:

Ve biz, göğü, yeryüzünü ve ikisinin arasında olanları, bir eğlence diye yaratmadık.

Bu hikmetli hükümler, Allah Teala'nın keliması olup, beşere ait sözler değildir. Eğer bu ayetlerin yorumu yapılsa belki de her bir ayeti bir kitap olur. "Biz insanı duyar ve görür olarak yarattık." demesi, sıradan bir söz değildir. Allah zülcelâl hiçbir şeyi boş yere yaratmamıştır. Ama bunların içinde de insanı, duyar ve görür olarak yaratmıştır ki, insan da bu yaratılışın kıymetini bilmelidir. Bu noktayı iyi anlamak gerekiyor.

Sevgili okurlarım, bilindiği gibi İslâm'ın ilk döneminden bu yana Alevîliği temsil edenler oniki imamlar olmuşlardır. Onların yetiştirdikleri âlimler, nesilden nesile bu inancı günümüze kadar getirmişlerdir. Bu yolun takipçileri olan Alevîler, Kur'ân-ı Kerim'i Allah'ın keliması bilirler. Ondanda daha büyük bir kelamın var olduğuna inanmazlar.

Hatta çok iyi bilinir ki, bu İslâmî inancın neticesi olarak, gerek Anadolu'da, gerekse başka yerlerde, Ehl-i Beyt'in izinde gidenlerin Kur'ân'a olan bağlılıkları, diğer mezhep ve fırkalardan çok daha fazladır ve onlar bu konuda daha inançlıdırlar.

Bunun örneğini Anadolu'da görmekteyiz. Tüm yatır ve türbeler araştırıldığında, bunların ekseriyetinin Kur'ân ve Ehl-i Beyt'e bağlı evliyalar oldukları görülecektir. Bütün bunlar bizim insanlarımızdır. Başta imamlar olmak üzere, dünya da ne kadar evliyalar, Ali'ler, Veli'ler, Yunus Emre'ler, Pir Sultan'lar varsa bunları bu yüksek makama yükselten İslâm'ın kitabı Kur'ân-ı Kerim'dir. Bunu başka türlü yorumlamak mümkün değildir.

Evet, kardeşlerim, ne acıdır ki; asıl Alevîlik bu iken, bir kısım insanlar Alevîliği yanlış tanımlayarak bizleri Kur'ân-ı Kerim'e karşıymış gibi göstermeye çalışmaktalar. Onların tek gayeleri bu gibi hilelerle Alevîlik, Sünnîlik arasında ki var olan gerginliği canlı tutmaktır. Onlar bu gibi ayrılıklardan kendilerince faydalar beklemekteler. Oysaki bakın Allah (c.c) Nisâ Suresi, 144. ayette ne diyor:

Ey inananlar, müminleri bırakıp da kâfirleri dost edinmeyin. İster misiniz kendi aleyhinizde Allah'a apaçık bir delil veresiniz?

Bu ayetten şu anlaşılıyor; bir müminin diğer bir mümine başka mezheptendir diye düşman olması, asla caiz değildir. İslâm'da var olan tarihî hadislerin sorunu mezhep sorunu değildir. Sorun hak ile batılın ve inanan ile inkâr edenin sorunudur. Mesela tüm mezheplerde olduğu gibi, On İki İmam âlimlerinin de icmaen kabul ettiği görüş şudur ki; bir insan Kur'ân'ın tek bir ayetini inkâr etse, dinden çıkar. Allah'ın varlığı ve birliği konularında, İslâm'ın ana şartlarında, imanın şartlarında tartışma götürmez bir ittifak vardır. Hz. Ali (a.s), "*Kur'ân'dan ayrılmayın, ondan ayrılırsanız yolunuzu şaşırılmışlardan olursunuz.*" derken, Al-

lah Teala, Âl-i İmrân Suresi'nin 103. ayetinde şöyle buyurmakta:

Hep birden Allah'ın ipine sımsıkı sarılın, bölük bölük olmayın ve anın Allah'ın size verdiği nimeti, anın o zamanı ki düşmandınız birbirinize, kalplerinizi uzlaştırdı, nimetiyle kardeş oldunuz. İçinde ateş dolu bir çukurun tam kenarındaydınız, sizi kurtardı oradan...

İşte bizim anlatmak istediğimiz de bu. Bizim başkalarından farkımız bu değerlere inanmamızdır. Bizim görevimiz Kur'ân ve Ehl-i Beyt'e doğru yönelmemizdir.

ON DÖRT MASUM'DAN BİRER HADİS

Şimdi on dört masumdan birer hadisle konumuza devam edelim. Onların bu güzel ve hikmetli sözleri bizlere ışık tutsun. Bizde o ışığa doğru giderek kendimizi tanıma-ya çalışalım.

Sevgili Peygamberimiz (s.a.a) buyurmuştur ki:

Ey insanlar! Kim bir güç sahibini Allah'ın hoşuna gitmeyecek bir amelle hoşnut ederse o kişi Allah'ın dininden çıkmış olur.

Hz. Ali (a.s) şöyle buyurmaktadır:

Bilin ki Allah yolunda cihat, cennetin kapılarındandır. O kapı öyle bir kapıdır ki, Allah Teala o kapıyı ancak özel kullarına açar. Allah yolunda cihat, takvanımı elbisesi, Allah'ın güvenilir kalkanıdır. Kim cihadı terk ederse Allah ona zillet elbisesini giydirir.

Hz. Fatıma (a.s) şöyle buyurmaktadır:

Allah (c.c), iyiliğe emretmeyi ve kötülükten sakındırmayı, insanların ıslahı için farz kıldı.

İmam Hasan (a.s) şöyle buyurmaktadır:

Hak ile batılın arası dört parmadır. Gözünle gördüğün her ne varsa o haktır. Ama kulağınla duyduğun şeylerin çoğu batıldır.

İmam Hüseyin (a.s) şöyle buyurmaktadır:

Allah'ın emrine isyan ederek bir şey yapmak isteyen, umduğuna zor ulaştığı gibi korktuğuna ise çok çabuk duçar olur.

İmam Zeynelâbidin (a.s) şöyle buyurmaktadır:

Sakin ahmakla dost olma. Zira o, sana faydalı olmaya çalışırken zarar verir.

Sâbir isminde birisi İmam Muhammed Bâkır'a (a.s), "Ey Peygamber'in torunu! Acaba sizi sevenler, sizi sevdiğini söylese bu yeterli midir?" diye sorduğunda, İmam şöyle buyurmuştur:

Hayır, andolsun Allah'a ki yeterli değildir. Çünkü bizi seven bir kişi, Allah'tan korkan, onun emirlerine harfiyen uyandır.

İmam Cafer Sadık (a.s) şöyle buyurmakta:

Bir insanın bilmesi gereken şeyler dörttür; Allah'ı tanımak, Allah'ın kendisine nimet olarak neler yaratıp verdiğini bilmek, Allah'ın kendisinden ne istediğini bilmek, Allah'ın dininden kendisini uzaklaştıran şeylerin neler olduğunu bilmek.

İmam Musa Kazım (a.s) şöyle buyurmakta:

Şüphesiz Allah sadece küfür, inkâr, dalalet ve şirk ehlini ebedi olarak ateşte tutacaktır. Büyük günahlardan sakınan müminlerden küçük günahları sorulmayacaktır.

İmam Ali Rıza (a.s) şöyle buyurmakta:

Bilin ki bir insanın imanı şunlarla bililir; Allah'ın farzlarını yerine getirmekle, haramlardan kaçınmakla, yaptıklarını gösteriş olarak yapıyor olmamakla, kalben inandıklarına azalarıyla da amel etmekle.

İmam Muhammed Taki (a.s) şöyle buyurmakta:

Ey insanlar bilin ki; siz Allah'ın görmediği bir yere gidemezsiniz; O'nun bulunmadığı bir mekân bulamazsınız; O'nun olmayan bir rızık da yaratamazsınız. Öyle ise dünyada ki amelinize çok dikkat edin.

İmam Ali Naki (a.s) şöyle buyurmakta:

Bilin ki, bu dünya aynen bir Pazar gibidir. Kimi insan vardır ondan karlı çıkar, kimi insan da vardır ondan zararlı çıkar.

İmam Hasan Askerî (a.s) şöyle buyurmakta:

Şunu bilin ki, hiçbir ibadet namaz kadar şeytanın burnunu yere sürmez.

İmam Muhammed Mehdi (a.s) buyurmuştur:

Bilin ki; gerçekten hak bizimledir; bizden başka hakkın, kendisinde olduğunu söyleyen kimse yalancı ve iftiracıdır, bizden başka kim onu iddia ederse yoldan çıkmıştır.

Evet kardeşlerim, ben Alevîyim diyen bir kişinin örnek alacağı ve bir kimsenin kalbinin temiz olup olmayacağı konusunda kendisine bakıp ölçü alacağı şahıslar bunlardır.

Sahibu'z-Zaman, İmam Muhammed Mehdi (Allah zühurunu çabuklaştırsın) hepimize yardımcı olsun. Rabbim bizi de onun askerlerinden karar kılsın.

Biz bu kitabımızda buraya kadar, Ehl-i Beyt'e doğru yol almanın alametlerini anlatmaya çalıştık. Alevîliğin özünü tanıtmaya ve bugün Alevîlerin üzerinde oynanan oyunları beyan ettik.

Tarihte bizi bizimle vurmuşlar, dedik ve bugün de aynı oyunun oynandığını ve Muaviye'nin münafıklığının neticelerini anlatmaya çalıştık.

Her zaman zehirin altın tasta verildiğini ve hakkın sırtında batılı nasıl yürüttüklerini göstermeye çalıştık. Asıl manada Alevî olabilmek için Kur'ân ve Ehl-i Beyt'i, bu iki emaneti ölçü aldık ve sizlere bunların ölçü olduğunu anlatmaya çalıştık.

Bunu anlatırken, Kur'ân'dan örnek ayetler verdik. On dört masumdan o mübarek hadislerle konuyu aydınlatmaya çalıştık.

İslâmiyet bu duruma nasıl düştü? Alevîlik, Sünnîlik neden ortaya çıktı? İslâmiyet'te ilk ayrılıklara neler sebep oldu? Allah'ın Resulü kendisinden sonra bir vasi tayin etti mi, etmedi mi?

Şimdi ilmim ve gücüm nispetinde bu konuları anlatmaya çalışacağım. Anlatmak benden, durumu değerlendirmek sizdendir.

VASIYET SORUNU

Evet dostlarım. Bu konuyu anlatabilmemiz için evvela Kur'ân'da Mâide Suresi, ayet 106 ve 107'de hüküm nedir, ona bakalım. Allah buyuruyor ki:

Ey inananlar, birinize ölüm gelip çatarsa, vasiyet edeceğiniz zaman aranızda, sizden iki âdil tanık bulunsun...

Şimdi burada gördüğümüz gibi inanan bir kişiye oruç, namaz, hac, zekât ne kadar farz ise, vasiyet etmesi de o kadar farzdır. Buna göre her insanın mesulü olduğu bir sorumluluğu vasiyet etmesi mecburidir. Toplumun en küçük birimi olan ailede dahi evin reisi ölüm hâlinde ya da evinden bir müddet ayrılacağında vasiyet etmek zorundadır.

Buna benzer tüm kurum ve kuruluşlarda bu vasiyet emrine uymalıdırlar. Eğer bir kişi vasiyet edebileceği yerde, bunu bildiği hâlde vasiyet etmezse bu ayetlerin hükmü gereği günahkâr sayılır. Çünkü Allah'ın kesin emri açıktır. Diyelim ki bir okulun, bir bilim dalının yetkilisi, ölüm hâlinde veya bir müddet görevinden ayrılacaksa, mutlaka vasiyet edip yerine uygun gördüğü birini tayin etmesi gerek-mektedir. Bir bakan, bir başbakan için de vasiyet hükmü aynıdır. Bugün baktığımızda, bunlar yapılmaktadır. Herkes kendi yerine birini vekil tayin ederek vasiyetini de yapıyor. Akıl bunu emrediyor ve zaten Allah da (c.c) böyle istiyor.

Şimdi siz öyle birini düşünün ki; bu insan, ilmî bir oluşum meydana getirmiştir. Bu ilmî oluşumu tüm insanlık âlemine sunmak istemektedir. Bunu yapmak için nice okullar açmış, teşkilatlar kurmuş, bu yolda hayli başarılar elde etmiş ve taraftarlar edinmiştir. Şimdi bu ilmî oluşumu meydana getirip organize eden bu şahıs, ölümü yaklaştığında ne yapmalıdır? Acaba böylesi önemli bir kişinin vasiyet etmesi gerekir mi, yoksa gerekmez mi?

Öyle zannediyorum ki; hangi mezhepten, hangi fırkadan olursa olsun, inanan, aklıselim hiçbir insan, Allah Teala'nın bu konudaki açık hükmünü göz ardı edip "vasiyet etmek gerekmez" diyemez. Öyle ise tüm inanan insanlar yeri geldiğinde vasiyetlerini adabına uygun yapmalıdırlar.

Şimdi bu sonuca vardık ki, vasiyet yapılmalıdır. Ama bir Müslüman da öyle tutarsız, kimseye faydası olmayan, kötü netice verecek bir şeyi vasiyet edemez. Diyelim ki bahsettiğimiz böyle bir ilmî oluşumu icat eden şahsın kendisinde ölüm hâli belirmiş ve o da tüm talebelerini yanına çağırıp, "Ey benim talebelerim, ben yakında aranızdan ebedî hayata gideceğim. Ama bundan sonra işinize hiç karışmam. Sizin için bir hüküm de söylemiyorum. Siz isterseniz aranızda taraftarları çok olan birini başınıza tayin edin. Yok, isterseniz gidin mahalleden bir kasap getirin sizi o kasap yönetsin." diyemez. Eğer böyle bir vasiyet yapılmış ise yanlıştır. Vasiyet kavramına da aykırıdır.

Öyle ise olması gereken vasiyet şöyle bir mahiyet taşınmalıdır. Bu ilmî oluşumun sahibi olan kişi, insanlık için yararlı gördüğü, emek verdiği oluşumun daha da yayılması için etrafında seçkin gördüğü kimseleri toplayarak onlarla bir müşavere sonucunda kendisinden sonra, o ilmi oluşumun korunması ve yayılması için kendi görüşlerini ortaya koyarak yerine uygun gördüğü birini herkesin gözü

önünde tayin edip vasiyetini yapmış olmalıdır. İşte vasiyet kavramına yakışan da budur.

Görüldüğü gibi Allah Teala'nın emri de bu manadadır. İnsan akli da bunu böyle kabul etmektedir. Görülüyor ki Allah (c.c) vasiyetin mutlak ciddi olması için şahitlerden yemin istemektedir.

Bu da vasiyet konusunun ne kadar önemli olduğunu göstermektedir.

Ehl-i iman, ehl-i İslâm, ehl-i takva kardeşlerimi bu aciz hâlimle düşünmeye, tefekküre davet ediyorum. Şimdi hep beraber düşünelim. Vasiyet hükmü bundan ibarettir. O hâlde örneğini verdiğimiz şahıstan ve benzerlerinden daha üstün ve daha evla olan, âlemlere rahmet olarak kıyamete kadar tüm insanlığa hidayet ulaştırması için gönderilen Hz. Muhammed'in (s.a.a) durumu ve konumu elbetteki daha dikkat ve ihtiyat gerektiricidir. Getirdiği, Allah'ın beğendiği İslâm dinidir. Onun ne bir bakanla, ne de bir başbakanla kıyaslanması mümkün değildir. Onun getirdiği ilmin her çağda tüm insanlığa yetişmesi ve yeryüzünde ilelebet kalması gerekmektedir. Allah Resulü'nün arzusu da budur.

O, bir hadisinde, *"Eğer sizden iki kişi bir yere gidecek olsa, aralarından birini başkan seçsinler."* buyuruyor. Bu buyruğunu düşünelim. O böyle dediği ve ayrıca bu vasiyet ayetlerini de Allah'tan alıp insanlara tebliğ ettiği hâlde, kendisinin bu emre aykırı davrandığını iddia ederek, "Ölüm hâli kendisinde belirmediğinde, vasiyet etmemiş ve yerine kimseyi tayin etmemiştir." demek mümkün müdür? Hiç bu olacak iş midir? Kim diyebilir ki, "Resul-i Ekrem, bu ayetlerin hükmünü yerine getirmemiştir?" Bunu kim diyebilir? Allah'ın elçisi Müslümanların kendisinden sonra başıboş kalmalarına hiç razı olur mu? Öyle zannediyorum

ki; bugün hiçbir inanan kişi buna "olur." diyemez. Öyleyse Şimdi bu konularda ki olaylar nasıl geliŐmiŐtir? Biz ona bakalım.

Bir defa, Ehl-i Beyt âlimlerinden gelen haberler Şunlardır; geçmişteki tüm peygamberler vasiyet ederek varislerini kendileri tayin etmişlerdir. Aynı gaye ile mübarek Peygamberimiz de çeşitli zaman ve mekânda vasiyet ederek varisini tayin etmiştir. Bunlar da sırasıyla Hz. Ali ve onun pak nesli olan on bir evladıdır. Ehl-i Beyt'in izinden giden âlimler bu konuda ittifak içindedirler.

Diğer mezheplerin âlimleri arasında bu görüşü benimseyenlerin sayıları hiç de az değildir. Buna göre elimizde birçok kaynak mevcuttur. Ancak bu mezhepler içinde "Vasiyet edildi, ama sırasıyla bu dört halife vasi olarak tayin edildi." diyenler de olmuştur. "Vasiyet etmedi, yerine kimseyi tayin etmedi." diyenler de vardır.

Burada ilk görüş olarak deniliyor ki; sevgili Peygamberimiz vasiyetini diğer peygamberler gibi yaptı. O İslâmiyet'in ilk yıllarından başlayarak vasiyetini yapıp varisini tayin etti. Bu varisi de Hz. Ali'den başkası değildi. *"Ali, benim varisimdir."*, *"O benim dünya ve ahiret kardeŐimdir."*, *"O, benim borcumu ödeyendir."*, *"O bedenimde baŐım gibidir."*, *"Onun benimle olan niŐpeti, Harun'un Musa ile olan niŐpeti gibidir."* diyerek Hz. Ali'yi tayin etmiştir.

Hemen hemen bütün mezheplerin muteber kitapları bu hadisleri doğrulamaktadırlar. Burada en meşhur olayı ise Gadir-i Hum olayıdır ki, Ehl-i Sünnet'in tüm sahih ve sünenlerinde bu olay, ittifakla kabul edilmektedir. Bu olayı anlatırken demişlerdir ki, Resul-i Ekrem veda haccından geri dönüyorlardı. Gadir-i Hum denilen yere geldiler.

Orada Mâide Suresi'nin 67. ayeti nazil oldu ve şöyle bir hüküm geldi:

Ey Peygamber, bildir, sana Rabbinden indirilen emri ve eğer bu tebliği ifa etmezsen onun elçiliğini yapmamış olursun ve Allah, seni insanlardan korur. Şüphe yok ki Allah, kâfir olan kavme, doğru yola gitmek hususunda başarı vermez.

Evet, yazmışlar ki, bu mübarek ayet iner inmez, Resul-i Ekrem emir vererek tüm hacıların toplanmasını emretti. Yaklaşık hacı sayısının yüz yirmi bin olduğunu diyenler de var. Hacı kabileleri bu bölgede toplandı ve Allah'ın elçisi çok anlamlı uzun bir konuşmadan sonra bütün kötü olan amelleri, içkiyi, kumarı, zinayı, faizi ayaklarının altına aldığı söyledi. Sonra hutbesine şöyle devam etti:

Ey Müslümanlar! Ben size, sizin kendi nefislerinizden daha evla değil miyim?

Tüm hacılar, "Evet ya Resulallah, sen bizim için kendi nefsimizden önce gelirsin." dediler. O zaman, sevgili Peygamberimiz devam ederek şöyle buyurdu:

Bakın, ben sizin için aranızda iki paha biçilmez emanet bırakıyorum. Bunların biri, Allah'ın sağlam ipi olan Kur'ân'dır. Diğeri ise benim itretim, Ehl-i Beyt'imdir. Kim bu ikisine birden sarılırsa o doğru yoldan şaşmaz. Bunlar Kevser havuzu başında bana gelinceye kadar birbirinden asla ayrılmazlar.

Bundan sonra Allah Tealâya elini açtığını ve "*Sen şahit ol ya Rabbi, senin emrini tebliğ ettim.*" diyerek bunu üç defa tekrarladığını âlimler kitaplarında nakletmişlerdir.

Buradaki iki emanet, Kuran-ı Kerim ve Ehl-i Beyt'tir. Her ne kadar Ehl-i Sünnet'in bazı kaynakları bunların Kur'ân ve Sünnet olduğunu söylüyorsa da âlimlerin çoğunluğu içinde Kur'ân ve Sünnet geçen hadisleri zayıf olduğu için kabul etmemiş ve bu iki emanetten maksadın Kuran ve

Ehl-i Beyt olduğunu savunmuşlardır. Bunların kaynaklarını ileride vereceğiz.

Sevgili Peygamberimizin sünneti de Kur'ân-ı Kerim'e uygundur. İki de sükûttur. Mutlaka Kur'ân'ı ve Sünneti anlatmaya, işletmeye yönetici lazımdır. Öğretmene ihtiyaç vardır. Âlimler "İşte bu öğretmenler, Ehl-i Beyt'tirler." demişlerdir. Düşünen insanın akli da bunu böyle kabul etmektedir. Yine yazmışlar ki, Gadir-i Hum'da en son olarak Hz.Ali'yi yanına çağırdı. Deve semerinden yaptırdığı o yüksek yerin üstünde, herkesin görebileceği şekilde Hz. Ali'nin elini havaya kaldırarak şöyle buyurdu:

Men Kuntu Mevla, Fehaza Aliyyün Mevla. Ben sizin aranızda kimin mevlasıysam, işte bu Ali de onun mevlasıdır. Burada bulunan bu hacı kabileleri gittiği yerlere bu emri bildirsin. Şahit ol ya Rabbi, senin emrini bildirdim.

Bu olayı Ehl-i Beyt âlimleri icma ile kabul etmişlerdir. Ehl-i Sünnet âlimleri de büyük çoğunlukla Gadir-i Hum olayını kabul etmişlerdir. Yeri geldiğinde bunların kaynaklarını vereceğiz. Birçok tarihçi bu olayı naklederken yazmışlar ki; "O gün Hz. Ali, ayrı bir çadıra alındı ve orada bulunan bütün hacılar gelip çadırdaki Hz. Ali'yi kutladılar. İkinci halife Ömer'in bu olaydan sonra "Kutlu olsun sana, ey Ali! Sen kadın erkek, tüm inananların mevlası olduğun gibi benim de mevlam oldun." dediği meşhurdur. Bu olay kabul görmektedir.

Bunun dışında sevgili Peygamberimizin Hz. Ali'yi değişik yollarla kendisine vasi tayin ettiği birçok sahih kaynaklarca vurgulanmıştır. Mesela İslâm'ı ilk tebliğ ettiği yıllarda yine Hz.Ali'nin elinden tutup "*İşte gördüğünüz bu Ali, benim sizin aranızda benden sonraki vasim, vekilim, kardeşim ve halifemdir.*" dediği de çok meşhurdur. Pey-

gamber mescitte açılan tüm kapıları kapattırmış ve sadece Hz. Ali'nin kapısını açık bıraktırmıştır.

Ya Ali! Harun'un Musa'ya nispeti ne ise, senin de bana olan nispetin odur. Vasım ve vekilim, dünya ve ahirette kardeşimsin.

Bu hadisler de meşhurdur ve ittifakla kabul görmektedir. Zaten Gadir-i Hum olayı bile tek başına Hz. Ali'nin vasi tayin edildiğini kanıtlayacak niteliktedir. Bu olayları anlatan Ehl-i Sünnet eserlerinin bazıları şunlardır:

Durrü'l-Mensur, c.2, s.298

Fethü'l-Kadir, c.3, s.57

Esbabü'n-Nüzul, s.15

Fahrudin Razi Tefsiri, c.3, s.636

Füsulu'l-Muhimme, s.27

Tefsiru'l-Manat, c.2, s.463

Muhammed İsmail, Sahih-i Buharî, c.2, s.463

Muhammed İsmail, Sahih-i Buharî, c.1, s.375

Müslim b. Haccac'ın Sahihi, c.2, s.325

Hafız İbn Ukde'nin velayetinde Malikî Füsulu'l-Muhimme, s. 24

Süleyman Belhî Hanefî, Yenabiü'l-Mevedde, s.4

Ayrıca Hafız Ebubekir Bağdadî de kendi tarihinde, Şamlı Hafız İbn Asakir Ebu'l-Kasım Tarih-i Kebir'inde ve bugün İslâm tarihi yazan birçok tarihçi bu konuyu zikretmişlerdir. Ayrıca Gadir-i Hum olayını anlatan yüzün üzerinde tamamı Ehl-i Sünnet âlimlerine ait elimizde kaynak ve deliller vardır.

Bu konuda Ehl-i Beyt âlimleriyle ittifak eden diğer kaynaklar da bulunmaktadır. İmam Şafi Nihaye'de, İmam Fahrudin Razi Tefsir-i Kebir'inde, İmam Gazali Sırru'l-Alemin'de, İmam Ahmed Salebi Keşfü'l-Beyan'ında, Ebu'l-Hasan Esbabu Nüzul'ünde, Ebu Davud Sünen'inde, İ-

mam Tirmizî, Sünen'inde, Tarih-i Bağdadî'de, Tarih-i Taberî'de, İmam Hanbel Müsned'inde, Gadir-i Hum olayını Şia eserler ile ittifak hâlinde anlatmışlardır. Bizler o tarihi yaşamadık, kitaplarda neler yazılmışsa onu söylüyoruz.

Bu konulara ışık tutanlardan biri de Filibeli Ahmed Hilmi'dir. Yazdığı "İslâm Tarihi" adlı eseri de hayli önemlidir. Filibeli Ahmed 1865–1915 yılları arasında yaşamış bir tarihçidir. "İslâm Tarihi" adlı eserinin 275. sayfasında şöyle yazmaktadır:

Hilafet hakkı Hz. Ali ve sülalesinde yerleşeceği cihetle bu sülaleden gelen imamın mesuliyeti döne do-laşa Cenab-ı Peygamberimize varacaktı. Ama onun son hastalığında, *"Bana kalem ve kâğıt getirin ki, size son vasiyetimi de yazayım."* isteğine itirazlar olduğundan, orada hilafet makamına açıkça bir kimse tayin edilmedi. Bu vasiyetin yazılmasına itiraz edenlerin başında da ikinci halife Ömer gelmekteydi.

Ahmed Hilmi bu kitabında devam ederek diyor ki:

Her ne kadar sevgili Peygamberimizin vasiyetine engel olunduysa da İmam Aliyyü'l-Murtaza'nın hakkında Gadir-i Hum'daki hutbesi açıkça onun imamlığını ortaya koymaktadır. Bu deliller gösteriyor ki, Hz. Ali'nin veyaleti Allah'ın emri ve Resulü'nün de sünnetiyle sabittir. Durumun bu kadar açık olmasına rağmen bunları görmezlikten gelmek, hak ve hakikatin üstünü kapatmak anlamına gelecektir. Ne var ki hakkın üstünü kapatanlar mutlaka hesap vereceklerdir.

Ahmed Hilmi devam ederek diyor ki:

Gadir-i Hum'da sevgili Peygamberimiz Hz. Ali'yi yanına çağırıp da, *"Ben kimin mevlasıysam, işte bu Ali'de onun mevlasıdır. Ona dost olana sen de dost ol. Allah'ım sen şahit ol, ben senin emrini yerine getirdim."* deyince bunu duyan Haris b. Nu'man isminde birisi Hz. Resulullah'ın mübarek huzuruna gelerek dedi ki: "Ey Allah'ın elçisi sen bugüne kadar bize Al-

lah'ın birliğine inanmamızı istedin, zekât dedin, hac dedin, cihat dedin, bunların hepsini biz kabul ettik. Şimdi bunlarla yetinmedin amcanın oğlu Ali'yi de kendi yerine bizlere üstün kılarak mevla yaptın. Diğerleri Allah'ın emridir diyordun. Peki, bu da mı Allah'ın emridir?" Allah Resulü iki elini kaldırarak dedi ki: *"Evet kendisinden başka ilah bulunmayan Allah'a yemin ederim ki, elbette bu da Allah'tandır. Benden değildir."*

Sonra Haris b. Nu'man, "Eğer Muhammed bunu doğru söylüyorsa, o zaman Allah gökten bize bir taş veya bir azap göndersin." dedi ve oradan ayrılmak üzere hareket etti. O, yüce Peygamber'in huzurundan yeni ayrılmıştı ki, başına isabet eden bir taş darbesiyle helak oldu.

Ahmed Hilmi bu olayı anlatırken de Sire-i Halebî, c. 23, s.274'ü kaynak olarak göstermiştir. Ayrıca burada otuz kadar sahih eserin buna şahitlik ettiğini de yazmaktadır. Bazıları bizim bu geçmiş olayları yeniden gündeme getirmemizdeki kastın ayrılık tohumları saçmak olduğunu söyleyeceklerdir. Ama bu söz, bir aldatmadan başka bir şey değildir. Oysaki hakkı söylemek değil de onu saklamak ayrılıklar yaratır. Yoksa hakkı hak ölçüleri içersinde araştırmak kimseyi bölmez. Aksine birleştirir.

Kur'ân-ı Kerim'in izinden giderek sevgili Peygamberimizin sahih kabul edilen hadisleri doğrultusunda araştırma yapmak kimseyi bölüp parçalamaz. Çağımız ilim ve araştırma çağıdır. Bu gibi varsayımlara sığınarak bugüne kadar Gadir-i Hum olayını laf kalabalığına getirip kapatmaya çalışan sözde ilim erbapları insanlığa en büyük kötülüğü yapmışlardır. Bugüne kadar gizlenmesinin bir faydası da olmamıştır.

Bizim kaygımız, bu işin kasten yapılmış olabileceğinden kaynaklanmaktadır. İslâmiyet'in en muteber, en önemli sayılabilecek işlerinden birisi olan velayet ile

imamet meselesi, mezhep taassubundan dolayı gizli kalırsa tarih boyunca Müslümanlar arasında akan kanlar bugüne kadar nasıl durmamışsa bundan sonra da yine durmayacak ve akmaya devam edecektir.

Tarih şunu da ispatlamıştır ki, gerçekleri saklamak, kardeş kanının akmasına engel olamamıştır. Demir nereden kırılmış ise oradan kaynak yapılmalıdır. Görülüyor ki İslâm'da Veda Haccı sırasında Allah Teala'nın emrine uygun olarak Gadir-i Hum olayı meydana gelmiş ve İslâm tarihinde yerini almıştır.

Bu olayda Arapların tüm kötü adetleri ayaklar altına alınmış ve en güzeli de burada ümmete rehberlik sorunu hallolunmuştur. Bu hutbede konuşan iki cihan serveri Hz. Muhammed'in (s.a.a) vasiyeti, mutlak tutulmalıdır. "Bu onların sorunu, bize ne?" diyemeyiz. Bu konuda birçok kitaplar yazılmış hadisler nakledilmiştir. Ne var ki biz, geçmişten gelen rivayetlerin güvenilir olup olmadığına bakmak zorundayız. Söylenen hadis, Kur'ân'a uygun mudur? Bu hadisi Ehl-i Beyt imamaları kabul ediyorlar mı?

Bunları araştırmak zorundayız. Yoksa sevgili Peygamberimizin her sözü inananlar için rahmet ve bereket vesilesidir. Çünkü Allah (c.c), Necm Suresi'nin 3 ve 4. ayetinde bize şöyle haber vermiştir:

Ve kendi dileğiyle söz de söylemez. Sözü, ancak vahyedilen şeyden ibarettir.

Bundan dolayıdır ki onun emrine uymayanlar Allah'ın emrine de uymamış sayılacaklardır.

Gadir-i Hum olayına, tarih kitaplarında geçtiği yerleri zikrederek kısaca değindik. Ehl-i Beyt âlimleri ile diğer mezheplerin âlimlerinden bazılarının da aynı görüşü paylaştığını anlatmaya çalıştık. Bunlara göre, Allah Resulü vasiyetini yapmış ve vasisini de tayin etmiştir. Şimdi de Allah Teala'nın Ehl-i Beyt hakkındaki hükmüne bakalım.

Sevgili Peygamberimiz niçin Hz. Ali'yi vasi tayin etmiştir? Niçin Kur'ân ile Ehl-i Beyt, bu ümmete bırakılmış iki emanettirler. Biraz bunların üzerinde duralım.

Ehl-i Sünnet'in büyük âlimlerinden Kara Davut efendinin kitabının 470. sayfasında şöyle yazmakta:

Allah (c.c) şöyle sesleniyor: "Ben kadınların seyidesi olan Fatıma'yı Ali b. Ebu Talib'e zevce olarak veriyorum. Zira Allah, 'Ey Cebrail! Sen Ali tarafından vekil ol. Ben Resulüm Muhammed'in kızı Fatıma'yı Ali ile evlendirdim. Ya Cebrail! Biz bunların nikâhını burada kıydık, sen de git habibim Muhammed'e bunu haber ver ve de ki, o da yeryüzünde bu nikâhı tazelesin.' demiştir. Allah Resulü bu haberi alınca şöyle buyurdu: "Sizler de şahit olun ki, ben insanların en üstünü olan Ali'ye kadınların en üstünü olan kızım Fatıma'yı verdim."

Görülüyor ki Ehl-i Beyt hakkında söylenen tüm hadisler, hem Kur'ân ile mutabıktır ve hem de bütün mezheplerin âlimleri tarafından kabul görmektedir. Demek ki insan düşünse Kur'ân olmadan Ehl-i Beyt yolunun anlaşılamayacağını ve Ehl-i Beyt olmadan Kur'ân'ın anlaşılamayacağını görecektir. Öyle ise İslâm'ın temel kaynağı Kur'ân ve Ehl-i Beyt'tir. Kur'ân'ın ve İslâm'ın asıl öğretmenleri bunlardır. Onların önüne kimse geçememiştir. Onların üstünlüğü hakkında Allah (c.c) ve Resulü'nün (s.a.a) açık hüküm ve talimatları vardır.

Ehl-i Beyt, lügat anlamıyla ev halkı demektir. Hiç şüphe yoktur ki İslâm'ın ölçülerini en iyi bilen, İslâm hükümlerinin nazil olduğu evin halkıdır. İslâm dünyasında ise bu kavram, sevgili Peygamberimizin ev halkı, Hz. Ali, Hz. Fatıma, İmam Hasan ve İmam Hüseyin'e (a.s) verilen bir ünvanıdır. Bu konuda tüm Müslümanlar ittifak içindedirler. Ayrıca ayetler, hadisler de bunu böyle haber vermişlerdir. Bu konuyu birçok tarih kitabı şöyle anlatmaktalar:

Bir gün sevgili Peygamberimiz, zevcesi Ümmü Seleme validemizin evine gelmişti orada Hz. Ali'yi, kızı Fatıma'yı, torunları Hasan ve Hüseyin'i yanına çağırdı. Onlardan her geleni abasının altına aldı. O hâlde iken dördünün üzerine kollarını siper etti ve *"İşte, bunlar benim Ehl-i Beytimdir. Ya Rabbi! Bunları seveni sen de sev. Bunları sevmeyeni sen de sevme. Bunlara düşman olana sen de düşman ol."* dedi.

Evde bulunan Ümmü Seleme validemiz, "Ya Resulallah! Ben de bunlara dâhil miyim?" dediğinde, Peygamber efendimiz, *"Hayır değilsin, ancak sen hayır üzeresin."* dedi. Böylelikle Ehl-i Beyt'ten maksadın kimler olduğu açıkça gösterilmiştir.

Sevgili Peygamberimiz yine bir hadisinde buyurur ki:

Benim Ehl-i Beytimin misali, Nuh'un gemisi misali gibidir. Nasıl ki Nuh'un gemisine binenler kurtulmuşsa benden sonra Ehl-i Beytimin izinden gidenler; İslâm'ı onlara uyarak yaşayanlar kurtulacaktır.

Başka bir hadisinde de şöyle buyurmuştur:

Hasan ile Hüseyin, bendendir. Tenleri benim tenimdir. Kanları benim kanımdandır. Onların dostu benim de dostumdur. Onların düşmanları benim de düşmanımdır.

Allah Resulü'nün bu sözleri "Ben Müslümanım." diyen herkesi içine almaktadır. Ancak ne yazık ki görüldüğü gibi Ehl-i Beyt'in gemisine binilmemiştir.

Başka bir hadiste ise buyurur ki:

Benim Hasan ile Hüseyin'im cennet bahçesindeki gonca gülleridir. Onlar cennetin süsüdürler.

Yani cennet onlarla güzeldir.

Acaba bütün bunlar bizlere bir gerçeği göstermeye yetmez mi? Allah Resulü'nün *"Ali hak ile ve hak da Ali ile beraberdir."* ve *"Fatıma benim bedenimin bir parçasıdır."*

Onu inciten, beni incitmiştir. Beni inciten, Allah'ı incitir. Allah'ı incitenin kabri ateşle dolacaktır." demesi, bizleri gaflet uykusundan uyandırmaya yetmez mi? Bu kadar sahih hadisler varken sevgili Peygamberimizin Ehl-i Beyti'ne yapılan bunca zulümler nedir? Bugün, "Ben Müslümanım, ama bunları şimdiye kadar duymadım." diyebilecek biri var mıdır, bilemiyorum.

Tarihçiler yazmışlar ki, Allah Resulü kendi sağlığında geçimlerini sağlayabilmeleri için Fedek hurmalığının bir bölümünü Hz. Fatıma'ya vermiştir. Yeri gelince Hz. Fatıma'nın bu konudaki bir hutbesini vereceğiz.

Ne var ki, Ebubekir halife olur olmaz, "Peygamberler miras bırakmaz." diyerek, Fedek hurmalığını Fatıma'nın elinden zorla almıştır.

Başka bir olayda da Ömer, İmam Ali'den zorla biat alma girişimi neticesinde Hz. Fatıma'nın kaburgasının kırılmasına ve Muhsin adı verilen çocuğunu düşürmesine sebep olmuştur.

Tüm bunlar gelen haberler arasında yer almaktadır. Olay bu kadar açıkken, Hz. Ali halife olduğunda Muaviye ona biat etmedi. Ona karşı düşmanca tavırlar sergileyip savaşlar açtı. Bu savaşlar, rivayete göre seksen beş bin Müslümanın kanının akmasına sebep oldu. Bazıları bu gerçekleri neden hâlâ göremiyorlar? Bunu anlamak mümkün değil.

Aynı Muaviye, Hz. Ali'den sonra İmam Hasan ile savaştı. Neticede İmam'ı sulha mecbur etti. Onunla yaptığı sulha da sadık kalmayarak Mervan'ın vasıtasıyla İmam Hasan'ı zehirleterek şahadetine sebep oldu. Onunla da kalmadı, fasık, facir, zinakar, zalim, içkici olan oğlu Yezid'i kendi yerine halife tayin etti. Yezid'in ise İslâm'a ve Peygamber soyuna olan düşmanlığı zaten dedesinden babasından miras kalmıştır. Bunu hayata geçirerek Hz. Peygam-

ber'in ciğer pasesi olan İmam Hüseyin'i, Kerbela'da on sekizi Ehl-i Beyt'ten olmak üzere yetmiş iki sahabîsiyle birlikte şehit etti. O kızgın Kerbela çölünde sevgili Peygamberimizin Ehl-i Beyti'ne bir damla suyu bile çok gördü.

Bugün bu olayları bilmeyen bir Müslüman yoktur. Hz. Ali'nin Ehl-i Beyti'nin üstünlükleri onlara verilmiş karşılıksız bir lütuf değildir. Onlar kendi amelleriyle de bu yüceliği hak etmişlerdir. Allah ve Resulü'nün muhabbetini kazanmışlardır. Mesela Hendek savaşında müşriklerin en cesur savaşçılarından biri olan Amr b. Abduved hendeği geçerek Müslümanlara meydan okudu ve alaylı bir şekilde kendisi ile dövüşecek bir adam istedi. Fakat İslâm ordusundan hiç kimse cesaret edip onun karşısına çıkamıyordu. Resulullah (s.a.a) üç defa, *"Bu zalimin şerrini kim giderecek?"* diye sorduğunda, kimse cevap vermemiş, sadece Hz. Ali ayağa kalkıp *"Ya Resulallah! İzin verirseniz ben çıkayım."* demişti. İşte bütün bunlar üstün olmaya birer vesiledirler.

Nihayet Hz. Ali'den başka meydana çıkan olmadığından sevgili Peygamberimiz onu kendi eliyle silahlandırdı ve onun için duada bulundu. Allah Teala'nın izni ile o Arabistan'a korku salan müşrik savaşçıyı ikiye bölerek öldürmeyi başardı. Sevgili Peygamberimiz bu galibiyetten o derece memnun kalmıştı ki, şöyle buyurdu:

Ali'nin vurduğu tek bir kılıç darbesi insanların ve cinlerin kıyamete yapacağı tüm amellerden üstündür.

Bir rivayete göre ise, *"Yetmiş bin Müslüman'ın ibadetinden efdaldir."* demiştir.

İşte tarih kitapları böyle yazmışlar. Biz de bunları aktardık. Hayber kalesinin fethinde de Hz. Ali'nin başarısı tüm tarih kitaplarına geçmiştir. Kalenin kapısını söküp kalan olarak kullanan Hz. Ali'den başkası değildir. Bu durum aynı zamanda bir mucizedir de. Allah Teala'nın Kur'ân'daki emir ve yasakları sevgili Peygamberimiz de dâhil

t.me/caferilikcom

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

tüm insanlar için geçerlidir. "Ben inandım." diyen her insan bunlara uymak zorundadır. Allah Resulü'nün söyledikleri, tüm sahabeyi ve tüm Müslümanları ilelebet kapsamı içine almaktadır. Öyle ise buyurmuştur ki:

Bilin ki ben ilmin şehriyim, Ali de o şehrin kapısıdır. Her kim ilim almak isterse bu kapıdan gelmelidir.

Şimdi Allah Teala nezdinde kapıdan maksat nedir, ona bakalım. Bakara Suresi'nin 189. ayetinde Allah şöyle buyurmakta:

Hayır iş, evlere arka taraftan girmek değildir. Hayır sahibi Allah'tan çekinendir. Evlere kapılardan girin. Allah'tan sakının ki, kurtulmuş kimselerden olup muradınıza eresiniz.

Nûr Suresi'nin 27. ayetinde ise şöyle buyurmakta:

Ey inananlar! Kendi evinizden başka evlere, sahiplerine danışmadan ve onlara selam vermeden girmeyin. Düşünüp öğüt almanız için daha hayırlıdır bu size.

Görülen o ki Resul-i Ekrem'den sonra varılacak kapı Hz. Ali'dir.

Allah Teala, emirlerini daha iyi anlayabilsinler diye insanlara kapının önemini belirtmiştir. Bir Müslüman, hatta bir sahabenin de görevi, Allah ve Resulü'nün emirlerine uymaktır.

Ne var ki geçmişten günümüze kadar bu emirleri hafife alanlar, hak ettikleri azaba uğrayacaklardır. Çünkü Kurân'ın tüm sırlarını bilen sevgili Peygamberimizden sonra tabiki Hz. Ali'dir. Bu ilme başka bir kapıdan girmek yanlıştır. Bu ilim, Hz. Ali'den sonra on bir imamda devam etmiştir. Demek ki kim ne derse desin, İslâm'ın ilim şehri Hz. Muhammed'dir (s.a.a) ve kapısı da Hz. Ali ve ondan sonra sırasıyla on bir imamdır. İşte bunların vesilesi ile bu ilim, maddî ve manevî susuzlukları gideren Kevser ırmağı gibi dünyada akıp durmaktadırlar.

Gel gelelim ki bu kadar açık deliller eldeyken, sevgili Peygamberimizi bizzat görenler, bu hadisleri kendi kulaklarıyla duyanlar, onun arkasında namaz kılanlar bu gerçeği göremediler. Şu üç beş günlük dünya için İslâm'a zarar verdiler. Ehl-i Beyt'in hakkını gasp ettikleri gibi, onlardan ellerini dillerini hiç çekmediler. Bugün hangi tarih kitabını okursanız okuyun, bu çelişkileri göreceksiniz. Bu verdiğimiz hadislerin tamamı, Ehl-i Sünnet kardeşlerimizin sahih kaynaklarında mevcuttur.

Şunu kesinlikle bilmekte yarar var; benim hiç kimse ile şahsi bir düşmanlığım yok. Ehl-i Beyt'le de bir akrabalığımız da yoktur. Bu konuyu savunmakla bir çıkar sağladığımız hiç yoktur. Sadece hak ile batılı birbirinden ayırt etmek maksadındayız, o kadar.

Gel gelelim ki sevgili Peygamberimizin Ehl-i Beyti'ne en büyük düşmanlığı yapan Emevîler, aslında Haşimîlerin akrabalarıdır. Mesela tarihe baktığımızda şunu görmekteyiz ki, Hz. İbrahim'in oğlu İsmail'in soyunda, Kureyş'ten Abdulmenaf'ın iki oğlu vardır. Bunun birisi Abdulşems, diğeri ise Haşim'dir. Bazı kaynaklara göre, bu iki kardeş ikiz olarak dünyaya gelmişlerdir. Abdulşems'in parmağının Haşim'in vücuduna yapışık bir hâlde dünyaya geldiğini ve parmağı ayırmak için yapılan operasyonda akan kanın, ikisi arasında akan ilk kan olduğunu yazanlar da vardır.

Her ne ise Abdulşems'in oğlu, Ümeyye'dir. Onun oğlu Harb'dir. Harb'in oğlu Ebu Süfyan ve onun oğlu da Muaviye'dir. Muaviye'nin oğlu ise Kerbela'nın zalimi Yezid'dir. Dolayısıyla bu soya Ümeyyeoğulları denilmiştir. Diğer taraftan Abdulmenaf'ın ikinci oğlu Haşim'dir. Onun oğlu Abdulmuttalib'dir. Onun oğlu Abdullah'tır. Abdullah'ın oğlu sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed'dir (s.a.a). Bilindiği gibi Hz. Fatıma (a.s) onun kızı ve Hasan ve Hüseyin de (a.s) torunlarıdır.

İşte mübarek Peygamberimizin soyuna Haşimîler ve kızı Fatıma'nın ve Hz. Ali'nin soyundan gelenlere de Ehl-i Beyt denilmektedir. Demek ki Benî Haşim ile Benî Ümeyye birbirleriyle akrabadırlar. Şayet hak ve batıl söz konusu olmasa bizimle hiçbir sorunları olmaz. Ne var ki, biz görüyor ve okuyoruz ki bu aynı soyun iki kolunun biri hakkı, diğeri ise batılı temsil etmektedir. Bizim görevimiz, hakkın yanında olmamızdır. Bundan başkası değil.

Görülüyor ki İslâmiyet'ten önceki devirlerde de Benî Haşim sülalesine en büyük düşmanlık, Benî Ümeyye tarafından yapılmıştır. Aynı düşmanlık sevgili Peygamberimize karşı Ebu Sufyan ve karısı Hind tarafından da yapılmıştır. Hz. Ali ve oğlu Hz. Hasan'a karşı Muaviye ve İmam Hüseyin'e karşı da Yezid'in düşmanlığı devam etmiştir. Diğer Emevî hükümdarları da diğer Ehl-i Beyt İmamları'na düşmanlıklarını gizlememiş ve onlara türlü zulümler etmişlerdir.

Bizim ne Ehl-i Beyt ile bir akrabalığımız var, ne de Benî Ümeyye ile şahsi bir düşmanlığımız var. Biz hak ile batılı birbirinden ayırıp hakkın tarafında sabredip Allah'ın (c.c) rızasını elde etmek maksadındayız. Şunu söylüyoruz ki; insanlığın tek saadeti gerçek İslâm'dadır. Bakın Allah Teala Âl-i İmrân Suresi'nin 102. ayetinde şöyle buyurmakta:

Ey inananlar! Allah'tan nasıl sakınmak lazımsa, siz de öyle sakının ve ancak Müslüman olarak can verin.

Bütün İslâm tarihi zulümle doludur. Ancak yine de insanlığın kurtuluşu İslâm'dadır. Bu Allah'ın emridir. İşte bu aranan gerçek İslâm ve gerçek Müslümanlık da, ancak Kur'ân ve Ehl-i Beyt'i tanımakla mümkündür. Bu menzile ancak böyle varılır, başka türlü varılmaz. Çünkü Allah ve Resulü böyle haber vermiştir.

Şimdi de Ehl-i Beyt hakkında inen ayetlere bakalım. Bizim vereceğimiz sure ve ayetler tamamen âlimlerin tefsir ve yorumuna dayanmaktadır. Buna göre âlimler, başta Kevser Suresi hakkında Hz. Fatıma ve Ehl-i Beyt hakkındadır, demişlerdir. Mübarek Peygamberimizin Kasım ve İbrahim isminde iki oğlu ölünce, münafıklar "Muhammed'in nesli kesildi. Onun dinine sahip çıkacak kimse kalmadı." demişler ve sevgili Peygamberimiz de bu alaylı sözleri duyunca çok üzölmüştür. İşte böyle bir olay üzerine mübarek Kevser Suresi'ni Allah Teala nazil ederek bu sureyi habibine müjdelemiştir:

Şüphe yok ki biziz sana Kevser'i veren. O hâlde namaz kıl Rabbine ve kurban kes. Şüphesiz asıl soyu kesik olan senin düşmanlarıdır.

Tüm âlimler Kevser kelimesinden neyin kastedildiği hususunda ebter (soyu kesik) kelimesini esas almış ve ondan hareketle ayeti tefsir etmişlerdir. Bu ayette sözü edilen Kevser, yeryüzünün Kevser'i olan Hz. Fatıma'dır (a.s). Hz. Fatıma (a.s) kıyametteki Kevser ırmağının yeryüzündeki tecellisidir. Aklen de böyle olması gerekir. Çünkü Allah (c.c) insanı yeryüzünde hüccetsiz bırakmamalıdır. Allah, Ahzâb Suresi, 33. ayette şöyle buyurmakta:

Ey Ehl-i Beyt, ancak ve ancak Allah, sizden her çeşit pislği gidermeyi ve sizi tam bir temizlikle tertemiz bir hâle getirmeyi diler.

Necis kelimesi dış kirleri işaret eder. Rics kelimesi ise iç kirlenmeyi de ihtiva etmektedir. İnsan masum olarak doğar, daha sonra iç ve dış kirlenmelere maruz kalır. İşte Allah zülcelâl bu ayetle, sevdiği Ehl-i Beyt'i ricsten (maddî-manevî her çeşit pislikten) tertemiz kılmak istediğini bildirmektedir.

İşte bizim On Dört Masum'un masum olduklarına dair iddiamız da bu ayete dayanmaktadır. On iki imamlar da bu on dört masumun içinde olduklarından masumdurlar.

Allah Resulü'nün sözleri, emirleri bizim için ne kadar bağlayıcı ise, hakeza On İki İmam'ın söyledikleri, emirleri de bizim için o kadar bağlayıcıdır.

Bizim inancımız budur. Asıl manada Alevî olmanın da inancı bundan ibarettir. Yoksa İslâm'a ve Kur'ân'a düşman olmakla, Alevî olunmaz ve Ehl-i Beyt'i sevmeye iddiasında bulunulamaz. Akıl bunu emretmektedir.

Şûrâ Suresi, 23. ayette Allah şöyle buyurmakta:

...De ki: Sizden, tebliğime karşılık bir ücret istemiyorum, istediğim, ancak yakınlarıma sevgidir ve kim güzel ve iyi bir iş yaparsa onun güzelim mükâfatını arttırırız...

Görülüyor ki bu mübarek ayette sevgili Peygamberimizin yakınları olan Ehl-i Beyti'ni sevmeyi, onlarla birlikte olmayı, onları kendilerine rehber edinmeyi, Allah (c.c) her inananı istemektedir.

İnsân Suresi, 8 ila 12. ayetlerde Allah, Ehl-i Beyt hakkında şöyle buyurmakta:

Ve ona ihtiyaçları olduğu hâlde yemeklerini yok-sula ve yetime ve tutsağa verirler, onları doyururlar. Sizi, ancak Allah rızası için doyurmadayız ve sizden istemeyiz ne bir karşılık, ne bir şükür. Şüphe yok ki biz, suratları aştıran, azabı pek şiddetli olan gün, Rabbimizden korkarız. Derken Allah da korumuştur onları, bugünün şerrinden ve yüzlerine bir parlaklık, gönüllerine bir sevinçtir, vermiştir. Ve sabretmelerine karşılık da mükâfatları, cennettir ve ipeklilerdir.

Bu ayetlerin nüzulüne sebep olan meseleyi âlimler şöyle tefsir etmişlerdir. Bir gün sevgili Peygamberimizin torunları Hasan ile Hüseyin hastalanmışlardı. Cenab-ı Fatıma annemiz sevgili babasının huzuruna gelmiş ve Hasan ile Hüseyin'in hasta olduklarını ona anlatmıştı. Resul-i Ekrem'de kızı Fatıma'ya, *"Kızım anne ve babanın evladı için adak adaması Allah katında makbuldür. Siz de Hasan ve Hüseyin'in sağlığı için adak adayın."* demiştir. Bunun üze-

rine Hz. Fatıma eve döndü ve durumu Hz. Ali'ye anlattı. Üç gün oruç tutacaklarına dair adak adadılar. Tüm ev halkı bu üç gün oruç tuttular.

Hz. Ali'nin evinde yiyecek zaten çok azdı. İlk oruçlu oldukları günün iftar vaktinde bir yoksul geldi ve "Ben yoksulum, bana yardım edin." dedi. Tüm ev halkı kendileri için hazırda ne varsa yoksula verdiler. İkinci gün aynı şekilde iftar vakti geldiğinde bir yetim kapıyı çaldı ve bir şeyler istedi. Yine herkes hazırda ne varsa verdiler. Üçüncü günü de iftar zamanı olduğunda, bir tutsak geldi ve yardım istedi. Yine sofrada ne varsa tutsağa da verildi. Bu üç gün boyunca kendileri su ile iftar ettiler. Bunun karşılığında bir teşekkür istemediler.

Yazmışlardır ki, bu üç gün peşpeşe gelen bir melektir. Allah Teala böylece Ehl-i Beyt'i imtihan etmek istemişti. Onlar da bu imtihanı kazandılar. Allah zülcelâl onların faziletlerini anlatmak için bu ayetleri onların hakkında nazil etmiştir.

Mâide Suresi, 55. ayette Allah şöyle buyurmakta:

Sizin dostunuz, sahibiniz, ancak Allah'tır ve Peygamberi'dir ve namaz kılarken rükû hâlinde zekât veren müminlerdir.

İşte bu ayeti tefsir edenler bunun Hz. Ali hakkında olduğunu söylemişlerdir. Çünkü rükû hâlinde zekât veren kimse, bir kişidir. O da Hz. Ali'dir. Her ne kadar "ayette çoğul hitap vardır" diye eleştirilse de bu eleştiri tutarsızdır. Zaten bu ayetin sadece Hz. Ali hakkında nazil olduğuna dair yeterince kaynak ve deliller mevcuttur.

Bu ayet hakkında tefsirciler derler ki: Bir gün bir fakir mescide geldi. İnsanların kimi oturuyor, kimi de namaz kılıyordu. Namaz kılanlar arasında Hz. Ali de vardı. O fakir böyle bir hâlde, "Ey Müslümanlar! Allah rızası için bana yardım edin." dedi. Bu sözü üç kere tekrar etti ve kim-

seden ses çıkmayınca, "Allah'ım! Sen şahit ol. Ben Peygamberinin mescidinde yardım istedim. Ama kimse yardım isteğime cevap vermedi." dedi.

Tam bu sırada Hz. Ali namaz kılıyordu ve rüku hâlindeydi. O fakire elini uzatarak parmağındaki yüzüğü sadaka olarak verdi. Sevgili Peygamberimiz o esnada mescitte değildi. Kendisine bu ayet gelince doğru mescide geldi ve olup bitenleri cemaate sorunca cemaat da yukarıda anlatılan bu olayı anlattı. Sevgili Peygamberimiz ayeti okudu ve Hz. Ali'yi müjdeledi.

İşte biz de bunun için inanıyoruz ki Hz. Ali (a.s) tüm insanların Allah'tan ve Resulü'nden sonra sahibi ve velisidir. Görüldüğü gibi bu benim şahsi görüşüm değil, mübarek ayetin hükmüdür İslâm âlimleri bu ayetin Hz. Ali hakkında olduğunu bildirmişlerdir.

Âl-i İmrân Suresi, 61. ayette Allah şöyle buyurmakta:

Sana iyice bildirildikten sonra da gene bu hususta seninle tartışan olursa de ki: Gelin, oğullarımızı ve oğullarımızı, kadınlarımızı ve kadınlarımızı çağıralım, kendimizi ve kendini çağıralım. Ondan sonra da dua edelim ve Allah'ın lânetini yalancılara havale edelim.

Ayetin meali böyledir. Tarihçiler bu mübarek ayetin nüzul sebebini de şöyle anlatmışlardır:

Necran Hıristiyanları Hz. Peygamberimizin huzuruna gelip ondan Hz. İsa (a.s) hakkında sorular sordular. Sevgili Peygamberimiz onlara Meryem Suresi'ni okudu. Hz. İsa (a.s) hakkında gereken bilgileri onlara verdi. Onlar ise "Biz sana inanmıyoruz. Sen yalan söylüyorsun." dediler.

İşte tam o zaman Allah Teala habibine bu ayeti indirdi. O da bu ayeti Hıristiyanlara okuyunca, Hıristiyan elçiler biraz mühlet istediler ve gelip durumu keşişlerine anlattılar. Keşiş onlara şöyle dedi: "Yarın o sözleştiğiniz mahalle gidin. Eğer Muhammed bu sözleşmeye kendi yakın-

larını değil de başkalarını beraberinde getirmişse lanetle-
şin, yok eğer kendi yakınları ile gelmişse o zaman korka-
rım bu sizin için hayırlı olmaz."

Ertesi gün sevgili Peygamberimizin, önünde Hz. Ali (a.s), bir elinde torunu Hasan, bir elinde Hüseyin (a.s) ve arkasında Hz. Fatıma (a.s) ile birlikte karşılına çıktığını görünce, bu lanetleşmeye girmediler. Müslümanlara vergi vermeye razı oldular.

İşte bunun içindir ki bu mübarek ayete de Mübahele ayeti demişlerdir. Bu konuda da İslâm âlimleri ittifak etmişlerdir.

Hicr Suresi'nin 91. ayetinde Allah şöyle buyurmakta:

**Öyle kişilerdir onlar ki Kur'ân'ı parça-parça etti-
ler; bir kısmına inandılar da bir kısmına inanmadı-
lar.**

İşte görülüyor ki sevgili Peygamberimiz vasiyet edip varisini tayin etmiştir. Bu vasi de Hz. Ali (a.s) ve onun Ehl-i Beyti'dir. Çünkü Allah (c.c) da onları bu makama layık görmektedir.

Evet muhteremler, "Biz de Müslümanız." diyen her insan, bu örnek verdiğimiz ayetlerin muhatabı olmamak için, nasıl ki namaz ve oruç ayetlerine inanarak bu görevlerini yerine getiriyorsa aynı şekilde zikrettiğimiz ayet ve hadislerin gereği olarak da Ehl-i Beyt'in gasp edilen haklarını göz önünde bulundurmalıdır. Bunlar kişisel meseleler değildir.

Enfâl Suresi'nin 41. ayetinde Allah şöyle buyurmaktadır:

Doğru ile yanlışın ayrılış günü, iki topluluğun karşılaştığı gün, kulumuza indirmiş olduğumuza inanıyorsanız şunu bilin: Ganimet/kazanç olarak elde ettiğiniz şeylerin beşte biri Allah'a, Resulü'ne, yakınlarına, yetimlere, yoksullara ve yolda kalmışlara aittir. Allah her şeye kadirdir.

Bu mübarek ayet Enfâl Suresi'ndedir. Enfâl'in lügat anlamı, yeraltı ve yerüstünde gelir getiren veya yeraltı ve yerüstünde olan zenginliklerdir. Burada elde etmiş olduğumuz netice, malın beşte birinin Allah Resulü'nün soyundan gelenlere verileceğidir. Bu ayetin tefsiri böyle yapılmıştır.

Ne var ki İslâm'ı saltanata dönüştüren Emevîler ve onlardan sonra gelen Abbasîler sevgili Peygamberimizin yakınlarına, Ehl-i Beyt'ine Allah'ın bir lütfü olan bu hakkı vermediler. Bu hakkı da gasp ettiler. Ehl-i Beyt'i mağdur bırakmak için ayetin asıl hükmünü saptırdılar. "Ganimet, sadece savaş zamanında elde edilen ganimettir." diyerek Allah'ın açık olan emrini değiştirmeye çalıştılar. Hâlbuki Ehl-i Beyt'e verilen bu hakkı sadece savaşlara bağlamak kadar yanlış bir yorum olamaz.

Görülüyor ki Allah Teala tarafından Ehl-i Beyt'e verilen bu hakkı, bazıları onlara teslim etmediler. Bu ayete uymadıkları gibi, "Evlad-ı Resul'e veraset de yoktur." deyip Hz. Fatıma'nın elindeki Fedek hurmalığını aldılar. Acaba iyi düşünen bir insan için, bu ve buna benzer ayetler, hadisler Ehl-i Beytin hakkının gasp olduğunu ortaya koymuyor mu?

Bütün bu gerçekler ortaya koyuyor ki, Allah'ın ve Resulü'nün inananlar üzerinde ne hakları varsa aynı şekilde Ehl-i Beyt'in de "Ben de Müslümanım." diyenler üzerinde hakları vardır. Ehl-i Beyt'e sadaka haramdır. Sadaka yerine uygulanması gereken bu farize, yerine getirilmediği gibi, bunun yerine Ehl-i Beyt'e acıyı, işkenceyi, ölümü reva görmüşlerdir. Ancak durum ne olursa olsun, sorumlular bunun hesabını mutlaka verecektir.

Görülüyor ki Ehl-i Beyt'e olan zulümler, Resul-i Ekrem'den hemen sonra başlamış ve bilhassa Emevîler ile onlardan sonra Abbasîlerin zamanında had safhaya ulaşmıştır. Bu musibetleri Alevî, Sünnî bütün İslâm tarihi ki-

tapları anlatmaktadır. İslâm'ın bunlarla saltanat düzenine dönüştüğünü, sevgili Peygamberimiz adına hadis uydurmakla İslâm'ın parçalanmasında payları olduğunu bu kitaplar yazmışlardır.

Sevgili Peygamberimizin adına yüz binlerce hadis rivayet edilmiştir. Oysaki bu kadar hadisi söyleyebilmek için, bir insanın en azından bin yıl yaşaması gerekir. Ne yazık ki Peygamberimiz normal bir insanın ömründen daha kısa bir ömür (altmış üç yıl) yaşamıştır. Hadis rivayet ettiği zaman dilimi, belki de tebliğ dönemi olan yirmi üç senenin yarısı kadardır. Bir insanın bu kadar kısa zamanda bu kadar hadis rivayet etmesi insanın aklını zorlamaktadır. Mümkün de değildir.

Eğer bu konuda bir misal verecek olsak, sevgili Peygamberimizden hadis rivayet edenlerin başında Ebu Hüreyre gelmektedir. Bu zatın Resul-i Ekrem'in İslâm'ı tebliğ etmesinin yirmi birinci yılında İslâm'ı kabul ettiğini kitaplar yazmaktadır. Rivayet edildiğine göre, bu adamın asıl adı Sahir'dir. Arapça'da bu isim putlara kulluk anlamına gelmektedir. Resulullah, kedilerle çok ilgilendiğini görünce ona Ebu Hüreyre lakabını vermiştir. Bu lakapsa "Kedinin Babası" manasına gelmektedir.

Yazmışlar ki, Ebu Hüreyre on beş bin hadis rivayet etmiş, ancak ikinci halife Ömer, bu hadislerin çokluğundan dolayı onun hadis uydurmasından şüphelenerek şallak vurarak onu hadis nakletmekten men etmiştir. Ne var ki bazı yazılan tarihlere göre 5434 hadis halen Ebu Hüreyre'den rivayet edilmektedir.

Şimdi hep beraber düşünelim; bütün ömrünü Allah Resulü'nün yanında geçiren Hz. Ali'den, ilk İslâm'ı kabul eden sahabeden bunun beşte biri kadar hadis yokken, iki sene Allah Resulü ile birlikte olan Ebu Hüreyre'den on beş bin hadis rivayet edilebiliyor. Bir Müslüman olarak ister kabul et, istersen etme.

İşte bugün dahi birçok Müslüman'ın iki tarafı da haklı görmelerine asıl sebep olan uydurulmuş hadisler veya kaynaklardır. Yoksa Ehl-i Beyt'in İslâm'daki yeri güneş gibi parlayan ışık misali ortadadır. İki tarafın haklı olduğu hiçbir dava yoktur. "Hz. Ali hakla beraberdir. O ilim şehrinin de kapısıdır. Hasan ve Hüseyin Peygamber'in torunlarıdır. Onların düşmanı Allah'ın da düşmanıdır. Ama Muaviye de, oğlu Yezit de haksız değillerdir." demek akla uygun bir görüş değildir. İslâmî de değildir.

Sevgili okurlarım şöyle bir düşünelim. Bir Salman-ı Farisî'ye bakalım, bir Ebuzer-i Gıfari'ye bakalım, Veysel Karani'ye bakalım, Bilal-i Habeşî'ye bakalım. Ammar-ı Yasir'e bakalım. Peygamberimizin kölesi Zeyd'e bakalım. Bütün bu mübarek şahısların İslâm'a, sevgili Peygamberimize olan bağlılıklarına bakalım. Bu kişiler İslâm'a ömrünü vermişlerdir. Onlar hadisçi olamıyorlar. Ama Ebu Hüreyre, ancak yirmi bir yıl sonra, Mekke fetih edildikten sonra İslâm'ı kabul ediyor. Bu adam iki sene gibi kısa bir zamanda Allah Resulü'nden en çok hadis rivayet edenlerin başına geçmeyi başarabiliyor. Böylelerinin de yardımıyla Ehl-i Beyt'in hakkı gasp edilip İslâm'da saltanatlar kuruluyor ve Emevî ve Abbasî saltanatı bütün hızıyla devam ediyor.

Şimdi bütün bu olayları ortaya koyduktan sonra insanın aklına şu soru geliyor: "O devri yaşasaydık, bu kadar açık hadislere şahit olsaydık, mübarek Peygamberimizin ölümünden sonra ne yapardık?" Bence bunun cevabı şudur: O zaman ki Müslümanlar olarak hep birlikte sevgili Peygamberimizin mübarek cenazesine ilgilenir, ağlar ve üzüldük. Onun naaşını yıkar, hep beraber namazını kılar ve onu defnederdik. En azından bu işler bitmeden başka şeylerle uğraşmazdık. Sonra da ayet ve hadislerin açıkça bildirdiği Hz. Ali'nin etrafında toplanır ve onun rehberli-

ğinde İslâm'ı yaşamaya çalışırdık. En azından böyle denilmesi gerekir.

Ama ne yazık, gelin görün ki olaylar böyle olmamıştır. Resulullah'ın vefatının hemen ardından Gadir-i Hum'da yapılan vasiyet unutulmuş ve hilafet kavgaları başlamıştır. İslâm'ın ileri gelenleri sayılan bazı Müslümanlar, ne sevgili Peygamberimizin cenazesi ile meşgul olmuşlar ve ne de pak naaşının gömülmesini beklemişlerdir. Mübarek cenazeyi bırakmışlar, hilafet derdine düşmüşlerdir. Tüm tarihçiler böyle yazmaktalar. Sakın okurlarımız bize kızmasınlar. Her mezhebin sahih kabul ettikleri kitaplarında bu olaylara rastlamak mümkündür. Ne yapalım, onlar böyle yazmışlar, biz de onların yazdıklarını nakletmekteyiz.

Yine yazmışlar ki sevgili Peygamberimizin mübarek cenazesi ile sadece Hz. Ali, Abbas oğlu Abdullah, Ammar ibn Yasir, Selman-ı Farisî, Ebuzer-i Gıfarî, Haşimîler ve Ehl-i Beyt meşgul olmuşlar ve gusül, kefenleme, namazını kılma ve defnetme işlerinden başka bir iş ile meşgul olmamışlardır. İşte tam o gün Ehl-i Beyt'in hakkı gasp edilmeye başlandı. Onları yok etme operasyonu hızlandırıldı. Bunları Ehlisünnet kitapları yazmıştır.

Evet dostlarım, 1990 diyanet takviminde şöyle bir hadis yazmışlar, Resulullah buyurdu ki:

Ey Müslümanlar! Şunu bilin ki, benim yakınlarıma kötülük edenler benden değildirler.

Biz de aynen onlara katılıyor ve şöyle diyoruz: Sevgili Peygamberimizin yakınlarına, Ehl-i Beyti'ne kötülük edenler, onlara eziyet ederek öldürenler, sıfatları ne olursa olsun, din düşmanındırlar.

Allah aşkına, Hz. Ali'ye, Hz. Fatıma'ya, İmam Hasana'n'a ve İmam Hüseyin'e yapılan o çirkin işkence ve katliamlara, o zulümlere sevgili Peygamberimizin incinmediğini kim söyleyebilir? Kim bunu iddia edebilir? Ne var ki

Kur'ân deyimiyle her insan sevdikleriyle haşrolacaktır. Dün-yadayken Ehl-i Beyt'in izinden gidenler, hiç şüphesiz on-larla haşrolacaklardır. Allah'ın ve Resulü'nün, Hz. Ali'den, Hz. Fatıma'dan, İmam Hasan'dan ve Hüseyin'den razı ol-duğunu hiç kimse inkâr edemez.

Buraya kadar verdiğimiz bütün örnekler bunu göster-mektedir. Gerçi bazı kişiler mezhep taassubundan dolayı "Efendim, Hz. Ali ve Ehl-i Beyt haklıdır ama onların hak-kını yiyenler de haklıdır." deyip hak kavramını ortadan kaldırmaktadırlar. Bunlar, bir davada iki tarafın haklı ola-mayacağını unutuyorlar. Allah'ın emri, inananlar için her şeyin üstündedir. İnsanlar "Mezhep taassubunu yerine ge-tirdin mi?" diye değil, "Allah'ın emirlerine uydun mu?" di-ye hesaba çekilecekler.

Bizim bu hükümlerden anladığımız, bu anlamdadır. Ayrıca ister geçmişte olsun, ister günümüzde olsun, hiç kimse kendisini Hz. Ali'den, Hz.Fatıma'dan, Hz. Hasan ve Hüseyin'den, İmam Muhammed Bakır ve Cafer Sadık'tan ve diğer imamlardan ne kendisini ne de bir başkasını üstün göremez. Onlar İslâm âleminin masum imamlarıdır. On-ların imamlılıkları mezhep için değil, İslâm'ın özünü yaşa-mak içindir. Onlar müjdelenen Kevser suyunun devamı-dırlar. Hakkın üstünü çamurla sıvamak mümkün değildir.

İmam Cafer Sadık'tan sonraki imamlar, bu mezheple-rin teşekkül ettiği devri yaşadılar. Hiçbir Ehl-i Beyt ima-mı, bu dörtle sınırlı o malum mezheplere dâhil olmamış-lar. İmam Cafer Sadık'tan, İmam Muhammed Mehdi'ye kadar olan imamlar Hanefî, Şafîî, Malikî veya Hanbelî mezheplerden birine tabi olduklarını kim söyleyebilir? Bugün böyle birşeyi yazan tarih kitabı var mıdır? Hayır, yoktur. Şayet olsa biz de görürdük. Çünkü Ehl-i Beyt'in tek bir mezhebi vardır. O da sevgili cedleri Muhammed'in (a.s) getirdiği İslâm dinidir.

Bunun içindir ki, onların izinde gidenler hiçbir zaman başka bir yola sapmaya ihtiyaç duymamışlardır. Tüm tarih buna şahittir. Çünkü onların yolu, en doğru yoldur. Şimdi hem Ehl-i Beyt'i ve hem de düşmanlarını haklı görenler, Muaviye'nin yağlı yemeği için hak kavramını bir birine karıştıranlara Allah Teala ne demiş ona bakalım.

Nisâ Suresi 93. ayette Allah şöyle buyurmakta:

Ve kim bir mümini kasten öldürürse cezası cehenneme atılmaktır, ebedî kalır orada ve Allah ona gazap eder ve rahmetinden uzaklaştırır onu ve ona pek büyük bir azap hazırlamıştır da.

Allah'ın lanet ettiği birine müminler de lanet ederler. Müminden daha üstün muttakiler vardır ki onlar, sevgili Peygamberimizin Ehl-i Beyt'idir. Herkesin kabul ettiği gibi onlar muttakilerdir. Eğer Allah'ın lanet ettiği kimseye, müminler de lanet edecekse, o zaman Ehl-i Beyt'in düşmanlarına lanet etmekte biz haklıyız, demektir.

SAHABENİN EN ÜSTÜNÜ KİMDİR?

Evet kardeşlerim, tüm İslâm dünyası o tarihten günümüze kadar bu konunun acısını çekmektedir. Oysaki bu konuda şimdiye kadar Kur'ân ve hadislerle anlatmaya çalıştığımız ve vermiş olduğumuz örnekler, her şeyi güneşin ışığı gibi ortaya koymaktadır. Çünkü aklî ve ilmî olarak da bir insanın Allah (c.c) katında üstün olabilmesi için, o insanda bazı vasıfların olması gerekir ve bu vasıfların da başkaları tarafından kabul görmesi lazımdır.

Bu sıfatları kısaca özetlemek istersek şöyle diyebiliriz: sahabenin en üstünü olacak kişide bulunması gereken şartlardan birincisi, İslâm'ın emrettiği şekilde takvalı olmasıdır. İkincisi, hem Kur'ân-ı Kerim hakkında ve hem diğer dinler ve meseleler hakkında herkesten daha âlim olmasıdır. Üçüncüsü, İslâm'ın ilk dönem savaşlarına katılıp Allah yolunda savaşmış olmalı ve bu yolda basiretli, şecaatli olduğunu ispatlamış olması gerekmektedir. Dördüncüsü ise, adaletli olup, mal, mülk, makam gibi insanı dünyaya bağlayan şeylerin karşısında nefsine hâkim olmalı ve Allah ve Resulü'nün emirlerine harfî harfine uymalıdır.

İşte bilhassa sahabenin en üstünü olacak şahısta, bu vasıflar mutlaka olmalı ve tarih de bunu kabul etmelidir. Bu vasıflar yokken sahabenin en üstünü olmak gibi ulvi bir makama ulaşmak mümkün değildir.

Peki, mademki sahabenin en üstünü olacak şahısta bu vasıfların bulunması gerekiyorsa acaba bunlara haiz şahsı tespit edip gerçeği görebilmek çok mu zordur? Bugün

İslâm tarihine baktığımızda, gerek takvada, gerek ilim ve bilim dalında, gerek İslâm'ın ilk dönemlerindeki tüm savaşlara katılmada ve gerekse adaletli ve nefesine hâkim olmada, acaba Hz. Ali'den (a.s) daha üstünü var mıdır?

Bu görüş bizim şahsi görüşümüz değildir. Eğer yazdığımız tarihe inanmıyorlarsa gitsinler Uhud'da, Hendek'te, Hayber'de, Nehrevan'da olan savaşları nakleden kendi tarihçilerinin kitaplarına baksınlar. Orada da mutlaka Hz. Ali'yi (a.s) göreceklerdir.

Boşuna mı diyorlar, "Yedi iklim, dört köşede Ali'yi gördüm, Ali'yi." Bütün bunlar boş sözler değildir.

Bütün bu olaylar gerçekleşmiştir. Buna Kur'ân-ı Kerim'in ayetleri ve sevgili Peygamberimizin hadisleri şahittir. Çünkü akıl da bunu kabul eder ki, bilen bilmeyenden üstündür. Hemen hemen tüm savaşlara katılmış ve başarılı olandan da olmayandan da, kaçandan da kaçmayandan da üstündür. O ilim şehrinin kapısıdır. O kerremallahu vecheh'tir, yani hiçbir zaman puta tapmadığı için Allah'ın yüzünü ağarttığıdır. Zaten buraya kadar verdiğimiz örnekleri, ayetler ve hadisler herkesin anlayabileceği bir şekilde haber vermişlerdir.

Buna göre, "Ben Müslümanım." diyen herkes bu konuda mezhep taassubunu bir tarafa bırakarak bu gerçeği bilmelidir. Bunda faydalar vardır. Bir Müslüman'ın asıl görevi hakkı batıldan ayırmak olmalıdır. Şayet bunu yapamazsak, o zaman diğer amellerimiz de kabul olmuyor demektir. Allah Teala bizleri hak kavramını anlayan kullarından eylesin inşaallah diyorum.

Görülen o ki, münafıklara aldanmamak lazımdır. Onların içi başka, dışı başkadır. Yoksa Hz. Ali'ye karşı savaş açanlar, "Biz de Müslümanız." diyorlardı. İmam Hasan'la savaşıp sonra onu zehirle şehit edenler, "Biz de Müslümanız." diyorlardı. Kербela'da İmam Hüseyin'i, ev halkı ve ashabıyla birlikte bir damla suyu dahi onlara çok görerek

şehit edenler Müslüman olduklarını iddia ediyorlardı. Nasıl olur da inanan bir insan, bunları Müslüman kabul edebilir? O zaman Allah Resulü'nün *"Onların düşmanı benim de düşmanımdır. Benim düşmanım ise Allah'ın düşmanıdır."* buyruğunun bir anlamı kalır mı?

Bu ya da buna benzer nice ayetler ve nice hadislerin hükmü ortada iken kalkacak "Efendim benim mezhebim hiç kimseye lanet etmeye müsaade etmiyor. Evet, bunların Ehl-i Beyt'e yaptıkları zulümler yalan değildir. Ama bizim mezhebimiz bunları yapanlar için, içtihat etmişlerdir, demekte." Bu bence kendilerini kandırmaktır. Allah Teala gören göz, anlayan kalp nasip etsin. Bu mezheple aklını bozanlara da düşünmeyi nasip etsin.

Allah Teala daha önce de belirttiğimiz gibi Nisâ Suresi 93. ayette bir mümini kasten öldürene **"Onun yeri ebediyen cehennemdir. Allah ona gazaplanır ve lanet eder."** diyor. Biz de bunu diyoruz. Allah'ın (c.c) açık hükmü ortadayken, onlar nasıl olur da bu hükümlerin dışında kalırlar?

"Efendim Hz. Ali haklı idi. Cenab-ı Fatıma haklı idi. Ona da işkence edildi. Çocuğunu düşürdü. Fedek elinden alındı. İmam Hasan haklı idi. Onunla da savaştı zehirletilerek ölümüne sebep olundu. İmam Hüseyin haklı idi. Ev halkıyla beraber şehit edildi. Ailesinin geri kalanları esir edildi, işkenceye tabi tutuldu. Onlar haklıydı, ama onlara bunca zulmü reva görenler de haksız değillerdi." demek ne kadar mantıklıdır?

"Biz onlara toz kondurup haksızdılar, diyemeyiz." diyen insanlara, Allah düşünmeyi nasip etsin demekten başka bir söz bulamıyoruz. Böyle hak kavramı olur mu? Bunu anlamak için âlim olmak bile gerekmez.

Acaba sevgili Peygamberimizin nesline bunca zulmü reva görenler, bu korunma gücünü kimden aldılar? Bunca zulmü mezhep taassubu adına nasıl kapatabilirler? Allah

ve Resulü'nün hüküm ve emirleri ortada iken nasıl olur da "Onlar içtihat ettiler." diyebiliyorlar?

Bütün bunları anlamak oldukça zordur. İslâmî bir içtihat, Kur'ân'a ve Sünnete aykırı olmayacağına göre, sor-mak lazım, bunlar hangi hükme göre buna içtihat diyor-lar? Bunu da anlamak mümkün değildir. Görülen şudur ki öyle veya böyle bunlar Müslümanların üzerinde oynanan oyunlardır. Zamanında çok ustaca oynanmış olan oyun, bugün de devam etmektedir. Başka türlü düşünmek akli ve ilmî değildir.

Sevgili okurlarım, durum ne olursa olsun, bütün bu olaylara rağmen biz biliyoruz ki, dört mezhep imamların-dan hiçbiri Ehl-i Beyt'e karşı bir harekette bulunmamış-lardır. Bilakis onlar, Ehl-i Beyt'in talebeleri ve taraftarla-rıydılar. Bilhassa Ebu Hanife, Ehl-i Beyt'in hakkı olduğ-u bildiğinden ayrı bir mezhep kurmak istememiş ve yedi sene zindana atılmıştır. Orada kendisine işkence edilerek öldürülmüştür. İmam Malik Abbasîlerin aleyhine verdiği fetvalar için dövülmüştür. İmam Şafîî, "Sen Hz. Ali'yi çok övüyorsun, Ehl-i Beyt'in tarafını tutuyorsun." diye hapis ve sürgün edilmişti.

Nasıl ki biz Alevîlerin boşluğundan yararlanıp bizi asıl yolumuzdan saptırmak istiyorlarsa, bunu yaparken fıkralarda "Bir gün bir Bektaşî..." deyip bizleri parçalıyor-larsa, aynı şekilde diğer Müslümanların arasında da grup-lar oluşturarak oyunlar oynanmıştır.

Şimdi buraya kadar şunu gördük ki, sevgili Peygam-berimizin vasiyeti üzerine Kur'ân ve Ehl-i Beyt, iki ema-net olarak İslâm ümmetine bırakıldı. Hz. Ali vasi, veli ve halife ilan edildi.

Gerek Ehl-i Beyt uleması ve gerekse Ehl-i Sünnet ulemasının bir kısmı, bu görüşü kuvvetlendirecek delilleri kendi kitaplarında nakletmişlerdir. Ayet ve hadislerin ışığında bu konuyu anlatmaya çalıştık. Şimdi de bu vasiyeti

başka türlü yorumlayanlar ne düşünüyorlar, ona bakalım. Allah Teala bizlere basiret nasip etsin ki doğruyu bulabilelim.

Diyorlar ki: Peygamberimizden sonra sahabîlerin içinde en üstün olan kimseler sırasına göre evvela Ebubekir, sonra Ömer, sonra Osman ve sonra da Ali'dir. Bu anlayış Müslümanlara çok uzun bir süre empoze edilmiştir. Bunun etkisiyle olacak ki, bugün de bunu savunmaktalar. Bunun etkisiyle olacak ki, Ehl-i Beyt'in düşmanlarını övüp Allah'ın sevgili kulları diyerek onları savunmaktalar.

Ne gariptir ki bunların bazıları, Hz. Ali'ye hakkını çok gördükleri gibi, bazıları da onu insanüstü yaratıcı olarak görmektedirler. Oysaki bunların ikisi de doğru değildir. O Allah Resulü'nün vasisi, Cenab-ı Fatıma'nın kocası, Hasan ve Hüseyin'in de babası, evliyanın piri müminlerin de emiridir.

Hz. Ali'nin üstünlüğünü hazmedemeyenler nasıl varsa, ona ilâh gözüyle bakan cahiller de var. İmam Şafî Hz. Ali'nin üstünlüğünü en güzel medhu sena eden kimselerden biridir.

Diğer sahabîlere "radıyallahu anh" denirken, Hz. Ali'ye "kerremallahu vecheh" denilmektedir. Buna İslâm tarihi şahittir ki, ilim, takva, cesaret, cömertlik yönünden Hz. Ali'den üstün bir sahabe görülmemiştir. Ağaçlar kalem olsa, denizler mürekkep, Hz. Ali'yi anlatamazlar. Kendisi bir hutbesinde, *"Sorun bana geçmişte ve gelecekte ne varsa söyleyeyim. Ben göğün yollarını, yerin yollarından daha iyi bilirim."* demiştir.

Bunu Hz. Ali'den başka diyen olmamıştır. "Ben bilirim." demek, herkesin harcı değildir. İlk halife, ilk hutbesinde, "Ben sizin bildiklerinizi bilmem. Şayet ben yanlış yaparsam siz beni uyarın." demiştir. Bu, İslâm tarihinde yazılıdır. "Ben bilirim." demek, sıradan bir söz değildir. Bu sözler ancak Hz. Ali'ye yakışan sözlerdir.

Onun içindir ki, "La feta illa Ali ve la seyfe illa Zül-fikar." nidası Hz. Ali'den başka birine nasip olmamıştır. Sevgili Peygamberimizle beraber tüm savaş meydanları onun üstün başarılarıyla doludur. Bunları yazmışlardır, düşünün ki Hicret gecesi Hz. Peygamber'in yatağına yatan, Hz. Ali'dir. Yine hiç kokmadan Kâbe'nin üzerine çıkıp Berâat Suresi'ni okuyan odur. Uhud'da sevgili Peygamberimizi korumak için göğsünü siper eden de, Hayber kale-sini kuşatan da Hz. Ali'dir.

Acaba bu kadar üstünlüklere rağmen neye dayanarak Peygamberimizden sonra insanların en üstünü, sıralamada dördüncüdür? Bunu anlamak mümkün değil. Üstün saydıkları kişilerin hiçbir savaşta bir başarı elde ettikleri tarihe geçmemiştir. Görülen o ki, çoğu savaşlarda ya çekimser kalmışlar ya da gittikleri yerde yara dahi almadan geri dönmüş veya kaçmışlardır.

Bazılarının abartmasına bakılırsa adaletiyle övülen kişilerden biri de ikinci halife Ömer'dir. Oysa halife Ömer'in sevgili Peygamberimizin zamanında yaptığı hiçbir başarısı yoktur. Ancak halife Ömer'le ilgili en meşhur haberler genelde, Müslümanlardan birisi bir hata yaptığında "İzin ver ya Resulallah bunun başını keseyim." diyerek haykırması şeklindedir. Demek ki bu isteği dahi isabetli değildir. Zira Resulullah tarafından hiçbir zaman ona izin verilmemiştir. Görülüyor ki, ikinci halife Ömer'e yapılan bu övgüler karşılıksız verilen birer lütuf gibidir. Esas olan başarıdır. O da onlarda yoktur.

Sahabeden yiğitliği destan gibi anlatılan kimselerden birisi de, Halid b. Velid'dir. Halid b. Velid İslâm'ı, zuhurundan on dokuz yıl sonra kabul etmiştir. On dokuz yıl Hz. Peygamber'e karşı savaşmış ve Uhud Savaşı'nda Peygamberimizin mübarek dişlerinin kırılmasına sebep olmuştur. Müşriklerin başkomutanı olarak "Muhammed öldü!" diye yaygara çıkarmıştır.

Halid b. Velid'in en önemli kahramanlığı, Müslüman olduktan sonra halife Ebubekir'in zamanında bir bölük ordunun komutanlığına tayin edilip Temimoğulları kabilesinin üzerine gönderilmesinde yaptığı tarihî olaydır. Temimoğulları kabilesi İslâm'ı kabul etmişlerdi. Ama birinci halifenin halifeliğine itiraz ettiklerinden ona zekâtlarını vermek istemiyorlardı. İşte böyle bir durumda halifenin emriyle Halid b. Velid Temimoğulları kabilesinin üzerine giderek kabile reisi Malik b. Nüveyre'yi hile ile namaz üstünde yakalattı. Onu öldürdü ve ardından o günün akşamı Malik'in karısıyla zina yaptı.

Halid b. Velid'in bu olayı halife Ebubekir'e ulaştığında Ömer, Ebubekir'den Halid'e kısas uygulamasını istedi. Ancak halife çekimser kalarak bu suçu göz ardı etti. Bu tarihi bir gerçektir. Necip Fazıl Kısakürek bu olayı kendi tarihinde anlatmaktadır. Tercüman gazetesi de bu yazıyı yayınlamıştır.

İşte Hz. Ali'ye üstün tutulan kişilerin durumları bundan ibarettir. Dünyada insan var ise hak ve batıl da olacaktır. Belki de doğruyu bulmak için bu da insan için bir imtihandır. Kim ne derse desin, Hz. Ali'nin üstünlüğünü inkâr etmeye kimsenin gücü yetmez ve yetmeyecektir de. Bütün peygamberler Allah Teala'nın emriyle vasilerini tayin etmişlerdir. Yüce Peygamberimiz bütün peygamberlerin en üstünüdür. Görüldüğü gibi o da İlâhî emre uyararak vasisini tayin etmiştir.

Böyle bir Peygamber'in vasisinin fazileti tüm ashabın faziletinden üstün olması gerekir. Çünkü vasi, vasiyet edenin takdirini kazanmıştır ki, vasi olarak tayin edilmiştir. Sevgili Peygamberimizin tayin ettiği kişinin, ilim, takva, şecaat yönünden tüm sahabeden üstün olması gerekir. Çünkü bilen bilmeyenden üstündür. Düşmandan kaçmayan, kaçıandan üstündür. Bunu yalanlarla inkâr etmenin mümkünü yoktur.

Rejimler yıkılıyor, yerine yenileri geliyor. Hükümetler değişiyor, yerine yenileri kuruluyor. Bu durumda başa geçenler koltuklarını koruyabilmek için, hemen akrabalarını ve kendine yakın gördükleri kimseleri önemli görevlere getiriyorlar. Tüm basın ve yayını kendilerinin lehine yazmaya zorluyorlar.

İşte ne yazıktır ki aynı olay İslâm tarihinde de görülmektedir. Bu olayları kendilerinin lehine döndürmek için nice hadisler uydurulmuş, nice yorumlar yapılmıştır. Yani eğer şu günümüzde bu gerçekler yeterince kabul görmüyorsa, bunun sebebi menfaat karşılığı yazılan bir kısım kitaplardır.

Sevgili Peygamberimiz defalarca *"Ali hak ile, hak da Ali iledir."* demiştir. Demek ki bir olayda Hz. Ali ne taraftaysa hak da o taraftadır. *"Onlar benden ben de onlardanım."* sözünün anlamı nedir? *"Fatıma benim bedenimin bir parçasıdır."* ve *"Hasan ve Hüseyin benden ben de onlardanım."* gibi hadislerin unutulması istenmiş ve unutulmuştur.

Bu hadislere alternatif başka hadisler uydurularak gerçekler çarpıtılmaya çalışılmıştır. İşte Müslümanların bu günkü dağınıklığı bundan kaynaklanmaktadır.

Yine sevgili Peygamberimiz *"Ey Ammar! Seni yoldan çıkmış bir topluluk öldürecek. Onlar seni cehenneme, sen onları cennete davet edersin."* dediği hâlde nasıl "Ammar'ı öldürenler içtihat etti." diyebiliyorlar?

Haklarında, *"Selman biz Ehl-i Beyt'tendir."*, *"Güneş ondan daha doğru sözlü birinin üzerine doğmamıştır."*, *"Cennetin kokusu Yemen'den geliyor."* dediği Selman-ı Farişî, Ebuzer-i Gıfarî ve Veysel Karanî gibi ahabın seçkin kimseleri, Hz. Ali'nin tarafında olmuşlar ve bu yolda mücadele etmişlerdir.

İşte bütün bu gerçeklerin üstünü kapatmak için şöyle bir hadis uydurulmuş ve Peygamberimiz güya demiş ki:

"Ey Müslümanlar siz de bilin ki, benden sonra yerime geçecek olan halifelerim evvela Ebubekir, sonra Ömer, sonra Osman ve sonra da Ali'dir."

İyi ama onlar o devirlerde kendi çıkarları için bunu yapmışlarsa, biz bugünün Müslümanları, bu oyunlara inanıp onu sürdürmek zorunda mıyız? Akıl sahibi insanlar bu olayları çok rahat neticeye kavuşturabilirler. Böyle bir hadisin doğru olmadığı bir şekilde açığa çıkmaktadır. Sevgili Peygamberimiz söylendiği gibi sırası ile evvela Ebubekir, sonra Ömer, sonra Osman ve sonra da Ali'yi halife olarak tayin etmişse, bu durum tabii yollarla kendisini gösterecektir. Acaba olay öyle mi olmuştur, ona bir bakalım.

Sevgili Peygamberimiz ölüm hâlindeyken Ebubekir, onun yanında yoktu. O Usame'nin ordusuna katılmamış ve dört mil uzaktaki karısının evine gitmişti. Allah Resulü ruhunu teslim edince, kızı Aişe ona haber gönderdi. O da gelip önce Peygamberimizin mübarek yüzüne baktı ve sonra, "Ya Rasulullah! Mübarek ölümün de diriliğin gibi güzeldir." dedi ve bir daha gusül, kefenleme ve defnetme işleri bitinceye kadar cenaze ile ilgilenmedi.

Onun ilk işi "Kim Allah'a inanıyorsa bilsin ki, o her zaman diridir ve kim Peygambere inanıyorsa bilsin ki, o ölmüştür." diyerek Ömer'i teskin edip yanına alarak Saki-fe'de toplananlara katılmak oldu. Toplantıda tartışmalar vardı. Herkes kendi kavminin reisinin halife olması için uğraşıyordu.

Ebubekir söze karışıp Sad ibn Ebu Vakkas'ı ve Ömer'i yanına alarak ikisinin elini kaldırdı ve oradalılara "Ben kendim duydum, Allah Resulü bu iki kişiden razıydı. Siz bunlardan birini kendinize halife seçebilirsiniz." dedi. Ömer hemen lafa karışarak, "Ey Ebubekir! Sen bu işe hepimizden daha layıksın. Peygamberimizin kayın pederisin. Onun mağara arkadaşısn." diyerek doğan boşluktan yararlandı ve biat amacıyla Ebubekir'in elini tuttu. Birçok ta-

rih kitabı bu olayı böyle nakletmiştir ve bu kaynaklar elimizde mevcuttur.

Görüldüğü gibi olaylar nasıl da çelişkiyle doludur. Eğer sevgili Peygamberimiz, kendisinden sonra sırasıyla dört halifenin adını vermişse o zaman bu telaş nedendir? Ebubekir de, Ömer de neden böyle bir vasiyetten bahsetmiyorlar? Eğer Allah'ın Resulü böyle bir sıralama yapmışsa buna herkesin uyması lazım değil midir? Elbette lazımdır. Tabîî akış içerisinde böyle bir sıralama görülmemekte ve halifelerin hiçbiri bu hadisi delil getirerek kendilerinin halife olması konusunda kaynak olarak kullanmamışlardır. O hâlde Peygamberimizin adına söylenen, "Evvela Ebubekir, sonra Ömer, sonra Osman ve sonra Ali benim halifelerimdirler." rivayetler tamamen uydurmalarıdır.

Şayet bu hadis doğru olsaydı sahabîler, "Sen halife ol, yok ben olayım." demezlerdi. Her şeyden önce hep beraber Peygamberimizin mübarek cenazesini yıkar, kefenler ve defnederlerdi. Daha sonra başta Haşimîler ve Ehl-i Beyt olmak üzere, sahabenin her kesiminden ileri gelenler davet edilir ve sahabenin en yaşlısı durumundaki Ebubekir, "Ey Müslümanlar! Allah'ın takdiri böyle imiş. Allah Resulü aramızdan ayrılmıştır. Şimdi onun emirlerini yerine getirmek hepimizin görevidir. Biliyorsunuz ki ilk halifeniz benim. Benden sonra Ömer, ondan sonra Osman ve ondan sonra da Ali'dir." derdi. Hâlbuki bilindiği gibi durum hiç de öyle olmadı. Sakife'de Ebubekir'in halifelik seçiminde ne Ehl-i Beyt'ten kimse vardı, ne de Haşimoğulları'ndan.

Hatta bu halifelik seçiminde, Talha, Zubeyr, Selman-ı Farisî, Ebuzer-i Gıfarî, Ammar b. Yasir gibi seçkin sahabîler yoktu. Bu sahabîlerin Hz. Ali (a.s) ile birlikte doksan beş gün Ebubekir'e biat etmediklerini tarih haber vermektedir. Olayın anlatılış biçimi böyledir. Düşünün ki Allah

(c.c), Ahzâb Suresi 33. ayette, "**Ancak ve ancak Allah, ey Ehl-i Beyt, sizden her çeşit pislîği, suç u gidermeyi ve sizi tam bir temizlikle tertemiz bir hâle getirmeyi diler.**" buyurmaktadır.

Sevgili Peygamberimizin de, "*Ali hak ile, hak da Ali ile beraberdir.*" hadisi var iken, acaba Hz. Ali, Ehl-i Beyt ve biat etmeyen diğ er sahabîler doksan beş gün haktan ayır ı mı kaldılar da bu biati yapmadılar? Yoksa bu Sakife'de seçilen halifelikte onlara göre bir yanlışlık mı vardı? Bunu herkes ince ince düşünmelidir.

Sakife'de Ebubekir halife seç ilmeden önce ensar ile muhacirler arasında ç ekişmeler oldu. Ensar "Bizim İslâm'a olan faydamız sizinkinden çoktur. Siz olacağ ınıza bizden biri neden olmasın?" diye itirazlarını yaptılar. Ebubekir onlara cevaben şöyle dedi: "Sizin İslâm'a olan faydanızın çok olduğ u doğ rudur Ama bizler, Kureyşliler olarak sizden üstünüz. Çünkü Peygamber'e daha yakınız. Bunun iç indir ki bu halifelik makamı size nispetle bize daha yakındır."

Görülüyor ki Ebubekir'in bu konuşmasında bir sıralama söz konusu değıldir. Hatta deniliyor ki Ömer, Ebubekir'e biat ettikten sonra kılıcını çekip orada bulunanları resmen baskıyla biat etmeye zorladı. O hâlde Sakife'deki halifelik seç imi zora dayalı bir oldubittidir. Ne gariptir ki Gadir-i Hum'da "Kutlu olsun, kutlu olsun Ya Ali! Sen kadın-erkek herkesin velisi olduğ un gibi benim de oldun." diyen yine ikinci halife Ömer'dir.

Yazmış lar ki, Hz. Ali, Ehl-i Beyt ve Haş imîler Resul-i Ekrem'in mübarek cenazesıyla meş gul idiler. Hz. Abbas bu olup bitenleri, duyduklarını gelip Hz. Ali'ye anlattı ve "Ya Ali! Bu hak senin hakkındır." dedi. Hz. Ali ise, "*Ey amca! Allah Resulü'nün cenazesi yerde dururken kalkıp hilafet derdine düş mek hiç bize yakış ır mı?*" diyerek Hz. Abbas'ın bu isteğ ini kabul etmemiştir.

Şimdi olayın nasıl geliştiğine bakalım. Ebubekir ilk halife oldu. Üç seneye yakın bir zaman halifelik yaptı. Kendisi hastalanmıştı. Osman'ı yanına çağırarak ona "Vasiyetimi yaz." dedi ve bu esnada bayıldı. Kendine geldiğinde Osman'a "Ne yazdın?" diye sorunca o da, "Ben Ebu Kuhafe oğlu Ebubekir, yerime Hatap oğlu Ömer'i tayin ettim." diye yazdım deyince, "İyi, ben de onu diyecektim." dedi.

Burada da görülüyor ki Ebubekir'in Ömer'i halife tayin etmesi sadece kendi iradesiyedir ve hiçbir sahabenin görüşüne başvurmamıştır. Burada ne Resulullah'ın öyle sıralama yapan bir hadisi var, ne de sahabenin onayı. Böylece halifelik Ömer'e nasip oldu. İşte bana göre bugün Müslümanlık bu ilk yapılan yanlışlıkların acısını çekmektedir. Burada hata İslâm'a değil, şu beş günlük dünya için bu yanlışlara sebep olanlara aittir.

Ömer de on yıl halifelik yaptı ve adaletiyle tanındı. Ölümünden önce altı kişik bir şûra oluşturdu. Bunlar Hz. Ali, Osman, Abdurrahman b. Avf, Sad b. Ebu Vakkas, Talha ve Zubeyr idi. Bu altı kişilik şûrada bulunanlar üçü bir tarafa diğer üçü de bir tarafa olmak üzere ikiye ayrılarsalar, o zaman Ömer'in emrine göre Abdurrahman b. Avf hangi tarafta ise o kimse halife olacak şartını koştı ve ayrıca "Şûradan kim bu emre uymazsa, dışarıda bekleyen muhafızlar tarafından derhâl idam edilecektir." dedi.

Hiç böyle adalet olur mu? Allah aşkına Ömer neden tüm sahabeye hitaben; "Ey Müslümanlar! Siz de zaten biliyorsunuz ki, Allah Resulü'nün emri gereği benden sonra üçüncü halife Osman'dır. Ondan sonra da Ali dördüncü halifenizdir. Bu emre uymak Allah'ın emrine uymaktır." demedi de, altı kişilik şûra oluşturarak yerine halife tayin etti. Bu şûrada en bilgin ve her konuda en üstün olan, Hz. Ali'dir. Bu apaçık meydanda iken neden şûranın kilit adamı Ali değil de Abdurrahman b. Avf oldu. Sevgili Peygamberimiz, *"Ali hangi tarafta ise hak da o tarafta-*

dir." dememiş midir? Bütün bu gerçekler nasıl olur da unutulabilir? Hz. Ali bu şûrayı Nehcü'l-Belâğa'da şöyle dile getirmektedir:

Allah'ım, sana sığınırım; ne de danışma topluluğuydu bu. Onlardan benim hakkımda, birincisiyle ne vakit bir şüpheye düşen oldu ki bu çeşit kişilere katıldım ben? Fakat inerlerken onlarla indim; uçarlarken onlarla uçtum; inişte, yokuşta onlarla beraber oldum. İçlerinden biri, hasedinden gerçekten saptı; öbürü, damadı olduğundan ona uydu, benden yüz çevirdi; öbürleri de öyle işler ettiler ki anmak bile çirkin.

Evet, bunu ben Ali Kirazlı değil, Hz. Ali (a.s) söylüyor. O, şûradaki durumu böyle anlatıyor.

Hz. Ali'nin de buyurduğu gibi Abdurrahman b. Avf, Osman'ın damadıydı. Sad b. Ebi Vakkas, Talha ve Zübeyr akrabalık derecesinde Osman'a yakın idiler. Ama herkes de bu hakkın Hz. Ali'ye ait olduğunu biliyorlardı. Abdurrahman b. Avf, Hz. Ali 'ye gelerek şöyle dedi: "Ya Ali! Bilirim bu hak senindir. Gönlüm de seni tayin etmeyi ister. Ama sana bir şartım var. Sen ilk iki halifenin icraatlarına uyarsan sana bunu veririm." Bu teklife karşı Hz. Ali (a.s) şöyle cevap verir:

Allah şahit olsun ki ben, Allah'ın ve Peygamberinin emirlerine uyarım. Buna da nasıl uyulması gerektiğini ben bilirim.

Abdurrahman b. Avf aynı teklifi Osman'a yapınca Osman kabul etti. Gel gelelim ki o, ilk iki halifenin yaptığını da yapmadı. Halife olduktan sonra İslâm'ı Emevî hanedanlığına çevirdi ve İslâm'ın saltanata dönüşmesinde en büyük etken olmayı başardı.

Bu konuların geçtiği kaynakları merak edenler için kaynakları bildirelim: Taberî, c.2, s.452; Yakubî, c.2, s. 449; Sahih-i Müslim, s.175; İbn Ebi'l-Hadid'in Nehcü'l-Belâğa Şerhi, c.3, s.108; Sahih-i Buharî, c.4, s.119; Ab-

dulbaki Gölpinarlı'nın "İslâm Tarihi"; Asım Köksal'ın "İslâm Tarihi"; Ali Şeriatî'nin "Muhammed'in Hayatı"; Lütfullah Ahmed'in "Muhammed'in Kurduğu Dinin Esasları". Merak edenler bu kitaplara başvururlarsa, bu yazdıklarımızın doğruluğunu göreceklerdir.

Sevgili kardeşlerim görülüyor ki bu halife Ömer'in tayin ettiği altı kişilik şûrada insanlığı tatmin edecek öylesine adaletli bir seçim sonucu çıkmamıştır. Bakın bu konuda Allah Teala Nisâ Suresi ayet 58 ve 59'da hükmünü şöyle buyurmakta:

Şüphe yok ki Allah, emanetleri ehline vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emrediyor. Gerçekten de Allah, size ne de güzel öğüt vermede. Şüphe yok ki Allah, her şeyi duyar, görür. Ey inananlar, Allah'a, Peygambere ve içinizden emredecek kudret ve liyakata sahip olanlara itaat edin. Allah'a ve âhiret gününe inanıyorsanız bir şeyde ihtilâfa düştünüz mü o hususta Allah'a ve Peygambere müracaat edin; bu hareket, hem hayırlıdır, hem de sonu pek güzeldir.

Görüldüğü gibi Allah Teala inananları Allah'a ve Peygamberine itaati farz kıldığı gibi veliye, vasiye, içlerinden tayin edilmiş kudretli ve liyakatli olan Emirü'l-Müminin'e de itaati farz kılmaktadır.

Acaba sevgili Peygamberimizden sonra Müslümanların başına geçecek, halife ve imam olacak kişiye verilen bu hak, en önemli emanet değil de nedir? O durumda, o gün halifelikten daha önemli ne olabilirdi ki? Bu altı kişilik şûrada Allah ve Resulü'nün emirleri yerine getirilmiş midir? Acaba bu şûradaki sahabîler Hz. Ali'nin ilim şehrinin kapısı olduğunu duymamışlar mıydı? Eğer duymuşlarsa halife Ömer de dâhil olmak üzere, neden "Bu hak Ali'nindir." demediler de böyle bir şûraya başvurdular? Acaba Hz. Ali'nin, onların hepsinden her konuda daha yetenekli ve kudret sahibi olduğunda şüphe mi ediyorlardı

ki, Hz. Ali'yi buna layık görmediler? Bunu da sizin yorumunuza bırakıyorum.

Acaba bugün yeryüzünde Hz. Ali'nin hilafete layık olmadığını iddia edecek bir Müslüman var mıdır? Bunun olabileceğine ihtimal bile vermek, bence yanlış olur. Kim diyebilir ki, "Falan kişiler ilim, takva, şecaat, kanaat ve keramet yönünden Ali'den daha üstündür. Yetenekli ve liyakatlidir." Bunu akl-ı selim hiç kimse diyemez. Şayet diyen olursa bilinmelidir ki o kişi, ya bu konuda kara cahildir ya da mezhep taassubunun etkisinden kendini kurtaramamıştır.

Değerli kardeşlerim, İslâm dininin ana temelini teşkil eden Kur'ân ve Ehl-i Beyt yolu, hiç kimsenin tekelinde değildir. Bir insan hangi milletten, hangi ırktan olursa olsun, asıl manada "Ben İslâm'ı kabul ettim." derse o zaman bu paha biçilmez olan iki emaneti de kabul etmesi gerekir. Bu her kesimin ortak inancı olmalıdır. Zira aklın yolu birdir. Hakkın yolu da birdir.

Biz bugün hangi Müslümana sorsak ve "İslâm'da saltanatlık, şahlık var mıdır? Beytülmalı kendi saltanatı adına kullanmak var mıdır?" desek, öyle zannediyorum ki burada alacağımız cevap "Vardır." olmaz. Cevap, kesinlikle "İslâm'da saltanat yoktur." olacaktır.

Ne var ki ortada apaçık tarihî bir gerçek var. Sevgili Peygamberimizden çok kısa bir zaman sonra, yanlış atamaların sonucunda İslâm ümmetinin başına evvela Emevîler geçmiş ve saltanatları seksen iki sene sürmüştür. Onlardan sonra takriben iki yüz seneyi aşkın bir müddet Abbasîler saltanat sürmüşlerdir. Elimizde bu devreleri yazan İslâm tarihleri mevcuttur. Bunlardan biri de, İbn-i Esir'in İslâm Tarihi'dir. İsteyen alsın okusun.

Bu konuların işlendiği birçok kitap ve eserde zikredildiği üzere şu bir gerçektir ki, gerek Emevîler devrinde ve gerekse Abbasîler devrinde İslâm adına insanlığa birçok

zulüm ve işkenceler yapılmıştır. Öyle ise eğer bu ilk halifelik atamaları Allah ve Resulü'nün emirlerine uygunsa o zaman İslâmiyet adına o rejimlerin saltanata dönüşmesi nedendir? Acaba bunu sormak lazım gelmez mi?

Görüyoruz ki çok düzenli planların neticesinde altı kişilik şûrada üçüncü halife olarak başa Osman geçti. Onun ilk icraatı sevgili Peygamberimizin sağlığında sürgün ettiği Mervan'ı geri getirip yanında başvezir yapmak oldu. Çok kurnaz olan Mervan, halife Osman'ın hem akrabası hem de damadı olması hasebiyle çok kısa zamanda tüm halifelik işlerinin mührünü eline almış ve tüm Ümeyyeoğulları'nı İslâm devletinin başına getirmeyi başarmıştı.

Hız. Hamza'nın ciğerlerini yiyen kadının oğlu Muaviye'yi Şam'a vali tayin ederek bu hâkimiyeti pekiştirmişlerdir. Böylece beytülmal tamamen onların eline geçmiştir. Halife Osman, "Ben ilk iki halifenin icraatına aynen uyaçağım." derken, onların oruç ve namaz dışında yaptığı hiçbir icraata uymamıştır. Bu devlet yönetimi onların eline geçmesiyle onlar o derece güçlendiler ki, Hız. Ali'ye (a.s) karşı savaş açtılar. Ondan sonra İmam Hasan ile savaştılar. Onu da etkisiz duruma getirdikten sonra Emevîler saltanatlarını iyice sağlamlaştırdılar. Böylece güzelim İslâm dininin saltanata dönüşmesi kaçınılmaz bir son olmuştur.

İşte İslâm'da ilk ayrılıklara firkalara sebep olan olaylar kısa ve özet olarak bunlardır. Şimdi bu hilafet meselesinin neden iddia edildiği gibi uyum içerisinde olmadığını düşünelim. Bu dört halifeden sonra neden ilk üç halife Süfyanî'dir ve neden on bir tanesi Mervanî'dir? Hilafetin bunlara geçmesi, hangi ayet ve hangi hadise dayanmaktadır? Eğer hilafet Resul-i Ekrem'in (s.a.a) pak nesli olan Ehl-i Beyt'e aitse, onlara onca zulümler, onca işkenceler, onca katliamlar neden ve niçin yapılmıştır?

Bütün bunları düşünmek ve hakkı batıldan ayırmak, "Ben de Müslümanım." diyen her insanın görevidir. Diye-

lim ki Emevîler başa geçti ve hilafet onların oldu. Onlar seksen iki sene İslâm âlemine hükümet ettiler. Peki, onlardan sonra bu hakkın Abbasîlere geçmesini hangi adalete, hangi ayet ve hadise bağlamamız lazımdır?

Eğer hilafet Hz. Peygamber'e akraba oldukları için Abbasîlere aitse ve adalet buysa, o zaman sevgili Peygamberimizden sonra onun amcası Abbas'ın halife olması gerekirdi. Zira o İslâm'a girmiş, Resul-i Ekrem'e gönül bağlamış, onunla anlaşarak Hz. Ebu Talib'in yükünü hafifletmek maksadıyla Hz. Cafer-i Tayyar'ı yanına alarak bir İslâm mücahidi yetişmiştir. Hz. Ali'nin emrinden çıkmadan mübarek cenazeyi yıkamış ve Resul-i Ekrem'in cenaze na-mazında bulunmuştur. Hz. Abbas'ın oğlu Hz. Abdullâh ise İslâm tarihinde saygınlığını koruyarak yüksek derecelere ulaşmıştır. Birçok hadis rivayet etmiş ve birçok olaya da ışık tutmuştur.

Ama ne var ki, hiç kimse "Bu halifelik onların hakkıdır." dememiştir. Öyle ise bu hakkın Abbasîlere geçmesi ve İslâm âlemine hükümet etmelerinin dayanağı nedir? Biz bunu hangi adalet kavramına göre yorumlayabiliriz? Bütün bunlar birer oyun değil de nedir?

Biz bugün Abbasîlerin de tarihî icraatına baktığımızda hep zulüm, hep işkence ve hep kan görüyoruz. Bütün bunları mukaddes İslâm adaletiyle nasıl bağdaştırabiliriz? Bunu siz okuyucularımın yorumuna bırakıyorum.

İşte bunu içindir ki kendisi de Ehl-i Sünnet âlimi olan Filibeli Ahmet Hilmi, yazdığı İslâm tarihinde diyor ki:

Eğer bana "İlk İslâm halifesi Hz. Ali olsaydı ne olurdu?" diye sorsalar ben, "O zaman yeryüzünde İslâm'dan başka bir din kalmazdı." derim.

İşte bütün bu gerçekler de gösteriyor ki kim olursa olsun, akılselim düşünen herkes, temelde çok büyük bir yanlışın var olduğunu inkâr edemez. Şu bir gerçek ki, bugünkü Müslümanlar bu yanlışın bilincinde olmak zorundalar.

Onlar diyecek ki: "Bizim bunları kabul etmemiz geçmişteki yanlışları düzeltecek mi?" Hayır düzeltmeyecek. İnsanın tarihî bilgiye sahip olması, bazı şeyleri düzeltmez ama günümüzdeki yanlışlara sebep olan saltanat sahiplerini koruyarak, "Onlar içtihat etti." dersek, o yapılan yanlışlara biz de ortak olmuş oluruz.

Gerçekte Hz. Muhammed'in (s.a.a) getirdiği İslâm dininde ayrılıklara yer yoktur. Alevîlik, Sünnîlik de yoktur. İslâm dini vardır. Bu dinin kitabı Kur'ân-ı Kerim'dir ve onun müfessir ve öğretmenleri On Dört Masum ve onların yetiştirdiği âlimlerdir. İslâm'ın ana temeli, bundan ibarettir.

Diğer taraftan, günümüze baktığımızda görüyoruz ki, İslâmiyet'e ait bir merkez yok, İslâm'ın tek ağızdan tüm Müslümanlara hitaben fetvasını veren bir halifesi, imamı yok; bütün Müslüman ülkeler birbirleriyle çelişki içindedir.

İşte bütün bunların tek sebebi, ilk başlangıçta atılan yanlış temeldir. O ilk ayrılıkların devamı bugün de devam etmektedir. Eğer bugün insanlar, ırklarını İslâm'dan daha çok önemsiyorlarsa, eğer Müslümanlar diğer dinlerin mensuplarını kendilerinden üstün görüyorlarsa, eğer Müslümanlar ilim ve bilimden geri kalmışlarsa, bütün bunların sebebi Hz. Muhammed'in (s.a.a) vefatından sonra yapılan yanlışlıklardır. İslâm tarihi buna şahitlik etmektedir.

Bana göre, Alevî'siyle, Sünnî'siyle mezhep taassubunu bir tarafa bırakarak, aklın ve hakkın yolunda olmalıyız. Bütün bu gerçekleri görmeliyiz. Yoksa o günden bugüne kadar yapılan onca yanlışlıklardan ders alınmaz da bazı kimseleri içtihat adına haklı çıkartmaya çalışırsak o yanlışlıklara yardımcı olmuş sayılırız.

Ayrıca bu ne İslâm'a, ne kendimize, ne ülkemize, ne milletimize hiçbir yarar da getirmez. Ama zararlarını hepimiz yaşıyor ve görüyoruz.

İslâm dini Allah Teala'nın beğendiği dindir. Tüm insanlığın saadeti ondadır. Öyle ise bu ayrılıkların İslâm'da yeri yoktur. Her insan İslâm'ı kendisine uydurmamalı, bilakis kendisi İslâm'a uymalıdır. Böyle olursa, düşmanlıkların yerini dostluklar alacaktır.

ON DÖRT MASUM'DAN HADİSLER

Evet sevgili okurlarım, İslâm, Kur'ân ve Ehl-i Beyt hakkındaki bu tezimiz kafadan uydurulmuş bir tez değildir. Bir mezhep olduğu için de değildir. Tamamen Kur'ân ve sünnete dayalı tarihî bir gerçektir. Bu gerçeğe göre İslâm'ın özünü yaşamak, Kur'ân ve Ehl-i Beyt'e uymakla mümkündür. İşte birlik olmanın ve hakkı üstün kılmanın yolu bu yoldur. Bu yol, Allah ve O'nun Resulü'nün emridir. Her Müslüman'ın bu emre uyması farzdır. Bizim buraya kadar anlatmaya çalıştığımız budur.

Şimdi kim olursak olalım, gelin yine On Dört Masum'dan birer hadis dinleyerek elimizi kalbimize koyalım ve vicdanımızın sesini kulak vererek bu mübarek söz ve nasihatler ile hep beraber kendimizi tanımaya çalışalım. Böylece de Ehl-i Beyt'e doğru gitmenin faziletine vararak bunun tadını çıkaralım. Sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.a) şöyle buyurmuştur:

Her kim bir zenginle karşılaştığında onun zenginliği hatırına önünde eğilse dininden üçte biri zayı olur gider.

Hz. Ali (a.s) şöyle buyurmuştur:

Şu dünyada ibret alınacak hadiseler ne kadar da çoktur. Ama ibret alanlarsa çok azdır.

Hz. Fatıma (a.s) annemiz şöyle buyurmuştur:

Allah tartı ve ölçülerde hile yapmamayı, halkın birbirine itimadını sağlamak ve onların zarara uğramalarını önlemek için farz kılmıştır.

İmam Hasan (a.s) şöyle buyurmuştur:

İnsanda en iyi göz, hayrı gören gözdür. En iyi kulak, nasihatleri kabul eden, onu anlayan ve ondan faydalanandır. En iyi kalp, şüphelerden arınmış olandır.

İmam Hüseyin (a.s -Kerbela'da-) şöyle buyurmuştur:

Müslüman değilseniz ve ahirete inanmıyorsanız en azından bu dünyada hür insanlar olun.

İmam Zeynelabidin (a.s) şöyle buyurmuştur:

İşleri yola koyan en güzel anahtar, doğrudur ve en iyi sonuca ulaştıran da vefa etmektir. İyi kişi de dünyayı kendisine değer ölçüsü görmeyen kişidir.

İmam Muhammed Bakır (a.s) şöyle buyurmuştur:

İlminden faydalanılan bir âlim yetmiş bin abitten daha faziletlidir.

İmam Cafer Sadık (a.s) şöyle buyurmuştur:

Sözü dinlemeden cevap vermek, anlamadan karşı çıkmak, bilmediği birşey hakkında hüküm vermek, cahilin sıfatlarındandır.

İmam Musa Kazım (a.s) şöyle buyurmuştur:

Ceddım Aliyyü'l-Murtaza bir hidayet kapısıdır. Kim bu kapıdan girerse, o kişi mümindir. Kim bu kapıdan nasibini almazsa, o kişi dinden çıkmıştır.

İmam Ali Rıza (a.s) şöyle buyurmuştur:

Bir kimsenin Müslüman olduğunu anlamak için onda üç şey görülmelidir; kalbiyle tasdik etmek, diliyle ikrar etmek ve ameliyle de onu yaşayıp tüm farzları yerine getirmek.

İmam Muhammed Taki (a.s) şöyle buyurmakta:

Ey İnsanlar! Şunu iyi bilin ki, siz Allah'ın görmediği bir yere gidemezsiniz. Öyle ise nasıl bir hâlde olduğunuza çok dikkat edin.

İmam Ali Naki (a.s) şöyle buyurmakta:

Bilin ki dostlarınızın en iyisi, hataları unutup iyilikleri aklından çıkarmayandır.

İmam Hasan Askeri (a.s) şöyle buyurmakta:

Allah'ın nimetinin kuşatmadığı hiçbir bela yoktur.

İmam-ı Zaman Hz. Kaim, Muhammed Mehdi (a.s) şöyle buyurmakta:

Bilin ki ben, Allah'ın takdiriyle yeryüzü halkının kurtuluş vesilesiyim.

Evet kardeşlerim! Benim Ehl-i İman, Ehl-i Takva ve Ehl-i Beyt sevgilisi dostlarım! Allah Teala bizlere bu güzel sözlerden faydalanmayı, kendimize gelmeyi, on dört masumu gerçekten tanımayı, onların bu güzel hadislerinde zikredilen güzel sıfatlarla sıfatlanmayı nasip etsin ve hepimizi, amelini onların buyurduğu şekilde ayarlayan kişilerden eylesin.

Yine söylüyorum, İslâm'ın özünde ayrılıklar yoktur. Tek yol vardır. O da Kur'ân ve Ehl-i Beyt yoludur. Sizler ne olursanız olun, hangi ırktan, hangi soydan olursanız olun, bu iki emanet üzere değilseniz demek ki yanlış yoldasınız. İslâm'ın yasası Kur'ân-ı Kerim'dir. Kur'ân'a göre de inananlar birbirinin kardeşleridirler. Öyleyse İslâm'da nasıl ayrılık olabilir? Kur'ân ve Ehl-i Beyt birbirlerinden ayrı olmadıkları gibi ayrıca İslâm'ın kendisidir de.

Eğer biz "Mezhebimiz, Caferî mezhebidir." diyorsak ve İmam Cafer Sadık'a intisap ettiğimizi belirtiyorsak, bu ayrı bir mezhep olduğu için değil, hâlihazırdaki mezheplerin İmam Cafer Sadık'ın (a.s) yaşadığı dönemde isimlendirilmesinden kaynaklanmaktadır. Yoksa biz İmam Cafer Sadık'ın (a.s) fetvasına inanıp da diğer on bir imamın fetvalarına uymayacak mıyız?

Hayır, bizim için sevgili Peygamberimizin sözleri, emirleri ne kadar muteberse, On İki İmam'ın sözleri, emirleri de o kadar muteberdirler. Ancak mezheplerin isimlen-

dirilmesi bizim de isimlenmemize yol açmıştır. O zamana rastlayan imamımız İmam Cafer Sadık'tır (a.s). "Bizim imamımız, fetva verenimizdir." diyoruz.

Bütün bunları araştırıp doğruyu bulmak, bugün Alevî olsun Sünnî olsun, her insanın vazifesi ve her Müslümanın hakkıdır. Allah Teala insanları düşünmeye araştırmaya sevk etmektedir.

Yüce Allah, Zümer Suresi 9. ayette, "**Hiç bilenle bilmeyenler bir olur mu?**" diyerek Müslümanları ilime, bilime araştırmaya çağırmaktadır. Zaten Müslümanların teknoloji alanında geri kalmalarının nedeni, İslâm değildir. Bunun asıl nedeni, yukarıda anlattığımız ihtilaflar, ayrılıklardır. İslâm'ın saltanata dönüşmesinin sonucudur.

Bütün bu olumsuzluklara rağmen biz inanıyoruz ki, İslâm dini Allah Teala'nın beğendiği bir dindir. Kâfirler ve münafıklar istemese de Allah'ın nuru insanlığı aydınlatacaktır. Bu nur hiç bir zaman da sönmeyecektir.

Toplum devamlı "iyi insan" ya da "kötü insan" diye insanları sınıflandırır. Ne var ki herkes kendi fikrine uyan insanı, iyi insan kabul etmektedir. Hâlbuki asıl ölçü Kur'-ân, Peygamberler, Ehl-i Beyt ve evliyalardır.

NEDEN BÖYLEYİZ?

Bizler, İslâm'da olan ayrılıkları anlattığımızda birileri buna kızıyorlar. "Siz neden böylesiniz? Neden geçmişi karıştırıyorsunuz? Sanki bizler Hz. Ali'yi, Hasan ve Hüseyin'i, Hz. Fatıma'yı, Ehl-i Beyt'i sevmiyor muyuz? Siz görmüyor musunuz? Aynı isimleri bizler de taşıyoruz." diyerek bize sitem ediyorlar. Bu sözlerden sonra da işin içinden çıkıyorlar.

Biz böyle düşünen kardeşlerimize şunu diyoruz: Biz şahıs olarak hiç kimseyi "Siz neden Ehl-i Beyt'i sevmiyorsunuz?" diye suçlamıyoruz. Biz sadece geçmişte olan hak-sızlıkları dile getirmeye çalışıyoruz. Üstelik Ehl-i Beyt sevgisi, Allah ve Resulü'nün bir emridir. Kimsenin tekelinde de değildir. İsteyen de istediği kadar sevebilir. Bu da her Müslümanın hakkıdır.

Yalnız şunun iyi bilinmesi lazım ki, bizim maksadımız geçmişi karıştırıp ayrılık yaratmak değildir. Asıl maksadımız zaten var olan ayrılıkları hafifletmek maksadıyla hak ve batılı ortaya koymak ve hakkın yanında olmaktır. Asıl maksadımız budur.

Hakkımızda bu yargıya varan kardeşlerimiz tarihe bir baksınlar ve düşünsünler, acaba Hz. Ali'ye, Ehl-i Beyt'e yapılan zulümlere biz mi sebep olduk? Muaviye ile Hz. Ali arasındaki savaşı biz mi başlattık? Kerbela olayına biz mi sebep olduk? Eğer bugün Müslümanların arasında vahdet yoksa, Müslümanların tek vücut olmalarına sebep olacak bir halifeleri yoksa, bunun sorumlusu biz miyiz?

Hayır, biz sorumlusu olmadığımız gibi, tarihi araştırıyor ve hakkın yanında yerimizi almaya çalışıyoruz. Hatalar nerde başlamışsa, onu bilmek zorundayız. Kim kimin dostudur, bunu da bilmek zorundayız. Çünkü kaynak, demirin kırıldığı yerden olursa işe yarar. Yoksa bir işe yaramaz. Hz. Ali (a.s) şöyle demiştir:

Sizin dostunuz üçtür; dostunuz, dostunuzun dostu, düşmanınızın düşmanı. Düşmanınız da üçtür; düşmanınız, Düşmanınızın dostu, dostunuzun düşmanı.

Şimdi iyice düşünelim, kendimizden misal verelim. Bir kişi geldi ve "Ben sizin dostunuzum." dedi. Biz de o dostluğu kabul ettik ve o kişiye inandık, diyelim. Ama bir gün, bir düşmanımız peydah oldu. Bu düşman bütün soyumuzu yok etmeye kastetmiş, öldürmüş, yıkmış ve yakmıştır. O bizim dostumuz olduğunu söyleyen şahsın, bize gösterdiği dostluğun aynısını, düşmanımıza da gösterdiğini görsek bu durumda, bu insana "Dostumuzdur." deyip güven duyabilir miyiz?

Böyle ikiyüzlü bir dosta hiç kimse güven duymaz, diye düşünüyorum. Öyle ise başta Allah Resulü olmak üzere Hz. Ali, Hz. Fatıma, İmam Hasan ve İmam Hüseyin de, isimleri Ali, Fatıma, Hasan, Hüseyin olan, ama beri tarafta Hz. Ali'nin, Hz. Fatıma'nın, İmam Hasan ve İmam Hüseyin'in (a.s) katledilmelerine sebep olanları da "Allah onlardan razı olsun" anlamını taşıyan "radıyallahu anh" gibi sözlerle meth-ü senalarla övenleri hiçbir zaman dost kabul etmeyeceklerdir.

Böyle bir dostluğu bizler kabul etsek dahi her iki tarafı da haklı görenlerin dostluğunu, ne Allah kabul eder, ne Peygamber kabul eder ve ne de Ehl-i Beyt kabul eder. İşin aklî ve ilmî yönü budur. Hakkı gizlemenin kimseye bir faydası yoktur. Hiç kimse, düşmanıya dost olanın dostluğunu ciddiye almaz.

İşte biz Alevîler olarak da On İki İmam'ı, hak imam kabul etmiş ve buna da candan inanmışız. Öyle ise düşmanlıklarını aşikâr ederek Ehl-i Beyt'in haklarını gasp edenlerin, Hz. Ali ile savaşanların, İmam Hasan'ı zehirletenlerin, İmam Hüseyin'i Kerbela'da yetmiş iki sahabe ve yakınlarıyla katledenlerin, Hz. Fatıma'nın kaburgalarını kıranların ve diğer imamları türlü işkenceler yaparak katledenlerin arkasından gidenler gerçek Müslümana dost olamazlar.

Değerli dostlarım Ammar b. Yasir'e, Ebuzer-i Gıfari'ye, Akil'in oğlu Müslim'e, Malik ibn Eşter'e düşmanlık edenler ve şehit edenler bizim dostlarımız olamayacakları gibi bunları dost görenler de bizim candan dostlarımız olamazlar. Ayrıca Hz. Ali'nin, İmam Hasan ve İmam Hüseyin'in karşısında duran Muaviye'yi ve oğlu Yezid'i dost tutmayacağımız gibi, bunları haklı görenler de bizim dostumuz olamazlar. Bize göre bu işin akli yönü budur. Çünkü insanlık tarihinde iki tarafın da haklı olduğu bir olay yoktur. "Hz. Ali, İmam Hasan ve İmam Hüseyin her ne kadar haklı olsalar da onların düşmanları da haksız değildir." denmesi kabul edilir bir mazeret değildir.

İmam Hüseyin ne güzel söylemiştir:

Ey Ümeyyeoğulları! Bu hâlinizle dinden çıktınız.
Ahiretten korkmuyorsanız bari dünyada hür insanlar olun.

Onlar kendi dünyevî çıkarları uğruna bu suçu işlemişlerse biz bugünün Müslümanları neden bu oyuna geliyoruz, anlayamıyorum. Sevgili Peygamberimiz de buyurur ki:

Benim Ehl-i Beytim'in düşmanı, benim de düşmanımdır. Benim düşmanım da Allah'ın düşmanıdır.

İşte biz de buna inanıyoruz. Acaba Resul-i Ekrem'in bu emri bütün Müslümanlar için geçerli değil midir ki, adam kalkıyor bir karış sakalıyla televizyona çıkıyor, Amr

b. Âs'ı Mısır fatihi olarak meth-ü sena ediyor. Onu Allah'ın sevgili kulu olarak gösteriyor. Oysa tarih buna şahittir ki, Amr b. Âs Ehl-i Beyt'in baş düşmanlarından biridir. Bu hadise göre de bu adam Ehl-i Beyt'in düşmanı olduğu gibi Allah'ın da düşmanıdır. Bunların hâline şaşmak lazımdır. Bu ne biçim Müslümanlıktır bilemiyorum.

Şu açıkca bilinmelidir ki, Ehl-i Beyt'in düşmanlarını da severek Ehl-i Beyt'e dost olmanın imkânı yoktur. Amr b. Âs, bilindiği gibi Muaviye'nin Hz. Ali ile yaptığı savaşta ikinci adamıdır. Yapılan savaş İslâm'ın meşru halifesi Hz. Ali iledir.

Bu fesatın sonucundan biri, Ümeyyeoğulları'nın İslâm'ı saltanata dönüştürmesidir. Muaviye ve oğlu Yezit'le başlayan saltanatta ikinci Muaviye ve Ömer ibn Abdulaziz hariç diğerlerinin hemen hepsi saltanatları uğruna Ehl-i Beyt'e düşmanlık ettiklerini görmekteyiz.

Burada şu görülüyor ki, Ümeyyeoğulları'ndan on dört halifenin on ikisi ve Abbasîler'in birçok halifeleri, saltanatları uğruna Ehl-i Beyt'e düşmanlık ettiler. Buraya kadar birçok ayet ve hadis örnekleri verdik.

Yine Allah Teala Şûrâ Suresi 23. ayette, "**De ki: Sizden, tebliğime karşılık bir ücret istemiyorum, istediğim, ancak yakınlarıma sevgidir.**" değil de, "Onlara zulüm edin." deseydi acaba yapacakları zulüm, yaptıkları bu zulümden daha mı fazla olurdu, bilemiyorum.

Biz insan olarak bu konuda hakka mı uyacağız, yoksa batıla mı uyacağız? "Biz geçmişi araştırmayalım." diyen insanlar bilmeli ki, bu tür sözlere sığınarak hakkın üstü kapanmaz.

Bazı kardeşlerimiz bu konular üzerinde konuştuğumuzda, "Denize düşen yılana sarılır." hesabı, sık sık karşılaştığımız bir sözü gündeme getirirler ve derler ki: "Siz bize öyle diyorsunuz ama bütün bu işleri düzenleyen Yahudi İbn-i Sebe'dir. Bu İbn-i Sebe yalandan Müslüman

olmuş, yememiş, içmemiş, İslâm tarihindeki bu olaylara sebep olmuştur. Bu adam uydurmuş, yakıştırmış ve Muhacir ve Ensar'ı, hatta halifeleri kandırarak onları birbirlerine düşürmüştür. Bu olayların tek sebebi İbn-i Sebe'dir."

Bu gibi sözleri söyleyen insanlar, bununla kendilerini kandırmaktalar. Onlara göre İslâm ve Müslümanların bugünkü durumunun baş sorumlusu İbn-i Sebe'dir.

Bu İbn-i Sebe, işleri o derece karıştırmış ki, sevgili Peygamberimizin ölümüyle başlayan kavga seksen küsur sene, Ümeyyeoğulları'nın saltanatı boyunca devam etmiş ama hiç mi hiç dinmemiş. İki yüz sene Abbasîler dönemi devam etmiş. Ama bu İbn-i Sebe masalı hiç bitmemiş devam etmiş ve hâlâ da devam etmektedir. İşte bu zavallı insanlar sözde bu gibi uydurmalarla kocaman tarihin tüm yanlışlıklarını Abdullah İbn-i Sebe'ye yükleyip sevdikleri kimseleri temize çıkartmak gayreti içindeler.

Oysaki tarihî incelemelerden anlaşıldığı kadarıyla Abdullah İbn-i Sebe diye bir kişi yoktur. Fıkralarda anlatılan "Bir Bektaşî varmış" dedikleri gibi. Abdullah İbn-i Sebe de bu hayalî Bektaşî'ye benzemektedir.

Bu konu ile ilgili olarak rahmetli Abdülbaki Gölpınarlı'nın "Abdullah İbn-i Sebe Masalı" adlı çeviri kitabı çok güzel bir eserdir. Bu kitabı okuyanlar görecekler ki, Abdullah İbn-i Sebe de "Bir Bektaşî varmış" gibi masallardan ibarettir. Tamamen uydurmadır.

Şöyle bir düşünelim ki acaba bu Abdullah İbn-i Sebe olmasaydı Hz. Ali, Hz. Fatıma, İmam Hasan, İmam Hüseyin olmayacaklar mıydı? Onların bütün hakları gasp edildi. Fedek hurmalığı Hz. Fatıma'dan alındı. Hz Ali ile savaşlar oldu. Yüz binlerce Müslüman katledildi. İmam Hasan'la altı ay savaşıldı. Sonunda zehir verilerek şehit edildi. İmam Hüseyin'le bir Kerbela musibeti yaşandı. Emevîler'den sonra Abbasîler döneminde de zulüm, işkence hiç dinmedi. Acaba İbn-i Sebe olmasaydı bütün bu olaylar

olmayacak mıydı? Bütün bu olayları, günah keçisi İbn-i Sebe nasıl becerebildi? Acaba bu gibi konuları Müslüman kardeşlerimiz hiç düşünmezler mi? Orasını ben bilemiyorum doğrusu. Bunun takdirini değerli kardeşlerime bırakıyorum.

Oysaki bu olup biten olaylar, teferruatlı şekilde birçok Ehl-i Sünnet uleması tarafından anlatılmaktadırlar. O hâlde, acaba bunca tarih yalan mı söylüyor? Muaviye'nin Hz. Ali'ye biat edip savaşmadığını kim söyleyebilir? Hilafet makamına layık olmadığını bildiği hâlde, oğlu Yezid'i yerine tayin ettiğini kim inkâr edebilir? İmam Hüseyin'in ehli ve ashabıyla birlikte Kerbela'da susuz katledildiğini kim inkâr edebilir? Bugün bunları yazmayan bir tarih kitabı var mıdır? Bütün bunların yorumunu da siz değerli okurlarıma bırakıyorum.

Bana göre bunlar Müslümanlar üzerinde oynan çok çirkin oyunlardır. Bazıları da sanki Allah Teala'nın yaktığı nuru üfleyerek söndürmek gayreti içindeler. Hz. Ali'nin (a.s) makamına dil uzatarak, "Hz. Ali'yi bu Abdullah İbn-i Sebe çok abartmış ve ilk halifeliği ona layık görmüş." diyorlar. Acaba bunu söyleyen, böyle düşünen zavallı insanlar, bunu neye dayanarak iddia ediyorlar.

Buna şaşmamak elde değildir. Çünkü başından beri Hz. Ali ve Ehl-i Beyt'in hakkında Kur'ân-ı Kerim'den ayetler verdik. Bugün baktığımızda onların üstünlüklerini bil-diren ayetleri tefsir eden büyük müfessirler, bu ayetlerin üç yüz seksen adet civarında olduğunu bildirmekteler.

Sevgili Peygamberimizin Hz. Ali ve Ehl-i Beyt'in yüceliği hakkında söylediği hadislerin tam olarak hesabını bilemiyoruz. Yüzlerce mi yoksa binlerce mi hadis söylemiş, belli değil. Bugün bakıldığında yüzlerce kaynaklarda bunları haber vermiştir. Bu Abdullah İbn-i Sebe nasıl da milyonlarca insanı kandırabilmiştir? Bütün bunlar hayal değil de nedir?

Evet, sevgili dostlarım bu gibi iddiaların akılla, mantıkla, ilim ve izanla bağdaşır hiçbir tarafı yoktur. Bugün tarihe bakıldığında bunca savaşıardan, bunca musibetlerden, bunca zulümlerden bahseden kaynakları okuduğumuzda Abdullah İbn-i Sebe diye birine rastlayamıyoruz. Kimin tarafındadır, kimin yanındadır, ne zaman yaşamış, nasıl ölmüştür?

Tüm bunların birkaç düzmece haberden başka aslı asları yoktur. Bütün tarih kitaplarından Ehl-i Beyt'e yapılan zulümler Abdullah İbn-i Sebe'siz, tüm teferruatı ile anlatılmıştır. Diyelim ki Abdullah İbn-i Sebe, Hz. Ali'yi, Ehl-i Beyt'i meth-ü sena etti, onları göklere çıkarıp yükseltti. Eğer böyle inanılsa, o zaman ortalıkta İslâmî olarak hiçbir tarihi gerçek kalmaz. Bütün tarih alt-üst olur.

Acaba şaşmak lazım değil midir ki, bu gibi insanlar Hz. Ali'nin Ehl-i Beyt'in makamından şüpheleniyorlar da neden Ebu Süfyan'ın, ciğer yiyen kadının oğlu Muaviye'nin soyundan şüphelenilmiyor? "Her şeyi Abdullah İbn-i Sebe yapmış. Hadisçileri de kandırmış, tarihçileri de kandırmış." diyebiliyorlar. Sözde bu hâllerıyla Ümeyyeoğulları'nı temize çıkartmak için Allah'ın nurunu söndürmeye çalışıyorlar. Hâlbuki tarih bilen herkes kabul ediyor ki İslâm'da bunca tasvibi mümkün olmayan olumsuz musibetlerin tek sebebi Abdullah İbn-i Sebe değildir.

Mekke'nin fethinden sonra başka çareleri kalmadığı için kılıç zoruyla Müslüman olan ama düşmanlığını münafıkça sürdüren Ebu Süfyan ve oğlu Muaviye tarafından İslâm, aslı yolundan saptırılmıştır. Neden bu gerçeği görmüyorlar? Görülüyor ki bu iş İbn-i Sebe işi değil, geçmişte de sevgili Peygamberimizin soyu olan Haşimî soyuna düşman oldukları bilinen zalim Ümeyyeoğulları'nın işidir. İslâm dini Muaviye ile birlikte saltanata dönüşmüş onun devamı olarak da krallar, şahlar, sultanlar, mezhepler, fırkalar meydana gelmiştir.

Bana göre işin aslı astarı budur. Yoksa bugün hangi Müslümana "İslâm'da saltanat, şahlık, krallık, sultanlık olur mu?" diye sorsak, "Bu gibi şeylerin hepsi haramdır." diyecektir. İslâm devletinin idarecileri, Allah'ın kitabında olduğu gibi Resulü'nün ve onun Ehl-i Beyti'nin yaşadığı ölçüde İslâmî olmaları mümkündür. Bu yoldan sapıp beytülmalî kendi nefsi tasarrufuna alarak saraylar, köşkler yapanlar, insanlardan çok farklı yaşayanlar, saltanat sürüyorlardır. Dolayısıyla İslâmî olamazlar.

Hiç Allah'ın ve Resulü'nün emirlerini gözeten bir kimse, tüm Müslümanların hakkı olan beytülmalî kendi çıkarına kullanabilir mi? Halk aç ve açıkta iken kendileri saraylarda sefa sürenler, nasıl İslâmî olabilirler? "Bunların yaptıkları hırsızlık değil de nedir?" desek kim bunları kabul eder?

Bize göre Emirül-Müminin Hz. Ali'yi (a.s) kendisine örnek almalı, halktan üstün yaşamamalıdır. Bunu yapmayanlar nasıl Ehl-i Sünnet olabilirler? Acaba kim Hz. Ali'den (a.s), Ehl-i Beyt'ten daha Ehl-i Sünnet olabilir ki? Sevgili Peygamberimizin tertemiz soyuna kastedenler nasıl Ehl-i Sünnet olabilirler? Bunu anlamak o kadar zordur, bilemem. Bize göre Allah Resulü buyurmuştur ki:

Benim Ehl-i Beytim, Nuh'un gemisi gibidir. Kim bu gemiye binerse kurtulur. Binmeyen helak olur.

Öyleyse Ehl-i Beyt'i kendilerine mürşit edinmeyenler, onlara düşmanlıklarını sürdürenler cennet yüzü göremeyeceklerdir. Bu hadisler buna delalet etmekte.

Hz. Ali (a.s) Nehcü'l-Belağ'a da şöyle buyurmakta:

Bizim hakkımızı gasp edenler, bizi gereği gibi tanımayanlar, bize tabi olmayanlar, cennet yüzü göremezler.

Ne yazıktır ki bunca gerçekler göz ardı edilerek veda haccında söz konusu edilen, işin asıl özü olan vasinin ta-

yin edildiğini söylemiyorlar. Bütün bunların üstünü kapatmaya çalışanlar var. Eğer bu âlimler orada olan hadiseyi olduğu gibi anlatsalar, "Allah Resulü 'Ben size paha biçilmez iki emanet bırakıyorum; biri Kur'ân-ı Kerim, diğeri de Ehl-i Beytim'dir.' dedi." deseler ya da "Allah Resulü, 'Ben kimin mevlası isem, işte bu Ali de onun Mevla-sıdır.' dedi." deseler, hak yerini bulacaktır.

Bu sözler her mezhebin inandığı ve sahih kabul ettikleri kaynaklarında mevcuttur. Ne var ki birçokları mezhep taassubuna saplandığından bunca gerçekleri saklıyorlar. Müslümanlar arasındaki vahdet gerçekleri saklamakla değil, onları açıkça ortaya koymakla mümkün olur.

Bize göre İslâm'da ayrılıklar yoktur. Sırat-ı müstakim bir tanedir. O da Kur'ân ve Ehl-i Beyt'in beraber olduğu yoldur. Bir okulda öğretmenler olsa ama kitap ve kaynak olmasa ya da kitap ve kaynak olsa ama öğretmenler olmasa o gibi okullardan gereği gibi fayda sağlanamaz.

Öyleyse Allah Resulü ile onun yakınlarıyla savaşanlar hiçbir zaman Kur'ân-ı Kerim'e öğretmen olamazlar. Çünkü Kur'ân bir ilim deryasıdır ve onun öğretmenleri başta On Dört Masum, onların yetiştirdiği evlatlar ve talebeleri-dir.

Burada iki şiirimle cevap vermek istiyorum. Sonra mevzuumuza devam edelim.

Yaradan yaratmış insan insandır.
İnsanı bilmeyen kuldan bana ne!
Hakkı bilen hakikati ararmış
Hakikat bilmeyen kuldan bana ne!

Bakın şu kemale, bakın şu yüze
Yaradan yaratmış değil mucize
Nur ile halk etmiş sıvamış yüze
Bunu bilmeyen kuldan bana ne!

İnsandır dünyada her şeyi bilen
İnsandır ay, yıldız ve Merih'i bulan
İnsanlık bilmez de söyleser yalan
Yalan söyleyen kuldan bana ne!

O insan ki, insanlığa yar olan
O insan ki, yoksul hâlimden bilen
Merhamet sahibi yaralar saran
Yarayı sarmayan kuldan bana ne!

Kirazlıyım, der ki bende insanım
Gam keder sardı benim her yanım
Gözüme tütüyor güzel vatanım
Vatanını sevmeyen kuldan bana ne!

Değerli dostlarım! Balık sudan çıkmadan suyun kıymetini bilmezmiş. Onun içindir ki gurbet kahrı çekmeyen vatanın kıymetini bilmez. Avrupa'da Hıristiyanlığın içine düştüğü bataklığı gözüyle görmeyen İslâm dininin büyüklüğünü ve yüceliğini bilemez. Biz bunu görüyor ve yaşıyoruz. Vatanımız da gözümüze tütüyor. Bunu bize çok görmeyin.

Kâmil insan arıyorum
Ben o insan olamadım
İnsanı hakla görüyorum
Ben o insan olamadım

Ol kitabı okuyanlar
Bülbül gibi şakıyanlar
Hakkın babını görenler
Ben o insan olamadım

Dünyada konup geçenler
Cennet-i Â'laya geçenler
Cennet suyundan içenler
Ben o insan olamadım.

Kâbe'ye yüzünü sürenler
Özüyle dara duranlar
Hakkı özünde bulanlar
Ben o insan olamadım

Allah yolunda gidenler
Hak lokmasını yiyenler
Hakkın sözünü diyenler
Ben o insan olamadım

Kirazlıyım sırrımı demem
Rızasız lokmayı yemem
Yardımcımız On İki İmam
Ben o insan olamadım

Evet kardeşlerim! Bilhassa "Ben de Alevîyim." diyen dostlarım. İşte buraya kadar Alevîlik, Sünnîlik niçin var olmuştur, bunun nedenlerini, niçinlerini gücümüz, ilmimiz nispetinde anlattık ve anlatmaya da devam edeceğiz.

Şimdi, "Bunlar Ehl-i Beyt'e uymadılar." diyerek ve olumsuz tarihe bakarak bu kişilere kızıp da Kur'ân'dan, İslâm'dan ayrılmamız biz Alevîler için çok büyük bir yanılgıdır ve hem de çok yanlıştır.

Çünkü Alevîlik Hz. Ali'nin soyuna verilmiş bir isimdir. Bu ismin sahipleri de İslâm'ın özünü yaşamışlardır. Bu on beşinci yüzyılda Anadolu'da bizlere nispet edilmiştir. Öyleyse bu ismi kabul eden bir kimsenin asıl görevi de İslâm'ın özünü yaşamasıdır.

Biz Alevîlerin Kur'ân deyip, Ehl-i Beyt deyip bir araya gelmemiz, İslâm düşmanlarını korkutmaktadır. Onlar korkularından dolayı bizim bir araya gelmemizi engelleyecekler. Böylece böl, parçala, yönet politikası da devam edecektir. Biz hakka sarıldıkça zalimler de bize saldıracaklardır. Öyle ise biz yine on dört masumu dinleyip aklımızı kullanarak aslımızı bulmaya çalışalım.

Yine Masumlar'dan Hadisler:

Sevgili Peygamberimiz (s.a.a) şöyle buyurmakta:

Bir müminde üç sıfat olmalıdır; Allah'ı gazaplandıracak günahlardan çekinmek, akılsızların cehaletlerini def edecek ilim öğrenmek, insanlarla iyi geçinmek.

Hz. Ali (a.s) şöyle buyurmakta:

İyi insan ile kötü insan senin yanında aynı değerde olmasın. Çünkü bu durum iyileri iyilik yapmaktan soğutur. Kötüleri de kötülük yapmakta cüretli yapar.

"Alevîliğin piri Hz. Ali'dir. Ben Alevîyim." diyen bir insan en az Hz. Ali kadar dindar olmak zorundadır. Çünkü Muaviye'ye karşı Hz. Ali, Yezid'e karşı İmam Hüseyin elbette ki dindardırlar. Onların karşıtı ise dinsizdirler. Bunlar birer ölçüdür.

Cenabı Fatıma (a.s) şöyle buyurmakta:

Allah kullarını kendi gazabına duçar olmaktan korumak ve onları cennetine sevk etmek için kendisine itaat edene mükâfat vermeyi isyan edeni ise cezalandırmayı takdir etti.

İmamı Hasan (a.s) şöyle buyurmakta:

Kendi bilgini başkalarına da öğret. Diğerlerinin bilgisini de sen öğren. Böylece kendi ilmini sağlamlaştırıp, bilmediğini öğrenmiş olursun.

İmam Hüseyin (a.s) şöyle buyurmakta:

Senin dostun, seni kötü işlerden alıkoyandır. Düşmanın ise seni kötü işlere teşvik edendir.

İmam Zeynülabidin (a.s) şöyle buyurmakta:

Niçin yaratıldığınızı düşünün ve o yolda amel edin. Çünkü o yüce Allah sizi boşuna yaratmamıştır.

İmam Muhammed Bâkır (a.s) şöyle buyurmakta:

Akıl yokluğu gibi bir musibet yoktur.

İmam Cafer Sadık (a.s) şöyle buyurmaktadır:

Günler üçe ayrılır; dün, bugün ve yarın. Yani ömürden geçmiş olan dün, kıymeti ganimet bilinmesi gereken bugün, arzusundan başka bir şeyi olmayan yarın.

Akılla Rabbini tanıyan bir kişi, bu sözlerin ne derece kıymet taşıdığını elbette anlayacaktır.

İmam Musa Kazım (a.s) şöyle buyurmakta:

İnsanlar bilmedikleri yeni günahları icat ettikçe Allah Teala'da onlara bilinmeyen yeni belalar icat eder.

İmam Ali Rıza (a.s) şöyle buyurmakta:

Allah (c.c) bizim meselelerimizi ihya edene rahmet etsin.

Ona, "Ya İmam! Sizin meseleniz nasıl ihya edilir?" diye sorulduğunda şöyle cevap verdi:

Bizim ilmimizi öğrenip başkalarına öğretmekle.

İmam Muhammed Taki (a.s) şöyle buyurmakta:

Her kim tecrübe etmeden bir işe girişirse kendisini akibeti belli olmayan zahmetli bir işe atmış olur.

İmam Ali Naki (a.s) şöyle buyurmakta:

Güzel huy, takvalı olmak, ihsan etmek, kötülöklere tahammül etmek gibi iyilik nişaneleri olan bir kimse-nin dostları da çok olur.

İmam Hasan Askeri (a.s) şöyle buyurmakta:

Cehalet düşmandır.

İmam Muhammed Mehdi (a.s) şöyle buyurmakta:

Ey insanlar! Bilin ki ben imamet yoluyla gelen va-silerin sonuncusuyum. Allah Teala bizden ve bizim izimizden gidenlerden musibetleri uzaklaştırır.

Allah Teala bizleri içlerinde yüksek değerler olan bu nasihatleri anlayan kullarından etsin inşallah.

Evet, sevgili kardeşlerim! Ehl-i Beyt'e doğru gitmek hak ve hakikate gitmektir. Görülüyor ki on dört masumun söylediklerinde birçok hikmetler bulunmaktadır. Çünkü bu ilim herkese nasip olmaz. Bu ilim, ledun ilmidir. İnsanların en hayırlısı Hz. Muhammed'dir (s.a.a). Sonuncu İmam Hz. Muhammed Mehdi'dir (a.s). Hz. Ali (a.s) bu ilimden ne kadar almışsa diğer on bir imam da aynısına sahiptir. Onun içindir ki, bunların hepsinin sözleri, emirleri bizim için aynen geçerlidir. Çünkü her türlü ilmin önderleri de bunlardır.

Bu görüş sadece bizim görüşümüz değildir. 1991 Diyanet takviminde şöyle yazılmıştır: Cabir, İmam Cafer Sadık'ın talebesidir. Bütün dünyadaki cebir ilmi bundan yayılmıştır. Ne yazık ki kimya ve cebir ilmi üzerine yazılmış İmam Cafer Sadık'ın beş yüz kadar eseri Endülüs Müslümanları tarafından Avrupa'ya götürülmüş ve bu eserler, Avrupalılar tarafından araştırılarak onlardan yararlanılmıştır. Asıl gerçek de budur.

Evet, İmam Cafer Sadık (a.s) Avrupa'da değil, Arabistan'da Müslümanların arasında yaşamıştır. Ne yazık ki, Müslümanlar bu eserlerden gereği gibi yararlanmadılar. Çünkü zamanın çıkarıcıları yeterince imamlarını tanımadılar. Hatta İmam-ı Azam Ebu Hanife şöyle diyor: "Ben ömrümde İmam Cafer Sadık'tan üstün âlim görmedim. Eğer son iki sene ondan ders alıp okumasaydım, helak olurdum."

Görülüyor ki Ebu Hanife'nin bu sözü de işe yaramamış ve mezhepçilik yüzünden bu insanların sözlerinden yararlanmamışlardır. Ebu Hanife'nin naklettiği bu hadisini de dikkate alan olmamıştır. Oysaki bu tüm Müslümanlar için bir çağrıdır.

Sevgili Peygamberimizin, "*Benden sonra benim halifelerim İsrailoğulları'nın naipleri gibi on iki kişidirler. Sonuncusunun adı benim adımdır.*" dediği mevcuttur. Sa-

dece İmam Muhammed Mehdi (a.s) hakkında altı bin küsur hadis olduğu, Ehl-i Sünnet uleması tarafından açıkça beyan edilmiştir. Bunlar herkesçe bilinmektedir.

Demek ki Allah ve Resulü'nün emri yerine gelseydi, tren rayından çıkmasaydı, bugün dünya da İslâm'dan başka din kalmazdı. Ne yazıktır ki başkaları onlardan üstün tutuldu. Ehl-i Beyt'in önüne geçildi. Arkasından da gidilmedi. Bunun neticesinde de bugünkü ayrılıklar baş gösterdi ve Müslümanlar istenilen vahdete kavuşamadılar.

Bakın Allah (c.c) Ahzâb Suresi 36. ayette şöyle buyurmakta:

Allah ve Resulü, bir işte hüküm verdiği zaman, artık inanmış bir erkek ve kadının, o işi kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Kim Allah'a ve Resulüne karşı gelirse, apaçık bir sapıklığa düşmüş olur.

Bu mübarek ayeti göz önünde bulundurarak sevgili Peygamberimizin ölümüne yirmi gün kalaki tarihe dönelim. Sevgili Peygamberimiz ağır hasta idi. Bu durumda dahi Usame'nin kumandasında bir ordunun hazırlanıp Şam tarafına gitmesini şiddetle istemekteydi. Bu orduda Hz. Ali ve bir kısım Haşimîler yoktu. Ama ilk üç halife de dâhil olmak üzere Talha ve Zübeyr gibi sahabîler de bu orduda bulunmaktadırlar.

Fakat her ne hikmetse Allah Resulü'nün onca ısrarına rağmen ordu bu emre uymadı ve bir türlü hareket etmedi. "Usame'nin yaşı küçük, o komutan olamaz." bahaneleriyle Allah Resulü'ne itirazlar edildi ki, bu itiraz edenlerin başında ilk iki halife gelmekteydi.

Bakın Allah Teala Tevbe Suresi'nin 38. ayetinde ne buyurmakta:

Ey inananlar! Size ne oldu da 'Allah yolunda savaşın' dediği zaman olduğunuz yerde mihlanıp kaldınız. Âhireti bıraktınız da dünya yaşayışına mı

razı oldunuz? Fakat dünya hayatının faydası, âhirete nispetle pek azdır.

Evet, görülüyor ki sevgili Peygamberimizin onca ısrarına rağmen Usame'nin ordusu gidememişti ve buna itiraz edenlerin başında da Ebubekir ve Ömer bulunmaktaydı.

Bizler düşünmeliyiz ki bu emir Allah Resulü'nden gelmiştir. Burada sadık bir Müslümanın asıl görevi ne olmalıdır? Bu emre uymak mı, yoksa yukarıda verdiğimiz ayetin hükmüne girmek midir? Bunu düşünelim. Oysa ki bu emre itiraz etmek kimsenin hakkı değildi. Necm Suresi'nin 3 ve 4. ayetlerinde Allah (c.c) Resulü hakkında şöyle buyurmakta:

O, hevedan (kendi istek, düşünce ve tutkularına göre) konuşmaz. O (söyledikleri) yalnızca vahyolunmakta olan bir vahiydir.

Burada ne görüyoruz? Mademki Allah Resulü ne söylese o Allah'ın da emirlerindedir, o hâlde bu emir tüm Müslümanları bağlar. Ne yazık ki böyle olmamış ve Usame'nin ordusu bir türlü hareket etmemiştir. Şimdi sormak lazım, mademki Usame'ye itiraz edildi, sevgili Peygamberimizin de ağır hasta olduğunu bilmeyen yoktur, o hâlde Müslümanlar, sahabîler ne yapmalıydılar? Bilhassa Ehl-i Sünnet'in Peygamberden sonra halife olması hakkında görüş belirttiği Ebubekir ne yapmalıydı?

İnsanın aklına gelen, ordunun gitmediğini gören sahabenin ilk iş olarak sevgili Peygamberimizin yanına geleerek onun dertleriyle dertlenmek olmasıdır. Gelin görün ki bu olay şöyle anlatılmaktadır: Usame ordusu gitmeyince herkes dağıldı. Ebubekir de 4 mil uzakta olan karısının evine gitti ve Resulullah Allah'ın rahmetine kavuşana kadar gelmedi. Kızı Aişe durumu babasına haber verdi. Ebubekir de bir müddet sonra geldi. Gelir gelmez Peygamberimizin mübarek yüzünü açtı ve "Ya Resulullah! Mübarek ölün de dirin gibi güzeldir." dedi.

Peki, mademki Ebubekir Usame'nin ordu komutanlığına itiraz etti, Peygamberimizin ağır hasta olduğunu bildiği hâlde ölürken yanında da bulunmadı, gelip öldüğünü gözüyle gördü, bu durumda ne yapmalıydı? Tabi ki öyle bir sahabenin yapması gereken şey, mübarek cenazeyle meşgul olmasıydı. Burada başka bir şey nasıl düşünülebilir ki? Ölen Allah'ın Resulü'dür. Bahsedilen kişi de ilk Müslümanlardan olmakla birlikte Allah Resulü'nün de kayınbabasıdır ve kimilerine göre ashabın en üstünüdür.

Şimdi gelelim yine ashabın üstünü kabul edilen ikinci kişiye, yani ikinci halife Ömer'e. Ömer bilindiği gibi Ebu Cehil'in de yeğenidir. Risaletin altıncı yılında İslâm'ı kabul etmiştir. Ömer, Usame'nin komutanlığına itiraz edenlerin başında gelmektedir. Ömer Usame'nin komutasında orduya girmiştir. Ancak ordu dağıldıktan sonra hasta olan Allah Resulü'nün yanına geldi. Burada her Müslümanın iyi düşünüp karar vermesi gereken noktalar vardır. Usame'nin ordusu, Allah Resulü'nün tüm ısrarlarına rağmen gitmemiştir. Allah'ın elçisi de bundan dert yanmaktaydı. Beri tarafta Gadir-i Hum'da yapılan vasiyet unutulmuş ve ortalıkta bir kargaşa dönmektedir. Allah Resulü bunu iyice hissetmiştir.

Resul-i Ekrem böyle bir durumda vasiyete şiddetle ihtiyaç olduğunu görmüş ve bu vasiyeti de birçok sahabenin gözünün önünde yazılı yapmak istemişti. Hasta yatağında şöyle buyurdu:

Bana bir kâğıt ve bir kalem getirin. Size öyle bir şey yazdırayım ki, benden sonra asla dalalete düşmesiniz.

Bu olayları bizler kafamızdan yazmadık. Ne yazık ki bunlar gerçektir ve birçok Ehl-i Sünnet âlimi tarafından yazılmış ve anlatılmıştır. Öyle ise gelin hepimiz mezhep taassubunu bir tarafa bırakıp Müslümanlar olarak düşünelim. Acaba Resul-i Ekrem'in bu emrine karşın Müslüman-

ların görevi ne olmalıdır? Allah Resulü'nün bu emrine uymalı mıyız, yoksa halife Ömer'in yaptığı gibi hâşâ "Peygamber hezeyan ediyor. O ne söylediğini bilmemektedir. Bize Kur'ân yeter." diyerek itiraz mı etmeliyiz?

Ben öyle zannediyorum ki, bugün ameli az da olsa bir Müslüman, "Ben de olsaydım, öyle yapardım." diyemez. Çünkü görüldüğü gibi Resulü'nün hezeyan etmeyeceğini, onun kendiliğinden hiçbir şey söylemeyeceğini bizzat Allah (c.c) bize haber vermektedir ve ayette, "**O kendinden bir şey söylemez. Onun söyledikleri vahiyden ibarettir.**" buyurmuştur.

Bütün bu gerçekler ortadadır ve İslâm tarihi bunlara şahitlik etmektedir. İkinci halife Ömer Resul'ün yazdırmak istediği vasiyetnamenin yazılmasını engellemiştir. Ama halife Ebubekir'in, hastalığında baygın bir hâlde iken yazılan vasiyetnameyi ki onda yerine Ömer'i halife tayin ettiğini yazdırmıştı, memnuniyetle kabul etti. Burada insafla düşünüp hakkı batıldan ayırmak gerekir. Müslümanlar bu gerçeklere ulaşmaz ve yaymazlarsa haktan bir eser kalmaz. Bundan dolayıdır ki Müslümanlar dünyanın her yerinde perişandırlar ve aranan vahdet yoktur.

Değerli dostlarım, ikinci halife Ömer, Resul-i Ekrem için "Hezeyan ediyor. Kur'ân aramızdadır. O bize yeterlidir." dedi. Şimdi bizim halife Ömer'in Kur'ân'dan ne ölçüde anladığını bilmemiz gerekir. Eğer halife Ömer, Kur'ân'dan çok iyi anlıyor ise kendisinin ve ilk halife Ebubekir'in hakkında nazil olan Hucurât Suresi'nin 1. ve 2. ayetini nasıl unuttu? Bu ayetlerde Allah, özelde onlara, genelde tüm Müslümanlara şöyle buyuruyor:

Ey inananlar, her hususta Allah'ın ve Peygamberinin huzurunda, onların önüne geçmeyin ve çekinin Allah'tan; şüphe yok ki Allah, her şeyi duyar, bilir. Ey inananlar, seslerinizi, Peygamberin sesinden daha üstün bir tarzda yükseltmeyin ve onunla, yüksek ses-

le konuşmayın, birbirinizle konuştuğunuz gibi, sonra yaptıklarımız mahvolup gider de anlamazsınız bile.

Halife Ömer, Allah Resulü'nün sözünü dinleyip Usame'nin ordusuna hiç itiraz etmemeliydi. Resul-i Ekrem'in "Bana kalem ve kâğıt getirin. Size benden sonra asla yoldan çıkmayacağınız bir şey yazdırayım." emrine de itaat etmeli ve hiç mi hiç sesini yükseltip "O hezeyan ediyor." dememeliydi.

Bütün bunlar gösteriyor ki, halife Ömer'in ya Kur'ân bilgisi yeterli değildi veya Kur'ân'ın bu hükümlerini hiçe sayıyordu. Şayet böyle ise nasıl olur da Ömer bu hâliyle tüm Müslümanların halifesi ve ashabın içinde fazilet açısından ikinci şahıs olabilir. Yorumu size bırakıyorum.

Halife Ömer, Peygamberimizin mübarek huzurunda onun bu son isteğine şiddetle itiraz etti. Sesini yükselterek onun emrine karşı çıktı. Birçok sahabe bunun yanlış olduğunu söyledilerse de tartışma sesleri o kadar yükseldi ki Allah Resulü onları huzurundan kovdu. Orayı terk etmelerini söyledi ve öyle de oldu.

Sevgili Peygamberimiz vefat etmeden Ömer'i içeri almadılar. Zaten orada Ebubekir de Osman da yoktu. Resul-i Ekrem'in vefat ettiği dışarıya haber verildiğinde halife Ömer merak edip yanına varacağına taktik kullanarak kılıcını çekti. "Kim 'Peygamber öldü.' derse, onun başını keserim." demeye başladı. Acaba bu tavırlar, Kur'ân'ı anlayan ya da imanı güçlü olan bir sahabeye yakışır mıydı?

Görülüyor ki, o esnada yapılanlar tamamen önceden hazırlanmış birer siyasetti. Halife Ömer'in bu şiddetine Hz. Abbas gibi sahabenin önde gelenleri "Ya Ömer! Taşkınlık yapma. Kur'ân'da ayetler var, peygamberler de beşerdir. Onlar da herkes gibi doğar ve ölürler." demişlerse de Ömer onları hiç dinlememiştir. Fakat sonunda Ebubekir gelip, "**Muhammed, ancak bir peygamberdir. Ondan önce nice peygamberler geldi geçti. Ölürse yahut öldürülür-**

se gerisin-geriye mi döneceksiniz? Kim dönerse bilsin ki Allah'a hiçbir suretle zarar vermez ve Allah şükredenlerin karşılığını yakında verecektir."¹ ayetini okuyunca Ömer sakinleşti. Hâlbuki aynı ayeti Ebubekir gelmeden önce sahâbeden bazıları Ömer'e okumuştı.

Daha sonra zaman kaybetmeyip mübarek cenazeye gereken ilgiyi göstermeden Sakife'de halifelik konusunu konuşmak için toplanan diğer gruba katıldılar. Müslümanlar 1416 senedir Allah Resulü'nün yasını tutuyorlar. Ama gelin görün ki, haklarında 'insanların en üstünü' denilen bu insanlar, Resul-i Ekrem'in cenazesıyla bile ilgilenmemişlerdir. Birkaç senelik halifelik koltuğunu ele geçirmek için bunları yapmışlardır.

İşte bu siyasetin ürünüdür ki, bu mezhepler, bu fırkalar, bu Alevilik, bu Sünnilik ortaya çıkmıştır. İslâm dini tüm insanlık için bir kurtuluş gemisidir. Allah'ın (c.c) beğendiği dindir. Medeniyetin en iyisi İslâm'da mevcuttur. Ne var ki, zamanla menfaatler karşılığında yazılan bazı kaynaklar Müslümanlar için hak ve hakikati bulmayı zorlaştırmaktadırlar.

Günümüz için bir örnek verelim: Suudi Arabistan krallığının hazırladığı sözde ilmi araştırmalar içeren ve hacda dağıtılan kitaplarda şöyle bir fetvaya rastlamaktayız: Her kim Allah ile kendisi arasına aracılar koyarsa, onlara yalvarırsa, onlardan şefaât dilerse, icmaen kâfirdir.

Şimdi bu fetvaya bakalım, yapılan dualara, çekilen salâvatlara bakalım. Bir de Kur'ân'daki "**Sizin veliniz Allah, Resulü ve sizden olan emir sahipleridir.**" gibi ayetlere bakalım ve düşünelim. Görülüyor ki namaz kılan her insan Rabbine yönelerek "**Ya Rabbi! Bizi doğru yola; nimet verdiğin kimselerin yoluna ilet.**" demektedir. Her Müslüman Allah Resulü'nü kendisine şefaâtçi kabul etmektedir.

1- Âl-i İmrân, 144

Bütün bunlar kul ile Allah arasında birer aracıdır. Kaldı ki her namazda Allah Resulü'ne ve Ehl-i Beyti'ne salâvat getirerek onların yüzü suyu hürmetine bağışlanma dilemektedir veya her Müslüman hangi mezhepten olursa olsun, onlar ümmeti olduklarından Hz. Muhammed'den (s.a.a) enbiya ve evliyadan da şefaath dilemektedirler. "Eğer Allah Resulü bir kişiye şefaath etmezse, cennetin kapısında Hz. Ali elinden Kevser havuzu suyundan içmezse o kişi cennet yüzü göremez." demişlerdir.

Şimdi bir bu Suudilerin verdiği fetvaya bakın, bir de Türkiye'deki namaz kılan ve bunları kendine aracı, şefaathçi kılan Müslümanlara bakın. Bu fetvaya göre bir Müslüman peygamberlerin hürmetine, meleklerin hürmetine, On İki İmam'ın hürmetine, evliyanın ve salih kişilerin hürmetine Allah'tan yardım istese kâfir oluyor. "Allah'ım, bunların hürmetine bizlere şefaath et." diyenler ve onları aracı koyanlar, bu fetvaya göre (Allah korusun) kâfir durumundadırlar. Acaba bu fetva, hangi İslâmî hükme dayanmaktadır. Bunu anlamak mümkün değildir?

İşte geçmiş zamanda da bu şekil yazılan kitaplar ayrılıklara sebep olmuştur. Bana göre İslâm dini bu gibi kitaplardan arınmalıdır.

Görülüyor ki, ortaya atılan bu fikrin bir dayanağı yoktur. Hâlbuki gerçek bir mümin Allah'a (c.c) onun sevdipleriyle dua edip daha çok yaklaşmak istemektedir. Burada zannımca Suudilerin maksatları bu gibi fetvalarla Allah Teala'nın Ehl-i Beyt'e nasip ettiği nuru söndürmek istemelerinden kaynaklanmaktadır. Oysaki Hz. Ali (a.s) şöyle buyurmaktadır:

Ey Allah'ım senin yükselttiğini kim alçaltabilir?
Senin alçalttığını kim yükseltebilir?

Evet, birileri istemese de Ehl-i Beyt'in yükselen meşalesi dünya durdukça hiç sönmeyecektir. Ne var ki bu yanlışlar devam ederek günümüze kadar gelmiştir. Ben, her

mezhebin âlimleri mutlaka bir araya gelmeli ve bu çelişkilerle dolu eserleri, temize çıkarmalıdır, diye düşünüyorum.

Ben bir gün öğrenci olan bir grup Müslüman gencin ilginç bir toplantısına rastlamıştım. Orada da din dersleri mevcuttu. Okudukları derslerde bir soru vardı. Soru şuydu: Ebubekir halifelik döneminde Fedek hurmalığını Hz. Fatıma'nın elinden almıştı. Sonra Emevî halifelerinden Ömer b. Abdulaziz bu hurmalığı Ehl-i Beyt'in hakkı olduğunu bildiğinden onlara geri verdi. Bu doğru mudur? Bu soruya "Evet, doğrudur." diyen iyi not alacaktı.

Ben orada bulunan yetkili birine, "Bak kardeşim, verdiğiniz ders çok güzel. Ama burada bir haklı, bir de haksız var. Eğer 'Ebubekir, Hz. Fatıma'dan hurmalığı aldı. Sonra Ömer b. Abdulaziz de bunun yanlış olduğunu anladı ve geri verdi.' diyorsanız, burada asıl suçlu olan kim? Haklı olan kim? Gelin bunu müzakere edelim." dedim. Ama ne yazık ki olumlu cevap alamadım.

Evet muhteremler, orada olumlu cevap alamadım ama gelin burada "Haklı kimdir? Suçlu kimdir?" sorusunun cevabını cenab-ı Fatıma'nın bu konuda söylemiş olduğu hutbesinden dinleyelim. O bu olayı şöyle dile getirmektedir:

Ey Müslümanlar! Hamdolsun Allah'a ki, onun hikmetleri sayılmayacak kadar çoktur Ama birçok insan bunları idrak edemez. Ey Allah'ın kulları! Sizler Allah'ın emir ve yasakları üzerine bekçilerisiniz. Sizler kendi benlikleriniz üzere Allah'ın emirlerisiniz. Sizler kendi benlikleriniz üzere Allah'ın emirlerisiniz.

Bilin ki: Ben Fatıma'yım, benim babam Muhammed'dir. Size sözün ilkinin ve sonunu söylüyorum, konuşmamda münasebetsiz bir şey yoktur. Şimdi sizler benim kendi babamın varisi olamayacağımı söyleyebilir misiniz? Bu görüşünüzle cahiliye hükümleriyle mi hükmediyorsunuz? Yoksa siz bu durumu bilmiyor

musunuz? Hayır, bu durumu siz de biliyorsunuz. Hatta şu parlayan güneş gibi biliyorsunuz ki, ben Allah'ın Resulü Muhammed'in kızıyım. Öyle ise ey Ebu Kuhaf'e'nin oğlu acaba Allah'ın kitabında senin için "Babasına vâris olur." yazılı da benim için "Vâris olamaz." mı, yazılıdır? Ey Ebu Kuhaf'e'nin oğlu şunu bilin ki; Fedek hurmalığını elimden alarak çok yanlış bir iş yapıyorsun. Bunu yaparken Allah'ın kitabını bir kenara mı bırakıyorsun? Yoksa bu Kur'ân'dan hükümler sana göre ayrı, bana göre ayrı mıdır?

Yoksa benimle babam arasında veraset işlemiyor mu? Yoksa miras ile ilgili ayetler sadece size mi özgü? Sevgili babam Allah'ın Resulü o ayetlerin dışında mı kalıyor? Yoksa iki millet var da ben ve babam bunların ikincisi miyiz? Yoksa Kur'ân'ın inceliklerini babamdan ve onun amcasının oğlu Ali'den daha mı iyi biliyorsunuz? Ey insanlar! Allah'ın Resulü babamın "Kişinin varlığı evladında korunur, mirasçısı evladıdır." dediğini duymadınız mı? Ne çabuk unuttunuz bunları? Ne kadar da aceleyle yeni işler icat ettiniz?

Ey insanlar! Bilin ki tüm yaptıklarınız Allah'ın gözü önünde oluyor. O yaptıklarınızı iyi görüyor. Bilin ki ben size açıklı olan haberi verenin kızıyım. Ama siz yapın yapacağınızı. Bekleyin sonucu. Biz de bekleyelim bu işin sonucunu.

Evet dostlarım, kaynaklardan aktardığımız Hz. Fatıma'nın bu haklı tepkisi, böyledir.

Kur'ân-ı Kerim'de Nisâ Suresi 11. ayette miras hakkında Allah şöyle buyurmakta:

Allah, evlâdınız hakkında size şunu tavsiye eder: Erkeğin payı, iki kızın payı kadardır. Kızlar, ikiden fazlaysa terekenin üçte ikisi onlarındır, kız bir taneyse yarısı onun.

Hiç şüphesiz Kur'ân'da miras hakkında başka ayetler de mevcuttur. Mesela geçmiş birçok peygamberin miraslarının evlatlarına kaldığını Kur'ân-ı Kerim anlatmaktadır.

Gelin görün ki ilk halife Ebubekir'in belki de ilk icraatı Hz. Fatıma'nın elinden babasının sağlığında ona verdiği Fedek hurmalığını almak olmuştur. Bu olay öyle basit, üstünün kapanması gereken bir hadise değildir. Bu olayın önemi Hz. Fatıma'nın hutbesinde kendini göstermektedir. Cenabı Fatıma kendisini savunarak, Fedek hurmalığının babasının sağlığında kendisine verildiğini söylüyor ve bu yapılan haksızlığın düzeltilmesini halife Ebubekir'den istiyordu. Halife bu Fedek hurmalığını almayı tamamen Kur'ân'a ters olan bir hadise dayanarak yapmıştır. Bu uydurma hadis şudur: Peygamberimiz buyurmuş ki: "Biz peygamberler miras bırakmayız. Bizden kalanlar sadakadır."

Hz. Fatıma da yemeye, içmeye ihtiyaç duyduğuna ve miras hakkında açık hükümler de olduğuna göre, bu yanlış Ehl-i Beyt'e yapılmış siyasî bir baskıdır. Bu apaçık ortadadır.

Yazıldığına göre, halife Ebubekir, Hz. Fatıma'nın bu tepkisine karşı, ondan babasının bu hurmalığı ona sağlığında verdiğine dair şahit istemiştir. Hz. Fatıma da Hz. Ali'yi şahit göstermiş, onun şahitliğine itiraz edilince de, Ümmü Seleme validemizi şahit göstermiş ve konu ile ilgili birçok delil belirtmiştir. Ebubekir buna karşı Fedek hurmalığını bir senet düzenleyerek Hz. Fatıma'ya geri vermeye razı olmuş, ancak cenab-ı Fatıma halifenin yanından ayrılacağı sırada Ömer gelerek verilen senedi Hz. Fatıma'nın elinden zorla alıp yırtmıştır. Ömer, "Sen bir kadına yenildin." diye Ebubekir'e sitem de eder. Hz. Fatıma'yı kapı dışarı ederek ona zulmeder.

Zaten babasını kaybetme acısını da yaşayan Hz. Fatıma, bu olaylardan sonra çok yaşamadı ve hayata gözlerini yumarak Rabbine ve sevgili babasına kavuştu. Görülüyor ki bu Fedek hurmalığı da İslâm tarihinde sayfalar açmıştır. Hz. Fatıma'nın bu hüzünlü hutbesi günümüze kadar gelmiştir.

Yine yazmışlar ki, bu olaydan sonra Hz. Fatıma'nın çok hasta olduğunu duyan iki halife, yaşananlardan üzülmüş görünerek Hz. Ali'ye onun ziyaretine gideceklerini söylediler. Hz. Ali de buna müsaade etti. Ebubekir ve Ömer cenab-ı Fatıma'ya giderek ondan helâllik dilediler. Hatta Ebubekir, "Ben seni kızımından daha çok severim." dediği hâlde Hz. Fatıma onlara şöyle seslendi:

Ben sizi Allah'a yemin veriyorum, siz babamın
"Fatıma benim bedenimin bir parçasıdır. Onu inciten beni incitmiştir. Beni inciten de Allah'ı incitir. Allah'ı incitenin de kabri ateştedir." dediğini duydunuz mu?

Bunun üzerine ikisi de "Evet." diyerek itiraf ettiler. Hz. Fatıma, "*Şahit ol ya Rabbi! Bu ikisi de beni incitmiştir.*" dedi.

Bu hutbe Yaşar Nuri Öztürk'ün Hz. Fatıma (a.s) hakkında yazdığı kitapta ve Profesör 1400'ün "Ehl-i Beyt Davası" adlı kitabında vardır.

Evet sevgili kardeşlerim, bizim bu tarihî gerçeği burada zikretmekle bir art niyet taşıdığımız söylenemez. Bizim o şahıslarla alıp vereceğimiz bir şeyimiz de yoktur. Biz istiyoruz ki, tüm Müslümanlar bu gerçeği bilsinler. Doğruyu yanlış birbirine karıştırmasınlar. Allah Teala'nın hiç kimsenin namazına, orucuna ihtiyacı yoktur. Namazla oruç inananların hakla batılı birbirinden ayırabilmesi için farz edilmiştir. Eğer bir insan inandığı hâlde hakla batılı birbirinden ayırt edemiyorsa onun namazı da orucu da ka-

bul olmuyor demektir. Çünkü Allah Teala bu konuda Bakara Suresi'nin 138. ayetinde şöyle buyurmaktadır:

Koruyun namazları, hele orta namazına çok dikkat edin ve Allah'a itaat ederek namaz kılın.

Bir Müslüman günde en az beş defa Rabbine dönerek yaratanına "Ya Rabbi! Ben yalnız sana ibadet ederim ve yalnız senden yardım beklerim. Sen bize doğru yolu göster. Beni salihlerle eyle, zalimlerle değil." demektir. Bu aynı zamanda Allah Teala ile yapılan bir ahitleşmedir. Bir insanın bu ahde sadık olabilmesi için, hak ile batılı mutlaka ayırt etmesi gerekmektedir.

Hakkın tarafı, herkesin kişisel mantığı değildir. Burada ölçü Kur'ân ve paki pakize olan Allah Resulü'nün Ehl-i Beyti'dir. Çünkü anlatıldığı gibi, bu Allah Resulü'nün Gadir-i Hum'da bizzat söylediği emridir. Bu hadisler, tüm hadis kitaplarında mevcuttur. Onlar yazmışlar, söylemişler, biz de onu yazıyor ve söylüyoruz. Yorum sizindir.

Büyük üstatlarımızdan olan Seyyit Muhammed Bâkır es-Sadr, Irak'ın sayılı önde gelen âlimlerindedir. Bu âlim "Kur'ân Okulu" kitabında şöyle yazmıştır:

Dünya sevgisi bütün kötülükleri başıdır. Çünkü insan için namazı anlamsız hâle getiren, orucu kendi özelliğinden ayıran, tüm ibadetleri boş ve anlamsız kılan, işte bu dünya sevgisidir. Ona tamamen bağlanmaktadır. Eğer bir insanın kalbine dünya sevgisi hâkim olmuşsa, bu sevgi onun gönlünde taht kurmuşsa, artık o yapılan ibadetlerin de anlamı kalmaz. Hz. Peygamber'den sonra ihtilafa düşenler, görünüşte namazlarını, oruçlarını terk etmediler. İçki de içmediler. Fakat buna rağmen bunların bazılarının ibadetlerinin kabul olmadığı görülmektedir. Çünkü dünya sevgisi, onlar için de ön plandadır. Bakın Abdurrahman b. Avf'ın kendisi, bir sahabe olarak Resul-i Ekrem'in peşinde namaz kılmıştır. Bu namazın, orucun ona ne faydası

olmuştur? Abdurrahman b. Avf, sayılı sahabîlerden olmakla beraber başına ne işler gelmiştir. Evet, bu zavallı adam da kalbini dünya sevgisiyle doldurmuştur. Öyle bir gün oldu ki, altı kişilik şûrada halife seçme yetki ona verilmiştir. Bu şûrada ya Osman, ya da Hz. Ali Müslümanların başına halife olacaktı. Eğer hilafet Hz. Ali'ye verilse tüm Müslümanlar için hayırlı olacağını biliyordu. Eğer hilafet Osman'a verilse fitnenin önünün alınmayacağını da biliyordu. Ne yazık ki o elini Osman'ın elinin üstüne koydu. Hz. Ali'yi hilafetten uzaklaştırdı. İşte bu durum onun ibadetinin kabul olmadığının en güzel bir örneğidir.

Biz buradan yola çıkarak diyoruz ki; önemli olan sadece bir insanın namaz kılıp, oruç tutması değildir. Asıl o namazın orucun kabul olup olmadığına bakmak lazım. Yoksa Ehl-i Beyt'in üstünlüğü, Allah Teala ve Resul-i Ekrem'in açık emridir. Bir Müslümanın da onları aracı koyarak Rabbinden dilek dilemesi kadar doğal bir şey olamaz.

Bakın, her namaz kılan Müslüman namazında "Allahumme salli ala Muhammedin ve Âli-i Muhammed." diyerek onlara salavat göndermektedir. Bütün bunlar Ehl-i Beyt'in üstünlüğüne birer delildir. Bu görüş tüm Müslümanların genel görüşüdür.

Bakın Türkiyemizde İslâmiyet'in genelde tasavvuf yoluyla yayıldığını görmekteyiz. Bu tasavvuf ilminin Alevî'si, Sünnî'si yoktur. Biz bu ayrı ayrıymış gibi görünen hemen hemen tüm tarikatların Kur'ân ve Ehl-i Beyt'e bağlı olduklarını görmekteyiz.

Biz bunların ilâhî nağmelerine baktığımızda, zikirlerine baktığımızda, "Ya Muhammed Mustafa, ya Aliyyül-Murtaza!" dediklerini duyuyoruz. Benzer zikirlerle Ehl-i Beyt'i, On Dört Masum'u, On İki İmam'ı, yetmiş iki Kербela şehitlerini anarak zikrediyorlar. Bütün bunlar Ehl-i

Beyt'in, Hz. Ali'nin üstünlüklerine birer delildir. Sevgili Resul-i Ekrem buyurmuştur ki:

Benim Ehl-i Beyti'mi benden ayıran, bizden değildir.

Bir Müslümanın, bu mübarek insanların yüzü suyu hürmetine onları aracı koyarak mağfiret dilemesinin neresi yanlış olabilir? Bütün bu gerçekleri bilenler "Onlar haklıdır, ama onların düşmanları da haklıdır." dedikleri hâlde, ibadetleri nasıl kabul görecektir? Hep beraber mütalaa edelim ve düşünelim.

İSLÂMİYET'İN ANADOLU'YA GELİŞİ

Sevgili kardeşlerim, İslâmiyet bunca karmaşaya ve olumsuzluklara rağmen başta Hz. Ali'nin ve Ehl-i Beyt'in tahammül ve sabırlarının sayesinde üç kıtaya yayılmıştır. Hz. Ali'nin halifeliği zamanında İran, Irak, Mısır, Suriye İslâm'ı kabul etmiş, Kur'ân-ı Kerim'in nuru Orta Asya'dan dünyaya yayılmaya başlamıştır. İslâm tarihi bu güzel örneklerle doludur. Anadolu'ya da İslâmiyet, on birinci yüzyılda Orta Asya'dan gelmeye başlamıştır.

O tarihlerde Türkler arasında mezhepçilik bu şekilde yoktu. O zamanlar Orta Asya'daki Türkler, Kur'ân ve Ehl-i Beyt'in yoluna uygun olarak İslâm'ı yaşıyorlardı. On İki İmam'ı, hak imam biliyorlardı. Bu tarihlerde Anadolu'da İslâm'ın yayılmasına en büyük katkıları olanlar Hüseyin Gazi, Battal Gazi, Seyyit Gazi gibi şahsiyetler olmuştur. Bu gaziler de soy bakımından İmam Zeynelâbidin'e dayanmaktadırlar.

İşte bu şahsiyetlerin Anadolu'da yaydıkları İslâm dini, Kur'ân ve Ehl-i Beyt yolu olarak yayılmıştır. Keza on ikinci yüzyılda da Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli, Ahi Evran Baba, Abdal Musa Sultan, Haydarî Sultan, Şemsî Tebrizî, Yunus Emre, Mevlana gibi evliyaların tümü, Ehl-i Beyt dostlarıdır. Bütün bu evliyalardan etkilenen Ertuğrul Gazi, Osman Gazi, Orhan Gazi de Kur'ân ve Ehl-i Beyt'e bağlıydılar. Buna tarih şahitlik etmektedir.

Orhan Gazi'nin mezarının üstünde "Ya Rabbim! Bizi ahiret günü Ehl-i Beyt'in şefaatinde mahrum bırakma ve onları bizden razı et." yazıtı vardır. Bu, görüşümüzün en güzel delilidir. Zaten Anadolu'ya İslâmiyet mezhepler hâlinde gelmedi. Kur'ân ve Ehl-i Beyt olarak geldi. Bunların hepsi İslâm'ı böyle yaşıyorlardı. Hatta ilk Osmanlı devletini kuran Osman Gazi, din dersini kayınpederi de olan Şeyh Edebalı'den almıştır. Şeyh Edebalı de Kur'ân ve Ehl-i Beyt'e bağlı idi.

Nereden bakarsanız bakın, Anadolumuz evliyalar diyarıdır. Her yerde türbelere, yatırlara rastlamak mümkündür. Görülüyor ki, bu türbelerin büyük çoğunluğu da on bir, on iki ve on üçüncü yüzyıldan sonra Arabistan'da bu hakkın gasp edilmeye başlanması gibi, Kur'ân ve Ehl-i Beyt'in yerini dört mezhep almıştır. İslâm'ın özünüle bağdaşmayan bu mezhepler aynı zamanda kendi felsefelerini de Anadolu'ya getirmeyi başarmışlardır.

Osmanlı devletinin kuruluşu padişahlık da olsa asla saltanat değildi. Ama ne var ki bu mezheplerin gelişiyile bu saltanat ruhu Anadolu'ya da bulaştı. Biz inanıyoruz ki İmam-ı Azam, İmam Cafer Sadık'ın talebesidir. Halifenin isteği doğrultusunda hareket etmediğinden dolayı yedi sene zindana atıldı ve işkenceler sonucu vefat etti.

Önce de açıkladığımız gibi İmam-ı Azam, "Ben son iki senemi İmam Cafer Sadık'ın yanında okumasaydım helak olurum." sözü bence tüm Müslümanlar için bir uyanış çağrısıdır ki bu çağrı, "Siz de ölmeden Kur'ân ve Ehl-i Beyt'i tanıyın. İslâm'ı onlara uyararak yaşayın, yoksa helak olursunuz." manasındadır.

Kaldı ki İmam-ı Azam bizler gibi sıradan bir insan değildi. O artık fetva verme durumundaydı. Bence tarih bunu gösteriyor ki İmam-ı Azam da Kur'ân ve Ehl-i Beyt yo-

lundaydı. Çünkü o biliyordu ki İmam Cafer Sadık'ın (a.s) ilmi, dedesi, ceddi Muhammed Mustafâ'nın (s.a.a) ve Aliyyül-Murtaza'nın (a.s) ilmiydi. Dünyada hiç kimsenin ilmi onların ilminden üstün olamazdı. Onların ilmi öyle bir ilimdi ki gerçekten insanı pişirir olgunlaştırır, sırat-ı müstakime götürür.

Ben diyorum ki; Alevî, Sünnî, kim olursak olalım, keşke hepimiz Müslümanlar olarak İmam-ı Azam'ın bu çağırısına uyarak ibret alabilsek, ölüm hâli bize gelmeden, helak olmadan Kur'ân ve Ehl-i Bey'ti tanıyabilsek ve ilmi ile dünyadan faydalansak.

Bizler insan olarak bu gibi meseleleri görmezden gelemeyiz. Bir insanın faydalı olabilmesi için doğru bildiklerini anlatması gerekir. Ancak bunu yaparken hak ve hakikati kendisine ölçü edinmelidir. Yoksa insanlar arasında ayrılık tohumlarını yeşertmek, bugüne kadar hiç kimsenin lehine olmamıştır.

Benim de bu tarihin beraberinde getirdiklerini anlatmam, bu esas üzere alınmalıdır. Bunu anlatırken asıl amacım nifak yaratmak değil, zaten var olan ayrılıkları gidermektir. Ancak bunu yaparken hak ve hakikati açıklamanın, gizlemekten daha iyi olacağına inandığımız bilinmelidir. Zaten olaylara kalp gözüyle bakarak, muteber olan kaynaklarla teşhis konulduğunda asıl konunun doğruluğu anlaşılacaktır.

Allah Teala insanı yaratmış ve ona kendi nurundan nur vermiştir. Yeryüzünün de halifesi olacak insanı birçok güzelliklerle bezemiştir. Tabîdir ki Allah, bu derece önem verdiği insanı, başıboş bırakmayacaktır. İnsanın kemale ermesi için ilahi emirle donatılmış peygamberler göndermiştir. O peygamberlere de ilâhî kitaplarla, sahifelerle yardımcı olmuş ve yol göstermiştir.

İşte bu peygamberlerin sonuncusu Hz. Muhammed Mustafa'dır (s.a.a). Kendisi ilâhî eğitimin son ve en üstün öğretmenidir. Onun söyledikleri, çağ değişmekle eskimeyecek, dünya durdukça tazeliğini koruyacaktır. Resul-i Ekrem bir hadisinde, *"Ben en güzel ahlakı tamamlamak için gönderildim."* buyurmuştur.

Öyle ise Allah Teala'nın bu kadar önemli bir görev için seçtiği bir peygamberin, vasiyet edip vasisini tayin etmeden gitmesi, akıl, ilim ve bilim işi değildir. Bize göre Allah Resulü de aynen diğer peygamberler gibi vasiyet edip Kur'ân ve Ehl-i Beyt'i iman edenlere emanet etmiştir. Ne yazık ki "Ben Müslümanım." diyen insanlar, bu iki emanete yeterince sahip çıkmadılar. O zamanlar yapılan bu yanlışlıklar, o günkü ayrılıklar, günümüze kadar devam edip gelmiştir ve biz de bunun acısını çekmekteyiz.

Bütün insanlar ister kötü olsunlar, isterse İslâm adına yanlışlıklar yapsınlar, herkes bunu bilmelidir ki, Allah Teala adil olduğundan herkes hak ettiği cezayı mutlaka bulacaktır. Öyle ise bu haksızlıklara kızarak İslâm'ı terk etmek ve ona ters düşmek akıl, mantık işi değildir. Çünkü İslâm dini Allah Teala'nın beğendiği bir dindir. Konuşan değil, yaşayan kazanacaktır.

Buraya kadar anlattıklarımız doğrudur. Ehl-i Beyt'in hakkı gasp edilmiştir. Kur'ân'ın emirleri yeterince işlenmiştir. Bütün bunlar bizce doğrudur. Ancak yanlış olan bir şey daha var ki bu yanlış, "Ben Muhammed, Ali'nin yolundayım, ben Ehl-i Beyt'in dostuyum, onları çok seviyorum." deyip de bu üzerimizde oynanan çirkin oyunlardan etkilenerek İslâm dinini terk etmektir.

Bu yanlış, düşünmeden, bilmeden yapılan yanlıştır, diye düşünüyorum. Bilhassa "Ben evlad-ı Resul'denim. Ben On İki İmamlar'ın soyundanım." diyen dedeler ve ba-

balarda buna çok dikkat etmeli ve mutlaka durumlarını düzeltmelidirler.

Bu son günlerde biz Alevîlerin üzerinde oynanan bu çirkin oyunların karşısına dikilip, dedesiyle babasıyla ve talibiyle "Bizim dinimiz İslâm, kitabımız Kur'ân'dır." demelidirler. "Biz Hz. Muhammed'in ümmetiyiz. Biz onun bize bıraktığı Kur'ân ve Ehl-i Beyt'e bağlıyız." demelidirler. "Onların ameline uymayan bir amel, bizim değildir." demelidirler ve hepimiz bunu demeliyiz. Bizim bu çıkmazdan kurtulmamız buna bağlıdır.

Bizim Ehl-i Sünnet ile bazı içtihadî, felsefî ayrılıklarımız olsa da dinimizin İslâm olması onlarla olan birliğimizdir. Biz Anadolu Alevîleri olarak Ehl-i Beyt'e ve On İki İmam'a bağlıyız. Zaten Alevîlik ismimiz de onlara dayanmaktadır.

Ama geçmişte ve günümüzde yapılan haksızlıkları bahane ederek Kur'ân'ı ve İslâm'ı top yekün terk etmemizle bu haksızlık giderilmez. Çünkü bizim önderimiz Kur'ân ve Ehl-i Beyt imamlarıdır. Onlar kendi zamanlarında çok çile çekmişler ve zulüm görmüşlerdir. Ne var ki onlar, canları pahasına olsa da İslâm'dan taviz vermemişlerdir. Bilhassa onu yaymış, onu yaşatmışlardır ve kendileri de bizzat onu yaşamışlardır.

Öyle ise "Bizler onlara bağlı olan Alevîleriz." diyorsak, amelimizle onların yolunu takip etmeliyiz. Bunun başka bir tarifi, başka bir mantığı yoktur.

İmam Cafer Sadık'ın şu sözünden ibret almalıyız, buyurur ki:

Ey bizi sevenler! Sakın amelinizle bizi utandırmayın. Bize ancak ziyet olun.

Bizim mezhep imamımız, temsilen İmam Cafer Sadık'tır. Öyle ise Alevî olduğumuzda samimiyssek bu sevdi-

ğimiz masumların, bu imamlarımızın sözlerine uyarak amel etmek zorundayız. Bunda samimi olan bir kimse böyle yapar. Yoksa Alevî olmak mümkün değildir. Bu ameli yapmayan fasık, inkâr edense dinden çıkmış olur. Bu benim şahsi görüşüm değil, imamlarımızın fetvasıdır.

Değerli kardeşlerim, nasıl ki teknoloji ve bilim dalında çağımızda gelişmeler varsa kurnazlıklar, entrikalar konusunda da aynı şekilde yeni gelişmeler, farklılıklar vardır. İşte Türkiye'mizde de biz Alevîlerin üzerinde oynanan oyunların boyutları haddini aşmak üzeredir. Görüyoruz ki daha düne kadar "Biz hiçbir dine inanmıyoruz. Bizim kurtuluşumuz komünizmdir, dedelik de neymiş." diyenler, "Dedeler bizi sömürüyorlar, onlarda sömürücüdürler." diyenler, şu son seneler komünizm çöktükten sonra sloganlarını hemen değiştirdiler.

Bir zamanlar bize musallat ettikleri komünist rejim çökmüştür. Bu insanlar halkın karşısına çıkıp, "Ey Anadolu'nun temiz ve has olan Alevîleri! Biz bilmeden sizin boşluğunuzdan yararlanarak size musallat olduk. Bu kırk senedir bir hiç uğruna bir hayli insanın kanlarının akmasına sebep olduk. Şimdiyse bu hareketimizin yanlış olduğunu öğrendik. Biz sizden bu hatamız için özür dileriz." demeleri lazımken maalesef insanlık ruhuna sahip olmadıkları için bunu demediler. Şayet deselerdi bu millet acı çekmeye alıştığından dolayı onları affedebilirdi. Ama onlar bunun yerine, maske değiştirmekte çok maharetli olduklarından sessizce yeni yeni maskeler taktılar. Karşımıza bu maskelerle çıkmaya çalışıyorlar.

Anadolu'da iki tane Bektaş'tan bahsedilmektedir. Biri Anadolu'ya İslâm dinini yaymak amacıyla gelen Hünkâr Hacı Bektaş Veli'dir. Diğeriyse İslâm düşmanı gerçekte var olmayan hayali bir Bektaş'tır. Fakat bu Bektaş ister var

olsun, isterse olmasın bunların işine yaramaktadır. Bek-taş Bektaş'tır. Bunların faaliyetlerini yürütmeleri için bulunmaz bir kaftandır. Bakarsınız ki gerek Türkiye'de ve gerek Avrupa'da bu Bektaş adına erenler saz grupları oluştururlar. Zavallı gençlerimize folklor kıyafetleriyle semah geceleri yaptırırlar. Bununla yetinmezler, herkesin zil zurna sarhoş olduğu düğün salonlarında da aynı yanlış devam ettirirler.

Öte yandan İslâm'a, Kur'ân'a karşı düşmanca görüşlerini bir kitaba yansıtarak bunu da Alevîlik adına yaparlar. Acaba biz asıl Alevîler olarak üzerimizde oynanan bunca oyunlara, artık durun, demek zorunda değil miyiz? Biz bunu kimden bekliyoruz? Bunu bir türlü anlamıyorum. Oysaki biz On İki İmam'ın yolunda olduğumuz müddetçe Alevîyiz. Alevîliğin tek ölçüsü vardır. O da Kur'ân ve Ehl-i Beyt'tir. Bundan başka Alevîliğin ölçüsü yoktur. Ben bir Alevî olarak diyorum ki, kim yazarsa yazsın, adı ne olursa olsun, bir kitap yazılmışsa o kitaba bakın. Ama bilin ki, o kitap Alevîleri Kur'ân-ı Kerim'den soğutmak gayreti içindeyse o bizden değildir.

Bir insan çıkıp da "Oruç, namaz Alevîlerin değildir." diyebiliyorsa, siz bilin ki o kitabın yazarı Alevîlerin baş düşmanıdır. Böyle bir kitabı yazan kişi, Hz. Muhammed Mustafa'nın (s.a.a) düşmanıdır. Ehl-i Beyt'in, On İki İmam'ın düşmanıdır. Hacı Bektaş-ı Veli'nin de düşmanıdır. Zaten onların düşmanı Allah'ın düşmanıdır.

Yine baktınız ki bir cemiyet Alevîlik adı altında kurulmuş, ama bu cemiyetin işi gücü İslâm'a düşmanca saldırmak ve bizi oruçtan, namazdan, Kur'ân'dan ayırmaya çalışmaksa ve diğer taraftan bizleri içkiye, kumara, her türlü harama doğru da hızla götürüyorsa işte bilin ki o cemiyette bilerek ya da bilmeyerek Alevîliğe düşmanlık ya-

pılmaktadır. Peki, neden düşmandırlar? Çünkü Kur'ân'a dil uzatmak, oruç, namaz yoktur, demek Kur'ân'dan yüzlerce ayeti inkâr etmek anlamına gelir.

Bunu kim söylesse söylesin, dinden çıkmış olur. Dinden çıktığında da dinli, dinsiz olayları hiç durmadan devam eder. Hele de o şahıs bu inkârcılığını Ehl-i Beyt adına sığınarak yaptı mı, bu o üstün insanlara da iftira olur ki, bunun hesabı çok çetin olacaktır.

Kaldı ki böyle çirkin görüşlerin, asıl manadaki Alevîlikle uzaktan yakından hiçbir benzerliği yoktur. Orucu, namazı inkâr ederek Ehl-i Beyt'e düşman olanlar, aynen Alevîlere de düşmandırlar. Namazı, orucu, helâlin ve haramın hükümlerini bugünümüze kadar ulaştıranlar imamlarımızdır. Onların talebeleridir. Bizim görevimiz de onlara uymaktır.

Allah Teala Ahzâb Suresi'nin 36. ayetinde şöyle buyurmakta:

Allah ve Resulü, bir işe hükmetti mi erkek olsun, kadın olsun, hiçbir inananın, o işi istediği gibi yapmakta muhayyer olmasına imkân yoktur ve kim, Allah'a ve Peygamberi'ne isyan ederse gerçekten de apaçık bir sapıklığa düşmüş, sapıtıp gitmiştir.

Biz biliyoruz ki ne On İki İmamlar, ne salih sahabîler, ne Hacı Bektaş-ı Veli ve ne de diğer evliyaların hiçbiri Allah'ın ve Resul-i Ekrem'in emrinden çıkmamışlardır. Zaten çıkanların o makama varmaları da mümkün değildir. Onların yaşantılarına bütün tarih şahittir ki onlar ne saz çalmışlar ve ne de bir damla olsun içki içmişlerdir. Zaten onu yapsalar o makama varamazlardı. Onlar Allah'ın ve Resulü'nün emrine uyan, İslâm'ın, Kur'ân'ın imamıdırlar, velileridirler ki onlar, namazlarını kılmışlar, oruçlarını da tutmuşlardır. Onlar hacca gittiler, onlar zekât verdiler, onlar

Allah rıza için kurban kestiler. Yani onlar bu maskeli işbirlikçilerden tamamen ayırdırlar. Namazı orucu inkâr eden, zekâtı vermeyen, hacı inkâr eden, içkiyi mubah gören, durmadan şarap içen, gerçek manada Alevî olamaz.

Bütün tarih kitapları şahitlik ediyor ki, bu amellerin hepsi, yani içki içmek, şarap havuzunda yüzmek, ciğer yiyen kadının torunu Yezit'e aittir. Öyle ise, "Ben Alevîyim, ben Ehl-i Beyt'i seviyorum." diyen bir insan, nasıl olur da ameliyle Yezid'e benzeyebilir? Hiç böyle Alevîlik olur mu? Bunu kendimize soralım ve üzerinde de derin derin düşünelim.

Bakın sevgili kardeşlerim, birileri Alevîlik adına "Oruç, namaz bizim değildir. Biz cami istemiyoruz." demelerine karşılık olarak Allah Teala A'râf Suresi, 36. ayette şöyle buyurmakta:

Ayetlerimizi inkâr edenler ve onları kabul etmeyi ululuklarına yediremeyenlerse cehennem ehlidir ve orada ebedî kalır onlar.

Aynı surenin 40 ve 41. ayetlerinde ise şöyle buyurmakta:

Ayetlerimizi yalan sayıp onlara inanmaya tenezül etmeyenlere gök kapıları kesin olarak açılmaz ve deve iğne deliğinden geçer de onlar gene cennete giremezler ve biz, mücrimleri işte böyle cezalandırırız. Onlara, cehennemde ateşten döşekler, üstlerinde de ateşten örtüler var ve biz, zalimleri böyle cezalandırırız.

Yine Bakara Suresi 114. ayette şöyle buyurmakta:

Allah için yapılan mescitlerde Allah'ın adının anılmasını meneden ve onların yıkılmasına çalışan kimseden daha zalim kim var ki?

İşte ben bu mübarek ayetlere -ki daha bunlar gibi örnek verilebilecek birçok ayet vardır- dayanarak, son sene-

lerde aramızda dolaşan sözde Alevî bülbüllerine çok dikkat edelim, diyorum. Çünkü görüldüğü gibi, bu insanlar boşluğumuzdan yararlanıp bizleri Allah'ın kelamı olan Kur'ân ile karşı karşıya getirmeye çalışıyorlar. O hâlde, bizi kurtaracak yine biz olduğumuza göre, bizzat bizim bu maskeli sözde Alevîlere gereken dersi vermemiz gerekir.

Eğer biz bu derin uykudan uyanıp da bunu yapamazsak o zaman görüldüğü gibi hem Allah'ın gazabına uğrarız, hem de bir milyar Müslümanın gözünde dinsiz duruma düşeriz ki, bu durumda da Alevîliğe bundan daha büyük düşman kazandırmış olamayız. Gerçekte İslâm'ın özü olan Alevîliğin yaşanması gerekirken bunlar gibi casusların etkisinde kalarak dinsiz duruma düşeceğiz. Bu durumda dinli, dinsiz iddiaları ortaya çıkacak. Nifak, kavga, dövüşler olacak. Bunun sonucunda bu güzel vatanımız da zarar görecektir. Hatta tüm insanlarımız zarar görecektir. Ama burada en çok zararı da biz Alevîler göreceğiz. Bunu hepimiz yaşadık ve daha beterlerini yaşayacağımızdan korkuyorum.

"Biz cami istemiyoruz, biz Cemevi istiyoruz." diyorlar. Hâlbuki bunlar Cemevi'ne inandıkları için bunu istemiyorlar. Sadece komünizm yıkıldığından yeniden bir "izim" meydana gelinceye kadar Alevîleri oyalama taktiği olarak bunu kullanıyorlar. Bir okumuş din adamının olmasa, bir mezhep hakkın olmasa, burada yapılan ibadetler Kur'ân'a uygun olmasa, ama sen her köye Cemevi yapsan neye yarayacak? Acaba biz Alevîler olarak, onlara göre Hz. Muhammed'in (s.a.a) ümmeti değil miyiz? Eğer ümmetiysek Hz. Muhammed'in (s.a.a) camisi mi, yoksa Cemevi mi vardı? On İki İmam'ın camisi, mescidi mi vardı, yoksa Cemevi mi vardı?

Bunların tümü üzerimizde oynanan oyunlardır. Zamanında bizi bizimle vurmuşlar. Unutmamak gerekir ki bugün de aynı oyunlar devam etmektedir. Atalarımız Kur'ân'a iman etmiş insanlardı. Onlar, "Oruç da bizimdir, namaz da bizimdir." demişlerdir. Ne yazık ki mezhep, içtihat hakkımız olmadığından, insanların uzun bir zaman âlimsiz kalmalarından bu boşluklar meydana gelmiştir.

Öyle ise Çorum'da olduğu gibi, bizim de On İki İmam'ın içtihadına uygun cami ve mescitlerimiz olmalıdır. Bu gibi ibadet yerlerimizi hep birlikte meydana getirip vücudumuzdaki vitamin eksikliğini gidermeliyiz. Tüm ibadet şekilleri camilerde, mescitlerde yapılır. Böylece Alevîlik, Sünnîlik arasında da yakınlaşma olacaktır.

Türkiye'mizde Alevîlik, Sünnîlik arasındaki kavgadan medet uman pek çok fırsatçı vardır. Bunlar her zaman da olacaktır. Bu fırsatçılar, bu dinsizler, bu kapitalistler ne Alevîdirler ve ne de Sünnî. Evet kardeşlerim, fırsatçılar, çıkarıcılar için gerçekler her zaman bir tehlikedir. Bunun örnekleri tarihte görülmüştür. Bütün peygamberler, zalim iktidarlar tarafından tehlike olarak görülmüşlerdir.

Bunun örneklerine İslâm tarihinde de rastlamak mümkündür. Günaydın gazetesinin 03.09.1991 tarihinde yayınladığı bir yazı ne kadar enteresandır. Bu yazıda şöyle diyordu:

Anadolu'daki Alevîler her ne kadar İmam Cafer Sadık'ı sevseler de onlar Caferî değildirler. Çünkü İmam Cafer Sadık'ın Kur'ân'a uygun içtihatları vardır. Az farklılıklar olsa da o da namaz kılıyor, oruç tutuyor, o da hacca gidiyor, zekât veriyordu.

Bu gazete o günkü yazısında şöyle devam ediyor:

Biz görüyoruz ki Alevîler namaz kılmayıp oruç tutmadıkları gibi, Kur'ân'da haram olan içkiyi de helal biliyorlar.

Yazının devamında şöyle diyor:

İmam Cafer Sadık ana tarafından, birinci halife E-bubekir'e dayandığından Alevîler İmam Cafer Sadık'ın verdiği fetvalara uymuyorlar.

Görüldüğü gibi biz Alevîlerin Caferî olmadığını iddia etmekte. Nedendir, niçindir, onu bilemem. Bunun yorumunu size bırakıyorum.

Bakın Pir Sultan Abdal bu konuda ne diyor:

Çektirdiler İmam Zeynel'e ceza
Muhammed Bâkır'la Ali Murtaza
İmam Cafer Sadık, Kazım ve Rıza
Bizi dergâhından eyleme cüda

Şah Hatayî de şöyle diyor:

Şah Hatayî'yim İmam Cafer muhibbi
Hakkın yolundadır Veysel Karanî
Hakkın hazinesinden gelen güveni
Müşteri olmayana satmalı değil

Yine Pir Sultan Abdal şöyle diyor:

Kur'ân okur dilimiz
Sırrı hakikat yolumuz
İmam Cafer ulumuz
Mürvet kerem erenler.

Hiç şüphesiz ki bunlar gibi sayısız örnekler vardır. Bu gibi örnekler de tüm Alevîlerin bilgisindedir. Peki, öyle ise bu efendiler bizden ne istiyorlar? Buna bakmak lazım. Unutulmasın ki bu verdiğimiz sadece milyonda bir örnektir. Bu konuda nice kitaplar, nice dergiler, nice bültenler yazılmış çizilmiştir.

Ne var ki bana göre bizim sorunumuz, düşmanların bu tavırları değildir. Asıl üzücü olan, biz Alevîlerin bunca oyunların karşısında sessiz kalmamızdır. Çünkü yapılan bir haksızlığın, bir iftiranın karşısında sessiz kalmak, tepki

göstermemek yapılan o haksızlığı, o iftirayı kabul etmek anlamına gelmektedir. Öyle ise uyanmanın silkinmenin zamanı gelmiştir. Kötüledikleri İslâm dini bizim de dinimizdir. Kötüledikleri kitap bizim de kitabımızdır. Kötüledikleri vatan bizim de vatanımızdır.

Acaba hiç düşünmemiz gerekmez mi? Anadolu'daki tüm Alevî toplumu On İki İmam'ı hak imam, İmam Cafer Sadık'ı da mezhep imamı kabul etmektedir. Bir Alevî bunu kabul edecek fakat onun fetvalarına da uymayacak hiç bu olacak iş midir? Hâlbuki Kur'ân'da farz olan, her Müslümana farzdır. Haram olan da her Müslümana haramdır. Bunun Alevî'si, Sünnî'si yoktur.

Biz diyoruz ki bu mezhepler İmam Cafer Sadık'ın zamanına denk geldiğinden bizim o zamanki imamımız da odur. Yoksa bize göre Hz. Ali'nin (a.s) fetvası ne ise On İki İmam'ın fetvaları ve içtihatları da aynıdır. Acaba kim, İmam Ebu Hanife'nin, İmam Malik'in, İmam Şafi'nin, İmam Hanbel'in İslâm'a uygun içtihatları olduğunu, ancak On İki İmam'ın, İmam Cafer Sadık'ın (a.s) Kur'ân'a uygun içtihatlarının olmadığını iddia edebilir? Bunu akl-ı selim olan kim diyebilir? Hâlbuki İmamların içtihatları mezhep değil, İslâm'ın özüdür. Allah Resulü ne emretmişse, onun ev halkı (olan Ehl-i Beyt) daha iyi bilmektedir. Kur'ân'ın asıl öğretmenleri onlardır. İlim şehrinin kapısı onlardır. İmam Cafer Sadık (a.s) onlardandır. İmam-ı Zaman Muhammed Mehdi (a.s) de yine bu evin halkından, yani Ehl-i Beyt'tendir. Er bizden, evliya bizdendir. Onlar zaten Kur'ân'ın, İslâm'ın imamıdırlar.

Öyle ise Alevîler nasıl olur da camiye karşı olabilir? Nasıl olur da Caferî olmazlar? Nasıl olur da oruca, namaza karşı çıkabilirler? Bunları hep beraber düşünelim.

Bizi başıboş bulan dinsizlerin peşinden koştukları çeşitli oyunlara baktığımız gibi, diğer yandan da camilerde söylenen acımasız fetvalara bakalım. Diyorlar ki: "Alevîler dinden çıktılar. Onlar Müslüman olabilmek için önce Hıristiyan olmalılar."

Bu iki ateşin arasında kanlarımız su gibi akmakta. Bunun örneklerini Çorum'da, Maraş'ta, Malatya'da, Sivas'ta hep beraber gördük ve yaşadık. Türkiye tarihi bu acı olaylarla doludur. Biz de bakıyoruz. Peki, bunca zulümlere rağmen bu kitaplar, bu dergiler, bu cemiyetler, bu yazılar acaba bizleri nereye götürmek istiyorlar? Bu akan kanlarımız ne zamana kadar akmaya devam edecek? Hem de bir hiç uğruna. Acaba bunlar, biz Alevîlerin Kur'ân deyip, Ehl-i Beyt deyip, oruç, namaz deyip, cemaat olmamızdan neden bu kadar korkuyorlar? Onu da siz kardeşlerimin yorumuna bırakıyorum.

Ancak bildiğim bir şey var ki, bütün bu tavırlara biz, Alevîler olarak karşı çıkmaz ve bu başımızdaki ateistlerden kurtulamazsak daha pek çok musibet bizleri beklemektedir. Çünkü "Haksızlığa karşı susmak, onu kabullenmek gibidir." sözü, imamlarımızın sözüdür. Günaydın gazetesi "Alevîler, Caferî değillerdir." dese de ve başka birileri daha başka iftiralar etseler de bunların hepsi gerçek dışıdır. Anadolu'da tüm Alevîler 12 imama bağlıdırlar. Bu İmamlar'ın, Hz. Fatıma da dâhil, aynen Resul-i Ekrem gibi masum olduklarına inanırlar. Zaten Alevî olabilmek için bunlar zorunludur. Buna inanmayana Alevî demek yanlış olur.

Peki, bir Alevî nasıl olur da masum bildiği, mezhep imamı olarak tanıdığı İmam Cafer Sadık'ın (a.s) içtiğine, fetvalarına aykırı amel edebilir? Eğer böyle gelenekler olmuşsa bunlar birer oyun değil midir? Bir de diyelim ki

İmam Cafer Sadık'ın (a.s) anne tarafı halife Ebubekir'in oğlu Muhammed'e dayanmakta olduğuna göre, demek ki İmam Cafer Sadık'tan (a.s) sonraki yedi imam da babaanneleri tarafından halife Ebubekir'in soyuna dayanır. O zaman "Bu İmamlar bizim İmamlarımız değil" mi diyelim?

Bunlar Alevîler üzerinde oynanan ne de çirkin oyunlardır. Ortalığı boş bulmuşlar. Bize gelen vuruyor, giden vuruyor.

Şurası bir gerçek ki İmam Cafer Sadık'ın (a.s) annesi, Ebubekir'in oğlu Muhammed'in oğlu Kasım'ın torunudur. Hatta Muhammed b. Ebubekir'in annesi Hz. Ali'nin kardeşi Cafer-i Tayyar'ın karısıydı. Hz. Cafer şehit olunca hanımını Ebubekir almış ve ondan da Muhammed olmuştur. Ebubekir'in ölümünden sonra Hz.Ali (a.s), Muhammed ile annesini yanına aldı.

Muhammed tüm hayatı boyunca Hz. Ali'ye ve Ehl-i Beyt'e bağlı kaldı. Hz. Ali, halifeliği zamanında Mısır'a onu vali tayin etti. Bunu duyan hilekâr Muaviye, Amr b. Âs'ı görevlendirip ona pusu kurdurarak çok çirkince işkenceler yaptırdı ve onu şehit etti. O, Ehl-i Beyt yolunda canını vermiştir. Allah ona rahmet eylesin.

Acaba İmam Cafer Sadık'ın (a.s) annesinin Muhammed b. Ebubekir'in torunu olmasının ayıplanacak nesi var ki? Biz Alevîler olarak neden onun fetvasına uymayalım? Bunlar oyun değil de nedir? Kaldı ki Hz. Ali'nin iltifatına mazhar olan Muhammed b. Ebubekir gibi büyük bir kişinin soyundan olmak ayrıca bir büyüklüktür.

Ayrıca İmam Cafer Sadık'ın annesinin Muhammed b. Ebubekir'in soyundan olması da onun Sünnî olduğuna da delil değildir. Ne var ki Alevî geçinip aslı astarı olmayan bahanelerle masum imamları tanımayanlar, İslâm'a düşman olanlar mutlaka bir gün hesap vereceklerdir. Hâlbuki

bir Alevî için bir insanın kimin soyundan, kimin ırkından olduğu da o kadar önemli değildir. Mesala Ebu Leheb de sevgili Peygamberimizin öz amcasıdır. O hâlde onun hakkında nazil olan ve "**Ebu Leheb'in iki eli kurusun; zaten yok oldu ya.**" ayeti ile başlayan Tebbet Suresi'nin ne anlamı var? Ayrıca Akil de Hz. Ali'nin (a.s) kardeşidir. Onun Küfe'de şehit olan oğlu Müslim kadar değerli yoktur. Bizim için değerli olanlar, onun oğlu Müslim ve iki torunudur.

Yine tarihe baktığımızda görüyoruz ki, Firavun gibi bir kişinin karısı olan Asiye de cennetle müjdelenmiştir. Bunun aksine Nuh Peygamber'in (a.s) oğlu ve karısı da cehennemle müjdelenmiştir. Demek ki, İslâm'da ırk, boy, soy hiç de önemli değildir. Önemli olan kişinin amelidir.

Kaldı ki, biz halife Ebubekir'in dinden çıktığını söylemiyoruz. Böyle bir iddiamız da yoktur. Ancak halifelik hakkı onun olmadığı hâlde halife makamına oturarak neticesini ortaya serdiğimiz olaylara sebep olduğunu söylüyoruz. Öyle ise On İki İmamlar'ın soyu kimlere dayanırsa dayansın biz o imamlarımızı, hak ve hakikat üzere masum biliyoruz. Şayet onların ameli biz Anadolu'daki Alevîlerde yoksa bunun hatası imamların değil, bizimdir. Zira biz mezhep ve içtihat hakkımızı savunmadık. Bu musibetlerin asıl nedeni de buna dayanmaktadır.

Türkiye'de sayıları iki yüz, üç yüz bin olan topluluklar dahi ne yaptıklarını, neye inandıklarını, kime hizmet etmek gerektiğini bilmekteler. Ama ne acıdır ki, biz Alevîler tamamen bir boşluktaız. Bugün herkes bunu kabul etmektedir. Bizler hiç bunu düşünmüyor muyuz?

Evet muhteremler, gerek Türkiye'de gerekse Avrupa'da her grubun dini ya da milli cemiyetleri var. "Fakat neden Alevîliğin İslâmî inancını ortaya koyan ve Alevîli-

ğın özüne uygun bir cemiyet yoktur? Bunun nedeni nedir?" diye bana sorarsanız, ben derim ki; bunun başlıca sebebi, mezhep hakkımızın uzun zamandır yasaklanmış olması ve bu yüzden de yetişkin din âlimlerimizin olmayışındadır. Bunun vebali de bugüne kadar bize bu hakkın verilmesini engelleyenlerdir.

Ama artık uyanmalıyız, herkes gibi biz de hazır olan yasalar çerçevesinde, bu hakkımızı mutlaka istemeliyiz. Bence bunu istemek biz Alevîlerin hakkıdır. Biz Alevîler, mazlum, temiz kalpli, tez kanan bir milletiz. Bunun içindir ki, herkes istediği zaman bize rahatlıkla musallat olabiliyor. Oysaki Alevîlik ne İslâm'dan ayrı bir dindir ve ne de bazılarının iddia ettiği gibi ayrı bir ırktır. Alevîlik Hz. Ali'nin soyuna verilen bir isimdir. Anadolu'da da Hz. Ali'yi, Ehl-i Beyt'i sevenler, onların izinden gidenler ya da mezhepleri İmam Cafer Sadık'a (a.s) bağlı olanlar anlamında Alevîlik, bizlere de nispet edilmiş bir isimdir. Bunun aksini iddia edenler ya bu konuda cahildirler ya da art niyetlidirler.

Bu asrımızda komünizm çökmüştür ve dünya hızla değişmektedir. Biz Alevîler bunu görmekteyiz. Bundan ibretler alarak biz de mutlaka asrımıza dönmeliyiz. Hemen hemen tüm toplumlar kendi özgürlüklerini, inançlarını koruma çabası içerisindedirler. Kimileri de Avrupa'da inancının gereğini yerine getirebilmek için durmadan, usanmadan camiler açıyorlar, cemaatler oluşturuyorlar. Bu konuda maddî ve manevî hiçbir fedakârlıktan da kaçınıyorlar.

Düşünün ki sadece benim bulunduğum Berlin'de cami cemaatleri ellinin üzerindedir. Bunların çoğunun artık mülkiyeti de kendilerininindir. Buradaki bunca çalışmayı göz önüne aldığımızda, ne büyük gayretler sarf edildiği rahatlıkla görülecektir. Görüyoruz ki bu işler kolayca olmuyor.

Acaba bütün bu çalışmalar bizi düşündürmüyor mu? Bizim de bu gibi dayanışmayla mezhebimizi yaşamak hakkımız değil mi?

Bu kadar hareketli bir ortamda, bizim ne mezhebimiz, ne camimiz, ne de bizi bir araya toplayacak cemaatimiz var. Ancak Bektaşilik adı altında Alevîliğe darbeler vuruluyor. Oyunlar oynanıyor. Herkes bizi İslâm'ın dışında göstermeye çalışıyor. Biz yine susuyor ve hiçbir icraat göstermiyoruz. Birileri çıkıp "Dört mezhep hak mezheptir. Diğerleri batıldır." diyor. Bizler çıkıp bu hakkımızı savunmuyoruz. Hâlbuki laik bir sistemle idare edilen Türkiye'mizde herkes inancında serbesttir deniliyor. O zaman neden dört mezheple sınır konuyor? Dört oluyor da neden beş olmuyor? Oysaki biz de bu güzel vatanımızı seviyoruz. Atamız, dedelerimiz bu vatan için canlarını vermişler. Biz de seve seve verimiz.

Bizim niyetimiz açıktır. Biz birlik ve beraberlikten yanayız. Bu birliğin oluşmasının temeli de biz Alevîlerin mezhep hakkı verilerek, Kur'ân ve Ehl-i Beyt'e dönüşüyle bu temel atılmış olacaktır. Zaten Ehl-i Sünnet kardeşlerimizin Ehl-i Beyt'e olan sevgi ve hürmetleri bu birliği sağlayacağına dair en güzel delildir. Yoksa bazı varsayımlardan yola çıkarak Alevîlik adına bu başımızdaki inkârcıların ya da Şamanist Bektaş'ın müritleriyle temasa geçmek, onlara bazı koltuklardan yer göstermek bana göre bu sorunu çözmez. Hatta daha da zorlaştırır inancındayım. Çünkü öğretmeni olmayan bir okulun nasıl ki faydası yoksa âlimi olmayan Cemevi'nin de Alevîliğe ve Sünnîliğe faydası yoktur.

Alevîliğin asıl yolu, Kur'ân ve Ehl-i Beyt yoludur. Bu yolun dışında yanlışların tekrarlanması kimseye fayda sağlamaz. Öyle ise artık Alevîler de bilerek, görerek kendi

yollarına gitmelidirler. Çünkü biz Alevîler de her Müslüman gibi Hz. Muhammed Mustafâ'nın (s.a.a) ümmetiyiz. Resul-i Ekrem'in bıraktığı iki emanet, bizim emanetimizdir. Bu emanet İslâm dinidir. Oniki imamın onu nasıl yaşadıkları meydanda. Bu konuda yeterince elimizde kaynaklarımız mevcuttur. Bu konuda Hz. Ali (a.s) Nehcül-Belağ'da bir hutbesinde şöyle buyurmaktadır:

Dinin evveli onu tanımaktır. Tanıyışın kemali, onu tasdik etmektir. Tasdik edişin kemali, onu bir bilmektir. Bir bilişin kemali, ona karşı öz doğruluğuna ermektir. Öz doğruluğunun kemali onu noksan sıfatlardan tenzih etmektir. Çünkü bilmek gerekir ki ne sıfat söylenirse söylensin, o sıfatla vasfedilemez; her sıfat, vasfedilenden gayridir; onunla bilinemez.

Onu vasfetmeye kalkışan, onu bir başkasına eşit etmiş sayılır. Başkasını ona eşit sayan, ikiliğe düşmüş olur. İkiliğe düşen, tecezzisine (parçalara ayrılabilceğine) inanmış olur; tecezzisine inanan, onu tanımamış olur. Onu tanımayan, ona cihet isnat eder, ona işaret eyler. Ona işaret eden, onu sınırlar. Sınırlayan, sayıya sokar. Her nerde derse, onu bir yerde sanır, ona mekân isnat eder; bir yerde diyense, başka yeri ondan boş sanır.

Vardır, yaratılmaksızın. Mevcuttur, yokluktan var olmaksızın. Her şeyledir, beraber değil. Her şeyden gayridir, ayrı değil. İşler yapar; harekete, âlete muhtaç olmadan. Görendir, görülen yokken. Birdir, bir varlığa muhtaç bulunmadan, hiç bir varın yokluğunu garipsemeden. Halkı yarattı, yaratmaya koyuldu, düşünüp kurmadan, işe deneyiştten faydalanmadan, bir harekete, âlete muhtaç olmadan işe koyulmadan, koyulup yorulmadan. Her şeyi vaktinde yarattı, birbirlerine aykırı olan şeyleri birleştirdi, uzlaştırdı. Her şeyde bir istidat, bir tabiat yarattı; her şeyin maddesini ona göre düzdü-koştı. Her şeyi olmadan bilendir O; sınırlarını,

sonlarını kavrayıp kapsayandır O; her şeyin gizli, açık, her yanını bilendir O.

Tenzîh ederim O'nu noksan sıfatlardan, dâima yarattıklarına şerîat sahibi bir peygamber göndermiştir; yahut bir kitap indirmiştir; yahut gerekli bir hüccet tanıtmıştır; yahut da doğru yolu bildirmiştir. Öylesine peygamberlerdir onlar ki; ne sayılarının azlığı yüzünden buyrukları bildirmede bir kusurda bulunmuşlardır, ne yalanlayanların çokluğu yüzünden bir taksire düşmüşlerdir. Kimisi gelip geçmiştir; kendisinden sonra geleceğın adını bildirmiştir; kimisi çıkıp gelmiştir; ondan önceki onu tanıtmıştır.

Bu yol-yordam üzere çağlar geçmiştir, zamanlar aşmış; atalar geçip gitmişlerdir, oğullar, yerlerine geçip yetmişlerdir. Sonunda, noksan sıfatlardan münezze olan Allah, vaadini yerine yetirmek, elçiliğini tamamlamak için Rasulullah Muhammed'i göndermiştir; Allah'ın salâtı ona ve soyuna. Onu tanımak, tanıtmak için peygamberlerden söz almıştır; sıfatları tanınmıştır; doğumu ve doğduğu yer ve zaman yüceltilmiştir.

O gün yeryüzündekiler, ayrı-ayrı yollara sapmışlardı; darmadağın dileklere sarılmışlardı; dağınık yollara sapıtılmışlardı. Kimisi, Allah'ı, onun yarattığı şeylere benzetmedeydi; kimisi adını anarken batıl yola gitmedeydi; kimisi de ona şirk koşup sapıklık etmedeydi.

Derken onunla sapıklıktan kurtardı onları, vücudunun bereketiyle bilgisizlikten halâs etti onları; sonra da, Allah'ın salâtı ona ve soyuna olsun, Muhammed'e noksan sıfatlardan münezze olan Allah kendisine kavuşmayı seçti; katında ihsanda bulunmayı diledi; dünya yurdundan almakla ikram etti ona; belâlara eş olmayı reva görmedi ona. Kerem sahibi onu kendi katına aldı; Allah'ın salâtı ona ve soyuna olsun. O, sizin aranızda, peygamberlerin ümmetleri içinde

bıraktığını bıraktı. Çünkü peygamberler, ümmetlerini başıboş bırakmadılar; apaçık bir yol bırakmadan gitmediler; bir bayrak dikmeden onları terk etmediler.

Rabbimizin kitabı sizdedir, yanınızdadır; helâlini de apaçık göstermemedir, haramını da. Farzlarını da apaçık bildirmededir, üstün işlerini de. Bir hükmü kaldırılan ayeti de açıklamıştır, hükmü kaldırılan ayeti de. Ruhsatlarını da bildirmiştir, azimetlerini de. Anlamı hususî olan da apaçıktır, umumî olan da. İbretleri de meydandadır, örnekleri de. Mutlak olanı da bildirilmiştir, mukayyet olanı da. Anlamı herkesçe anlaşılana da beyan edilmiştir, anlaşılmayanı da. Kısaca anlatılanları tefsir edilmiştir, müşkül anlaşılana açıklanmış, bildirilmiştir, öyle hükümleri vardır ki o kitabın, mutlaka bilinmesi için ahit alınmıştır, öyle hükümleri de vardır ki kulların, onları bilmemesi de caiz sayılmıştır. Öyle ayetleri vardır ki kitapta farzdır da neshedilişi, sünnetle bildirilmiştir. Öyle ayetleri de vardır ki sünnetle vacip olmuştur, kitaptaysa terk edilmesine ruhsat verilmiştir. Bazı hükümleri vaktinde vaciptir, ileri zamanlarda hükmü geçer. Haramlarının da hükümleri çeşit çeşittir; öyle büyük haramlar vardır ki onları yapana cehennem vardır; öyle küçükleri de vardır ki onları yapanların suçlarını örter, bağışlar. Öyle hükümleri vardır ki en azı da makbuldür, en çoğu da yapılabilir.

Evet, sevgili okurlarım, işte böyle söylemiştir Allah'ın arsları, evliyaların şahı Aliyyü'l-Murtaza:

Rabbimizin kitabı sizdedir, yanınızdadır; helâlini de apaçık göstermemedir, haramını da. Farzlarını da apaçık bildirmededir, üstün işlerini de.

Gerçekten Alevî olduğumuzda samimiysek, Allah'ın kitabı Kur'ân-ı Mubin'e ve Ehl-i Beyt'e sarılmak zorundayız. Yoksa sazla, sözle, cümbüşle İslâm'a, Kur'ân'a, Ehl-i Beyt'e kir olmaya hakkımız yoktur.

Yine Hz. Ali (a.s) Nehcül-Belağ'da buyurur ki:

Sakın Kur'ân'dan ayrılmayın. Şayet ayrılırsanız yolunuzu şaşırılmışlardan olursunuz.

Ne yazıktır ki, bu başımızda dönen kara kalpliler, ne Allah'ın, ne Peygamber'in, ne Hz. Ali'nin ve ne de Ehl-i Beyt'in sözlerine, emirlerine asla inanmazlar. Bir zamanlar "Din, afyondur." dediler. Hâlbuki bunu söyleyenler, kendileri bize afyon oldular. Bizi Kur'ân okumaktan, hatta kitap okumaktan alıkoydular. Onun yerine içkiyle, kumarla, kahvelerde kâğıt ve taş oynamakla, sazla, sözle bizleri oyalamaya çalışmaktalar. Her kesim, harıl harıl kitap okurken, bizlerin kitap okuma sevgimiz yok denecek kadar düşmüştür. Bu da bizler için çok büyük bir kayıptır. Ne var ki haklı, haksız kim olursa olsun, herkes yaratana hesap vermek zorundadır.

Bakın Pîr Sultan Abdal şöyle seslenmekte:

Yarın hakkın divanına varılır
Huzur-u mahşer günü sual sorulur
Hak nizam, terazi orada kurulur
Orada haklı, hakkını asla gerektir

Başka bir deyişinde de şöyle dert yanmaktadır:

Muhammed Ali'nin güzel yolları
Şimdi türlü türlü yol eylediler
Azgın yaralara cerrah çoğaldı
Herkes bildiğini boy eylediler

Bizim bildiğimiz Ali bir idi
Şimdi her yerde bir Ali eylediler

"Şimdi her yerde bir Ali eylediler" demiştir Pîr Sultan Abdal. Evet muhterem dostlarım, her meslek, ustasından, öğretmeninden öğrenilir. İşte din de böyledir. Hatta daha önemlidir. Çünkü din fetva işidir, fakih işidir. Her bölüm-

den, her tahsil grubundan gelecek soruları akıllıca, ilmi yönüyle cevaplama işidir. Onun da her devirde imamları, velileri, âlimleri, müçtehitleri olmuştur. Değişik zaman ve mekânlara göre, bu âlimler Kur'ân ve Sünnet'e uygun fetva vermeye hakları vardır. Böylesi ilim sahipleri her zaman bulunmaktadırlar.

İşte din ancak bu âlimlerden öğrenilmelidir. Yoksa Maraş'ta bir adam çıkmış, içinde oruç, namaz olmayan bir Kur'ân getirecekmiş. O getirmedi, onun yerine biri de Erzinçan'da çıkmış. İki Mısır'da getirecekti ama getirmedi. Bu da Amerika'da getirecekmiş. Allah'a şükür ömrü yetmedi o da getirmedi. Niye getiremediler? Çünkü böyle bir şey yok ki getirsinler.

Bütün bunların bizim için birer oyun olduğunu, bu gibi asılsız boş laflarla Alevî olunmayacağını artık bilmeliyiz. Şayet Alevîyssek böylesi casuslara değil de, Allah Resulü'nün pak soyuna uymalıyız. Ben Alevîyim diyen her Müslümanın uyması gerekenler, On İki İmamlardır. Bu imamlarımıza göre bir Alevînin uyması gereken ameller vardır. Şimdi bunları inceleyelim.

ALEVİLİKTE ORUÇ, NAMAZ VE İBADET ŞEKLİ

- 1- Her türlü zulme, her türlü saltanata karşı olmak.
- 2- İlim öğrenip, takva ile üstün olup Hz. Muhammed'in canla-başla ümmeti olmak.
- 3- Sevgili Peygamberimizden sonra Allah Teala'nın emriyle tayin edilmiş On İki İmam'ı hak halifeler, hak imamlar kabul etmek.
- 4- Kur'ân-ı Kerim'e, On İki İmam'ın uyduğu gibi harfi harfine uymak.
- 5- Sabah iki, öğle dört, ikindi dört, akşam üç ve yatsı dört rekât olmak üzere günde on yedi rekât farz namazları kılmak, varsa kaza namazını, yoksa sünnet namazını kılmak.
- 6- Her cuma akşamı namazdan sonra dua ve zikir etmek.
- 7- Namazı On İki İmam'ın tarif ettiği şekilde kılmalıyız. Eller açık olmalı ve yenilen ve giyilen şeylerden olmayan toprak ve topraktan biten şeyler üzerine secde edilmelidir. İmam Hüseyin'in şehit olduğu Kербela toprağından olan toprağına secde etmek tercih edilmiştir. Mesela Necef'te Hz. Ali'nin türbesinden ya da Meşhed'de İmam Rıza'nın türbesinden olan toprak tercih edildiğı gibi. Anadolu'daki asıl Aleviler, toprak bulamadıklarında Hacı Bektaş taşı dedikleri, teslim taşını da namaz mührü olarak kul-

landıkları görülmüştür. Burada maksadımız, alının secdede taş, toprağa değmesine vurgu yapmaktır.

Namazla ilgili diğer bir husus da, öğle namazından sonra ikindi namazını ve akşam namazından sonra yatsı namazını kılabilme ruhsatının oluşudur.

Zaman insanlar için önem taşıdığından kolaylık olsun diye bu ruhsat verilmiştir. Namazı bu şekilde kılmanın bir mahsuru yoktur.

8- Kur'ân-ı Kerim'de tüm inananlara farz olan Ramazan ayı orucunu tutmak.

Bakara Suresi'nin 183 ve 184. ayetlerinde Allah şöyle buyurmakta:

Ey inananlar, kötülüklerden, şüpheli şeylerden korunmanız için oruç, sizden öncekilere farz edildiği gibi size de farz edilmiştir. Oruç, sayılı günlerdedir. İcinizden biri hastalanır yahut yolda bulunursa orucunu yer, sonra başka günlerde, o yediği gün sayısınca oruç tutar. Kime oruç zor gelirse her gün için bir yoksulu doyurur. Hayır için verdiği şeyi çoğaltırsa bu da kendi hayrına. Fakat bilseniz oruç tutmanız, sizin için daha hayırlıdır. Ramazan ayı, öyle bir aydır ki insanlara doğruyu bildiren, doğruluğa ait apaçık delillerden ibaret olan, hakla batılı ayırt eden Kur'ân, bu ayda indirildi. Sizden kim, bu aya erişirse orucunu tutsun. Hasta olan ve yolcu bulunan, hastalığında, yolculuğunda orucunu yer, sonra yediği günler kadar tutar. Allah sizin için kolaylık diler, güçlük değil. Bu da sayıyı tamamlamanız, Allah'ın size doğru yolu göstermesine karşılık onu ululamanız içindir, böylece de ona şükretmiş olabilirsiniz.

Demek ki bir ay ramazan orucu, inananlara farzdır. "Ben Aleviyim." diyen bir kişi herkesten daha çok buna inanmalı, namazını kılmalı ve orucunu da tutmalıdır.

9- "Ben Alevîyim, İmam Cafer Sadık'ın (a.s) mezhebimdeyim." diyen bir kişi, gelirinin beşte birini humus olarak gereken yerlere vermelidir.

Enfâl Suresi'nin 41. ayetinde Allah şöyle buyurmakta:

Doğru ile yanlışın ayrılış günü, iki topluluğun karşılaştığı gün, kulumuza indirmiş olduğumuza inanıyorsanız şunu bilin: Ganimet/kazanç olarak elde ettiğiniz şeylerin beşte biri Allah'a, resule, yakınlarına, yetimlere, yoksullara ve yolda kalmışa aittir. Allah her şeye kadirdir.

Dünyadaki tüm Alevîler bu ayetin hükmüne uymaktalar. Bu konuyu daha geniş anlatan risalelerimiz vardır.

10- Hac, kendisine farz olan her Alevî bu farzı yerine getirmelidir. Kur'an'ı Kerim'de İslâm'ın şartlarından olan farzların hükmünü değiştirmeye hiç kimsenin hakkı ve salahiyeti yoktur.

11- Başta Resul-i Ekrem'i sonra Hz. Ali, İmam Hasan ve İmam Hüseyin'i örnek alarak Allah yolunda cihat etmek.

12- Tevella ve Teberra kuralına sadık kalarak Allah'ın, Hz. Peygamber'in ve Ehl-i Beyt'in dostuna dost, düşmanına düşman olmak, kalben ve bedenen onlardan uzak durmak.

13- "İyiliği emretmek ve kötülükten alıkoymak" emrini yerine getirmek. İslâm'a, hakka hizmet etmekte insanları teşvik etmek.

14- İmanın şartlarını diliyle söylemek, kalbiyle tasdik etmek, ameliyle amel ve erkânını yerine getirmek.

15- Kurban bayramında durumu müsaitse kurban kesmek. Bayramda dost ve akrabaları ziyaret ederek onları gözetmek ve muhtaç olan varsa yardım etmek.

16- Muharrem ayında, ayın birinden başlayarak tam elli iki gün İmam Hüseyin'in ve diğer Kerbela şehitlerinin yasını tutmak, onların hayatını okumak, onlar için mersiyeleer okumak. Bu ayda zevk ve eğlenceyi gerektiren şeylerden uzak durmak.

17- Kur'ân'da emredildiği gibi tüm haramlardan kaçınmak, içki, zina, kumar ve her türlü yalandan, aldatmacadan kaçınmak. Helalden kazanmak, helal lokmayemek.

18- Çeşitli güzel amellerle Ehl-i Beyt'e utanç değil ziynet olmak. Adaletle doğruluğa önem vermek, bizim inancımızın gereğidir.

Evet, "Ben Aleviyim, ben Ehl-i Beyt'i seviyorum." diyen bir kişinin, karanlıklardan aydınlığa çıkması ancak bu yolla mümkündür.

Sevgili Peygamberimiz şöyle buyurmakta:

Bir insan hiç ölmeyecekmiş gibi çalışmalı ve hemen ölecekmiş gibi de Allah'ın emirlerini yerine getirmelidir.

Yoksa orucu, namazı, haccı, zekatı, takvası, itikadı, hizmeti olmadan Alevî olmak, mümkün değildir. Bu ameller hem itikadî ve hem de tertibîdir. Amel, erkân olmadan olmaz.

Sevgili kardeşlerim, İslâm'ın şartlarından olan oruç, namaz, zekât, hac, kelime-i şahadet, hakkında hiçbir mezhebin, hiç bir fırkanın, imamın ya da müçtehidin arasında ihtilaf yoktur. On İki İmam'a göre de bunlar, ittifakla kabul görmektedir. Ancak On İki İmam'a göre bunların devamı olarak Allah yolunda cihat etmek, iyiliği emretmek, kötülükten alıkoymak, tevella ve teberra da İslâm'ın şartlarındandır. Yani aradaki fark; İslâm'ın şartları diğer mezheplere göre beştir, ama biz Alevîlerin uyduğu imamet mektebine göre ondur.

Durum böyle olunca "Ben bunları kabul etmiyorum." demek, "Ben Müslüman değilim." demekle eş değerdedir. On İki İmam'ın fetvalarına uymamak, onları kabul etmemek anlamına gelir. Allah Teala Bakara Suresi'nin 3. ayetinde şöyle buyurmaktadır:

Onlar, gaybe inanırlar, namaz kılarlar, rızıklandırdığımız şeylerin bir kısmını yoksullara harcarlar.

Yine aynı surenin 43. ayetinde de şöyle buyurmaktadır:

Namaz kılın, zekât verin, rükû edin rükû edenlerle.

Bundan önce de benzer ayetlerden örnekler vermiştik. Namaz, zekât ve oruç hakkında ki ayetlere değinmiştik. Bunlar Allah'ın (c.c) emirleridir. Bu emirlere ya inanıp uyacaksınız, ya da uymayacaksınız. Ama "Ben Alevîyim." dedin mi, artık görevin bu emirlere uymaktır. Zira başka türlü Alevîlik yoktur.

Sevgili Peygamberimiz buyurmuştur ki:

Namaz dinin direğidir.

İmam Cafer Sadık (a.s) buyurur ki:

Ey bizleri sevenler! Bilin ki namazını hafife alanlar ahirette bizim şefaatomıza nail olamazlar.

Diğer imamlarımızdan da bu konularda nakledebileceğimiz çok değerli sözler vardır. Biz bunlarla yetindik. Ancak bizim üzerimizde karabulutlar gibi dönenlere, Alevîlik adına basında, televizyonda "Oruç, namaz bizim değildir." diyenlere, nasihat olması için Kaygusuz Abdal'ın şu güzel şiirini nakletmek istiyorum. Bakalım onlar mı doğru söylüyor, yoksa biz mi? Yorum sizindir.

İslâm'ın şartını sual edersen
İcmalinde şartı beştir efendi
Muradın eğer iman öğrenmekse
Onun da adedi beştir efendi

Savm-u Salât, zekât ile hac
Malım var ise hak yolunda saç
Biri şehadettir lisanını aç
Bu sana ne acayip iştir efendi

Peygamberleri sev onlara inan
İnanmayanlardır ol nâre yanan
Melek, kitap, ahiret olmaz mı ahsen
Var ise imanın hoştur efendi
Din Muhammed dini cümleden asıl
Gayri dinleri bilmezsem nasıl
Ziyade değildir üç farzdır gusül
Mazmaza, istinşah, beden yaştır efendi

Biz dört biliriz abdestin farzını
Gel öğrenmeye var ise kastin
Dirseklerin mail yumalı destin
Vech ile Ricleyn yaştır efendi

On iki şartı vardır salâtın
Kılıp onu menziline iletin
Ayne'l-yakin var ise bir illetin
Onun da adedi beştir efendi

Hadesten necasetten eyle taharet
Ört avret yerini etme kerahet
İstikbal-i kible, vakitle niyet
Bu altı saydığım dıştır efendi

Tekbir al, ellerin başına götür
Kıyam, kıraat, rükû, sücuddur
Kaide ahirde bir miktar otur
Kılırsan ne güzel iştir efendi

Kaygusuz Abdal'ın bildiği böyle
Noksanı var ise doğrusunu söyle
Su bulunmaz ise teyemmüm eyle
İki darp, bir niyet, üçtür efendi

Evet benim kardeşlerim, sakın kimse benim bunları kendimden uydurduğumu sanmasın. Kaygusuz Abdal'ın söylemiş olduğu bu namaz deyişini zaten çoğunuz "Bektaşiliğin İç Yüzü" adlı kitaptan okumuşsunuzdur. Okuyanlar alsın okusun. Şunu bilmemiz gerekir ki Allah (c.c), onun Resulü (s.a.a), On İki İmamlar (a.s), Hacı Bektaş-ı Veli ve bu hak yolun diğer ermiş âşıkları da "Oruç, namaz gibi İslâm'ın yapılmasını emrettiği ne varsa her inanan kişiye farzdır." demişlerdir. Kitabın başından şimdiye kadar örneklerini verdik ve vermeye de devam edeceğiz.

Demek ki bu Allah'ın seçkin kullarının "Vardır." dediğine, ne acıdır ki birileri gözümüzün içine baka baka, hem de Alevîlik adına "Bunlar yoktur." diyorlar. Bu ne biçim sorumsuzluktur? Bunun yorumunu siz değerli okurlarıma bırakıyorum.

Bence bu çıkmazdan kurtulmak için bunları iyi bilmek ve tahlil etmek gerekmektedir. Öyle ise "Ben de Alevîyim." diyen bir kimse, her şeyden önce diğer konularda olduğu gibi mezhep hakkında da araştırma yapmalı, âlimlerini okutmalı ve böylece dini konuda da sağlıklı bir bilgiye sahip olmalıdır. Bunu yapıyorsa, bir de mutlaka Kur'-ân'ı alıp okumalıdır. Peygamberimizin hadislerini, On İki İmamlarımızın hadislerini öğrenmeli ve okumalıdır.

Velhasıl, Alevîliği iyi tanımak için On Dört Masum'u, On İki İmam'ı çok iyi tanıma zorunluluğu vardır. Biz Alevîler için en hayırlı yol bu yoldur. Bütün kötülüklerden kurtulmanın tek yolu okumak, öğrenmek ve öğrendikleri-

ne de amel etmektir. Yoksa insanın bilmediği bir konuda hüküm yürütmesi zarardan başka bir şey sağlamaz.

Bakın Kur'ân-ı Kerim'in Nisâ Suresi'nin 136. ayetinde Allah şöyle buyurmaktadır:

Ey inananlar, inanın Allah'a ve Peygamberine ve Peygamberine indirdiği kitaba ve evvelce inen kitaba ve kim Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine ve âhiret gününe inanmazsa şüphe yok ki doğru yoldan pek uzak kalmış, tamamıyla sapıtmış gitmiştir.

Hz. Ali (a.s) şöyle buyurmaktadır:

Kur'ân okuyanlar, bir fazlalık ve bir eksiklikle okumayı bitirirler. Körlüğü azalır, bilgisi ise fazlaladır.

Demek ki bizler başkalarının sözlerine kanacağımıza asıl manada Alevîliğin şahı olan Hz.Ali'ye (a.s) inanarak Kur'ân ile bilgilenelim. Çünkü Kur'ân-ı Kerim bazı zavalıların iddia ettiği gibi sıradan yazılmış bir kitap olmayıp, en büyük bir mucize olarak Allah'ın (c.c) kelimidir. Bütün sırların çözümü onda vardır. Tüm âlemdeki canlılardan, cansızlardan, arıdan, sinekten, tabiatan, fezadan, geceden, gündüzden, güneşten, aydan, havadan, bulutlardan, yıldızlardan, tüm bu âlemlerin yaratılışından, okyanuslardan, denizlerden, dünyanın dönüşünden, tüm yenilen içilen nimetlerden, meyvelerden, hurmadan, üzümünden, zeytinden, yağmurdan, sudan, rüzgârlardan ve henüz kalemlerin yazmadığı, insanlığın anlatmasını beceremediği, aklımıza gelmeyen daha nice olaylardan Kur'ân-ı Kerim bahsetmekte ve bunlara ışık tutmaktadır. Ayrıca inananlara yol göstermektedir. Doğruyu da bildirmiştir, yanlış da bildirmiştir. Bütün evliyalar ona uyarak o makamı elde etmişlerdir.

Öyle ise biz Alevîlerin artık bu derin uykudan uyanmasının zamanı gelmiştir. İşin asıl ilmi yönü ne ise ona

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

yönelmeliyiz. Zararın neresinden dönersek kârdır. Yoksa bizim namazımız kılınmış, orucumuz tutulmuş gibi, Kur'ân'a, ilime, bilime aykırı olan ve buna benzer hurafelerle bir yerlere varamayız. Birileri de bizleri bu gibi ilmi olmayan laflarla kandırmamalıdır.

Sevgili Peygamberimizin *"Benden sonra ümmetimin yetmiş üç fırkaya ayrılacak. Bunlardan yalnız biri hak üzeredir."* demesi açıkça gösteriyor ki, İslâm dininin tek mezhebi vardır. O da Kur'ân ve Ehl-i Beyt yoludur. Ehl-i Beyt'in tarif ettiği şekilde; Kur'ân'ın ipine sarılanlar kurtulmuş olanlardır. İşte Alevilik mana itibariyle yol olarak, gerçek İslâm'ın yoludur. Ne var ki, 1512'de başlayan zulümler, nifaklar, entrikalar, üzerimizde karabulutlar gibi dönen casuslar, bizi İslâm'ın yolundan uzaklaştırdılar.

O tarihten günümüze kadar, her gelen bizleri kendi emellerine alet etmişlerdir. Eğer biz Aleviler olarak bu kara kalplilerden kurtulabilirsek, o zaman inanıyorum ki Ehl-i Beyt'in nurani ilim güneşi dünyayı aydınlatacaktır. Yalnız bunun böyle olması için çalışmak, uyanık olmak, sabırlı olmak, ilmi ve akli çalışma metotları gerekmektedir.

Allah Teala **"Hiç bilenle bilmeyen bir olur mu?"** demiştir. Eğer bu bilgiye, bu ilme sahip olmazsak bugüne kadar olduğu gibi başka yerde düşman aramaya gerek kalmaz. Çünkü düşman olarak biz, bize yeteriz. Tarihte de olduğu gibi; Bizi bizimle vurmuşlardır. Aynı oyun bugün de tüm hızıyla devam etmektedir.

Tarih kitaplarında yazmışlar ki, Hz. Ali (a.s) Muaviye ile olan savaşında kendi taraftarlarından çok çekmiştir. Nehcü'l-Belağ'da bu konuda nakledilen şikâyetleri vardır. Hz. Ali (a.s) taraftarlarını Allah yolunda savaşa çağırdığında onlar, "Ya Ali! Şimdi kış aylarıdır, soğuktur. Hele bir yaz gelsin de o zaman savaşalım." derlerdi. Yaz geldiğinde de sıcaktır, diye itiraz edilirdi.

Hz. Ali (a.s) bir hutbesinde bu konuyu şöyle dile getirir:

Eğer Muaviye benimle altın alış-verişi gibi bir alış-veriş yapmış olsaydı sizden on tane verir, yerinize onlardan bir tane alırdım. Çünkü görülen o ki, onlar batıl yolda birleşebiliyorlar ve Muaviye gibi birisinin sözüne uyabiliyorlar. Resul-i Ekrem, "Ali hak ile ve hak da Ali ile beraberdir." dediği hâlde siz bu hak yolunda itirazda bulunuyorsunuz.

Aynı vefasızlık İmam Hasan'a ve İmam Hüseyin'e de yapıldı. Hatta diğer imamlara da bu vefasızlık yapılmıştır. Belki de bu duruma düşmemizin sebebi yine bu vefasızlıktır. Artık o devirler geçti. Çağımız ilim ve bilim çağıdır. İyi ile kötüyü, doğru ile eğriyi, hakla batılı birbirinden ayırt edebilme yeteneğimiz, imkânımız vardır.

Öyleyse gelin Ehl-i Beyt'e vefasızlık yapan insanlara benzemeyelim. Bilelim ki; kim Ehl-i Beyt ve On İki İmam adına, Anadolu'da Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli adına, Alevîlik adına kalkar "Kur'ân'ın hükmü geçmiştir." derse, Peygamberin öz torunu da olsa Ehl-i Beyt'in yolundan çıkmış sayılmaktadır. Alevîlik adına da çirkin bir lekedir.

Sevgili dostlarım, bu laflar sıradan, değersiz laflar değildir. Bir insan, tüm ömrü boyunca hayır ve hasenatta bulunsa, namazını kılsa, orucunu da tutsa, ama ölüm ona yaklaştığında "Bunları ben kabul etmiyorum. Bunlar bizim değildir." dese, bu sözü onun ebediyen cehennemde kalmasına yetmektedir. Çünkü orucu, namazı inkâr etmek, Kur'ân'ı hafife alıp inkâr etmektir. Bu aynı zamanda sevgili Peygamberimizi (s.a.a) inkâr etmek de olur. Hem de On İki İmam'ı da inkâr manasına gelmektedir. İşte böyle laflar, peygamberlere iftiradır, imamlara iftiradır, evliyaya iftiradır.

Bu görüş benim şahsi görüşüm değildir. Bu görüş İmamlarımızın görüşleridir. Enbiyanın, evliyanın görüşleri

de budur. Çünkü On İki İmam'ın da, tüm evliyanın da tek amacı, Hz. Muhammed Mustafa'nın (s.a.a) getirdiği İslâm dinini yaşamak ve onu yaşatmaktır. Aslen imamın görevi budur. İmamlık makamına da bu yakışmaktadır.

Bugün bir kısım insanların Bektaşilik adına yaptıkları cahillikler, hurafeler, gerçekte Hacı Bektaş-ı Veli'ye de asılsız iftiralarlardır. Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli, Horasan'ın Nişabur şehrinde doğmuştur. Babası Seyit Muhammed, annesi de Nişabur şehrinin o zamanki müftüsü olan Ahmet Amil'in kızı Hatem'dir. Asıl adı Muhammed Bektaş'tır. İlk dersini babasından ve dedesinden almış, on sene Ahmet Yesevi hazretlerinin halifesi olan Lokman Perende'den ders görmüştür. Ahmed Yesevi dergâhında müçtehitlik unvanı olarak kendisine Elifi Taç bir hırka verilmiştir. Anadolu'ya da İslâm dinini yaymak için gönderilmiştir. Kendisi de bu yolu takip etmiş ve On İki İmam'ın temsili olan teslim taşını takarak Anadolu'da İslâm dinini yaymıştır. Bunun inkârı mümkün değildir. Buna tüm tarih kitapları şahittir.

Bu konuda daha geniş bilgi, ikinci ve bilhassa üçüncü kitabımda vardır ve devam edecektir. Mutlaka alıp okumakta yarar var.

Sevgili kardeşlerim, bilindiği gibi bu kitabın adı "Ehl-i Beyt'e Doğru"dur. Görüldüğü gibi burada göstermiş olduğumuz kaynaklarımız Kur'ân'a ve Ehl-i Beyt'e dayanmaktadır. Öyle ise on dört masumdan birer hadis daha okuyarak Ehl-i Beyt'e doğru gitmenin tadını çıkaralım. Tüm insanlığın kurtuluş gemisi bunlardır. Yeter ki Allah (c.c) insana anlayan kalp, gören göz nasip etsin.

Sevgili Peygamberimiz (s.a.a) şöyle buyurmaktadır:

Her iyilikten üstün bir iyilik olabilir. Ama Allah yolundan şehit olmaktan üstün bir iyilik olamaz.

Hız. Ali (a.s) şöyle buyurmaktadır:

İnsanların en ahmağı ahiretini dünyasına satandır.
Ondan daha ahmağı ise ahiretini başkalarının dünyasına satandır.

Bir parti lideri veya bir padişah taraftarı olmak ya da Maoçu veya Leninci olmak gibi oyunlar demek ki Hz. Ali'ye (a.s) göre başkaları için ahiretini satmak oluyor. Keşke hepimiz bu sözlerden ders alabilsek.

Âlemdeki kadınların en üstünü Hz. Fatıma-i Zehra (a.s) şöyle buyurmakta:

Ey Allah'ın kulları bilin ki Kur'ân, aranızda ilahi bir rehberdir. O Allah'tan size gelen son hüccettir. O Allah'ın doğruyu söyleyen kitabıdır. Onun nuru aydınlatıcı, ışığı parlaktır. Delilleri aşikâr, sırları açıktır. Ona uyana her zaman gıpta edilir.

İmam Hasan (a.s) şöyle buyurmaktadır:

Malında aptallık eden, namusunu kıskanmayıp onda gevşeklik eden, kendisine küfredene karşılık vermeyen kimse ahmaktır.

İmam Hüseyin (a.s) şöyle buyurmaktadır:

Bilin ki Allah'ın emirlerine isyan eden bir kimse, birşeyi yapmak istediğinde o işte umduğuna zor ulaştığı gibi korktuğuna ise çabuk ulaşır.

İmam Zeynelâbidin (a.s) şöyle buyurmaktadır:

Ölüm hâli sana gelmeden kendini savunacak vesile hazırla, nefsini yokla, düşün. Onun hakkında imtihana çekilmeden, sana sorular sorulmadan önce kendine cevap hazırla. Eğer dinini tanıyıp ona iman edip doğrulara itaat etmişsen Allah orada yardımcın olur. Dilini açar, sen de doğru cevap verirsin.

İmam Muhammed Bâkır (a.s) şöyle buyurmaktadır:

Bilin ki kıyamet günü en çok zararlı çıkacak olan insan, bir imam ya da âlimin iyi olduğunu söylediği hâlde onu bırakıp kötülüklerin peşinden gidendir.

Evet, İmam ne de güzel söylemiştir. Bugün "Ben Alevîyim." diyen bir kimseye sorsak "Sen on dört masumu, On İki İmam'ı seviyor musun? Onların her sözü her amelleri hak üzere midir?" desen hiç fire vermeden hemen ağzından "Evet" sözü çıkar. Hatta bazıları bu sevgiyi o derece abartmışlar ki, "Ali Rahimdir, Ali Rahmandır." diyerek hataya düşmüşlerdir. Bütün bunlara rağmen, imamlar ve onların yolu terk edilmiş ve onların düşmanları olan inkârcıların peşine düşülmüştür. İşte İmam Muhammed Bâkır (a.s) da bu akibeti bildirmektedir.

İmam Cafer Sadık (a.s) şöyle buyurmaktadır:

Allah Teala bazılarına nimetler verir. Ama onlar O'na şükretmezler. O zaman da o nimet onlara vebal olur. Bazıları da vardır ki onlar musibette sabrederler. Sabrettikleri için de bazı musibetler onlara nimet olur.

İmam Musa Kazım (a.s) şöyle buyurmaktadır:

Allah Teala'nın insanlara zahiri ve batini olarak iki hücceti vardır. Zahiri hücceti peygamberler ve imamlardır. Batını hücceti ise insana verilen akıldır.

İmam Ali Rıza (a.s) şöyle buyurmaktadır:

Dedem Resulullah Hz. Muhammed'i ve onun Ehl-i Beyti'ni seviyoruz diyerek umuda kapılıp Allah'ın emirlerini, ona olan ibadetlerinizi terk etmeyiniz.

İmam Muhammed Taki (a.s) şöyle buyurmaktadır:

Bilin ki Allah (c.c), rızasına razı olmayanlara gazap eder. Onun emirlerini ret edenlerden bağışını esirger, onu bağışlamaz.

İmam Ali Naki (a.s) şöyle buyurmaktadır:

Hayır işten daha hayırlısı, o hayır işi yapandır. Güzel sözden daha güzeli, onu söyleyendir. İlimlerden daha değerli olan, o ilmi koruyup onun değerini bilen ve gereğini yerine getirendir. Kötünün daha kötüsü ise o kötü ameli gerçekleştirenlerdir.

İmam Hasan Askeri (a.s) şöyle buyurmaktadır:

Batıl işlerin peşinde koşanlar, batılın bineğine binenler, sonunda pişmanlık diyarında inerler.

Allah Teala'nın arzu etmediği her iş batıldır, kötü ameller cezasız kalmayacaktır ve son pişmanlık da muhakkak fayda vermeyecektir.

12. İmam, Sahibu'z-Zaman, Hz. Muhammed Mehdi (a.s) de şöyle buyurmakta:

Allah Teala bizlere konuşma müsadesi verdiği zaman, orada hak ve hakikat aşikâr olur, batıl ise yok olur.

Evet kardeşlerim, Ehl-i Beyt'e doğru yol almak, onları gereği gibi tanımak, onların sözlerinden istifade etmek, sadece biz Alevîler için kurtuluş yolu değildir. Onları yeterince tanımak, onların tarif ettikleri gibi amel etmek, tüm dünya Müslümanları için de geçerlidir. Müslümanların kurtuluşu da Kur'ân ve Ehl-i Beyt'i yeterince tanımaktan geçmektedir.

Onların sözleri öyle sözlerdir ki, eğer bu sözler âlimlerce tefsir edilse her bir hadis, her bir söz ayrı bir kitap olur. Ne yazık ki bizim onların bu güzel sözlerini tefsir edecek ilmimiz yoktur. Bizim yaptığımız sadece o sözlerin mealini siz Ehl-i Beyt muhiplerinin istifadesine sunmaktan ibarettir. Onları gereği gibi anlatmak, bizim yapabileceğimiz bir şey değildir.

Evet, farkından olmadan kitabın sonuna yaklaşmaktayız. Konuyu toparlamak için özetleyecek olursak, bu ilk kitabımda Alevîlik nedir, niçin meydana gelmiştir, İslâm'da ilk ayrılıklar nasıl başlamıştır, bu ayrılıklara sebep olan unsurlar nelerdir, anlatmaya çalıştım. Biz Alevîlerin üzerinde oynanan oyunlar nelerdir, nasıl olmaktadır, niçin olmaktadır, konularını dilimizin döndüğü, ilmimizin olduğu seviyede izah etmeye çalıştım.

"Alevîlik İslâm'ın Özüdür" adlı üçüncü kitabımda, özellikle Anadolu'da Alevîlik nasıl başladı, Hünkâr Hacı Bek-taş-ı Veli'nin yaptıkları neydi, ozan ve âşıklar özlelerinde neyi yaşıyorlardı, gibi konuları kaynak ve delillerle anlatmaya çalıştık. Okunmasının yararlı olduğuna inanıyorum.

Ben bu çalışmalarımı yaparken Kur'ân ve Ehl-i Beyt'i kendime ölçü edindim. Bilhassa insanlık âleminin şu günlerde hak ve hakikata ne kadar muhtaç olduğunu vurgulamaya çalıştım. Hedefim kötülerin değil, iyilerin yanında olmaktır. Niyetimiz ayrılıkları körüklemek değil, zaten var olan ayrılıkları en aza indirip birlik olmaktır. Onun için de başkalarının hatalarını tekrarlamak yerine, biz Alevîler nerede hata yapıyoruz, bilmemiz gerekir.

Bununla birlikte öz veride bulunarak, bu çalışmalarımızla geleceğimizin, geçmişimizin meselelerini anlatmaya gayret gösterdik. Çünkü ben inanıyorum ki, bizler Alevîliğin aslını yaşayabilsek bugün gerçeğe susamış diğer fırkalar da yanımızda yer alacaklardır. Eğer bir Müslüman hakkı arıyorsa bilmeli ki, hak Kur'ân ve Ehl-i Beyt'lidir. Elhamdülillah biz de bu yolun yolcusu olma gayreti içindeyiz. Bu görüş bizim şahsi görüşümüz değildir. Bizzat Allah Teala ve Resul-i Ekrem'in emirleridir. Bakın Allah Şûra Suresi'nin 23. ayetinde şöyle buyurmaktadır:

Bu, Allah'ın, inanan ve iyi işlerde bulunan kullarını müjdelemesidir işte. De ki: Sizden, tebliğime karşılık bir ücret istemiyorum, istediğim, ancak yakınlarıma sevgidir ve kim güzel ve iyi bir iş yaparsa onun güzelim mükâfatını arttırırız; şüphe yok ki Allah, suçları örter, iyiliğe, mükâfatla karşılık verir.

Ahzâb Suresi ayet 33'de buyurur ki:

Ancak ve ancak Allah, ey Ehl-i Beyt, sizden her çeşit pislîği, suçu gidermeyi ve sizi tam bir temizlikle tertemiz bir hâle getirmeyi diler.

Yine Ahzâb Suresi ayet 6'da şöyle buyurmaktadır:

Peygamber, inananlar üzerinde, kendilerinden ziyade evladır ve onun eşleri de inananların analarıdır ve akrabalar da, Allah'ın kitabında, diğer inananlardan ve yurtlarından göçenlerden fazla birbirlerine yakındır miras dolayısıyla...

Evet, Allah akrabaların diğer inananlardan, İslâm için yurtlarından göçenlerden daha üstün olduğunu bildiriyor ve Resul-i Ekrem de Ehl-i Beyt'i meth-ü sena etmiş, onların velayetini bildirmiştir. Defalarca *"Ya Ali! Sen benim bedenimde baş gibisin."*, *"Ben ilmin şehriyim, Ali de onun kapısıdır."*, *"Ya Ali! Senin bana olan nispetin, Harun'un Musa'ya olan nispeti gibidir."* buyurmuştur.

İleride, ikinci ve üçüncü kitabımızda bunları daha geniş bir şekilde anlatmaya çalışacağım İnşallah. Bizim Ehl-i Beyt'i hak halife, hak imam ve onları herkesten üstün görmemiz Allah'ın emirlerindedir. Eğer Allah Teala hicret edenler peygamberin yakınlarından üstündürler deseydi biz itiraz etmez ve onun aynısını derdik.

Ne var ki, ayetin mealini verdik. Ayette Allah buyuruyor ki, Peygamberin yakınları, mirasça ona yakın olanlar, hicret edenlerden üstündürler, diyor. Biz de bunu diyor ve buna inanıyoruz. Çünkü bu yol Allah'ın (c.c) emri olan Kur'ân yoludur. Resul-i Ekrem'in getirdiği dinin yoludur. Bu yol evliyanın, salihlerin yoludur. Birlik yoludur, dirlik yoludur, Allah'a gerçek manada kul olmak yoludur. Şan ve şeref yoludur. Yani hem bu dünyada ve hem de ahirette kurtuluş yoludur. Kur'ân ve Ehl-i Beyt yolu, bilhassa biz Alevîlerin yoludur. Bu yol inananların yoludur.

Sevgili okurlarım, insanoğlu ne yaparsa yapsın dinsiz olarak yaşayamaz. Dinsiz bir insanın mutlu olduğu hiçbir devirde görülmemiştir. Herkesin bir inancı, bir dini vardır. Ateistlerin, tabiatçıların inandıkları dinsizlik de aslında bir dindir. Yoksa şu âlemdeki nizamın şuurlu bir yaratıcısı

olmadan, tabiat denilen şeyle oluşacağında hiçbir insan samimi değildir. Ancak çeşitli dinler olmakla birlikte Allah Teala'nın beğendiği, insan için uygun gördüğü din, İslâm dinidir. Allah (c.c) Mâide Suresi, ayet 3'te şöyle buyurmaktadır:

Bugün dininizi kemale erdirdim, size verdiğim nimetimi tamamladım, size din olarak İslâm'ı verdim ve hoşnut oldum.

Demek ki İslâm dışındaki dinler kabul görmeyeceklerdir. Öyle ise Allah'ın emirlerini içeren Kur'ân'a ve Allah'ın Resulü'ne ve Resul'ün Ehl-i Beyti'ne inananlar da bu dinin asıl temsilcileridir. İşte bu yol kurtuluş yoludur. İnanan bir insan, bu yolla cennete gireceğine inanır.

Ahirette Ehl-i Beyt'e kavuşmak bu yolla mümkündür. Alevîliğin dini İslâm, kitabı Kur'ân-ı Kerim, peygamberi Hz.Muhammed (s.a.a), hak halifeleri On İki İmamlardır. Bunların tümünün emir ve yasakları kabulümüzdür.

Mezhepler tarihi açısından İmam Cafer Sadık'ın (a.s) siyasal ve bilimsel çalışmaları nedeniyle Alevîlik mezhebi Caferî unvanıyla ona nispet verilmiştir. Bu yüzden biz Anadolu'da bulunan Alevîler olarak Caferî mezhebindeyiz. Bu isimle de iftihar ediyoruz.

Hz. Muhammed'in (s.a.a) emir ve yasaklarını İmam Sadık'ın (a.s) öğretilerinde harfiyen bulabilirsiniz. Zira Hz. Ali'nin (a.s) yolunda cihad ettiği, İmam Hasan'ın şehit olduğu, İmam Hüseyin'in ve Kerbela'daki ashabının mesajını yaydığı, Hz. Zeyneb'in tüm Kerbela şehitlerinin musibetini ulaştırdığı, Hz. Fatıma'nın kendisine yapılan musibetleri babasının meşicinde feryat ederek oluşturduğu din İslâm'dır.

Bizim inandığımız İslâm dini, Peygamber ailesinin kenara itildiği İslâm değildir. Muaviye'lerin, onun oğlu Yezid'lerin, Mansur'ların, Mütevekkil'lerin icat ettikleri İslâm hiç değildir. Hz. Ali'nin (a.s) ve Ehl-i Beyt'in içinde ol-

madığı İslâm'ı kabul ederek bu yolda gayret sarf edenlerin bir yerlere varamadıklarını tarih ispatlamıştır. Nitekim onlar sömürgecilerin elinde kukla olmuşlardır. Öyle ise sevgili Peygamberimizin iki paha biçilmez emaneti tüm insanlığın kurtuluş gemisidirler. Bunu yaşayıp yaymaksa biz Ehl-i Beyt muhiplerinin aslı görevidir.

Evet benim Ehl-i Beyt muhibbi kardeşlerim, siz nasıl olur da bunca nimetleri, bu kitabı, bu Peygamber'i, bu On İki İmam'ı görmezlikten gelip de haktan kaçabilirsiniz? Hiç akliselimin yaptığı gibi düşündük mü bunları? Allah Teala'nın hükümleri açıktır. O emirler insanı Allah'a kul olmaya çağırmaktadır. Salih amel işlemeye, doğru söylemeye, adaletli olmaya, emanete ihanet etmemeye, teraziye doğru tartmaya, yetim hakkı yememeye, bütün haramlardan el çekmeye davet etmektedir.

Bu gibi emirler, iyilikler yeryüzünde hâkim değilse, hele de "Ben Müslümanım." diyen bizler bu emirleri yerine getirip uygulamıyorsak, bu kabahat İslâm'ın değil, bu emirleri yerine getirmeyen insanlarındır.

Peki Muhammed, Ali dostu olan benim kardeşim, sen ne zamana kadar bu suça ortak olmaya devam edeceksin? Şöyle bir düşünelim, yeryüzünde birçok peygamber, imam, veli, evliya gelmiştir. Bildiğimiz, bilmediğimiz ne kadar Allah'ın askeri varsa hiçbirinin imanlarında şüphe edilmemiştir.

İşte İmam Hüseyin (a.s) de bunlara örnek olarak Kerbela'da hakkı temsil etmiş ve tüm şehitlerin efendisi olmuştur. Şu günümüze kadar Kur'ân-ı Kerim ve bunların hiçbiri hakkında şüpheleri, tereddütleri olmamıştır. Bugün baktığımızda onların türbelerinin yanlarında, onların adına camiler inşa edilmiş ve kendi zamanlarından şimdiye kadar oralarda ibadet yapılmıştır. Bütün bunlar birer canlı kaynaktırlar. Bunların inkârı mümkün değildir.

Evet, "Ben Alevîyim." diyen kardeşlerim, bütün bunlar var iken biz ne zaman bu şüphe selinden kurtulacağız. Bu komünistler, bu kapitalistler durmadan kendi çıkarları için, bizleri sömürebilmeleri için dinsizliği bize bulaştırmakta hayli başarılı oldular.

Daha düne kadar hiçbir dine inanmadıklarını kasetlerinde, kitaplarında itiraf edenler, şimdi hepimizin gözünün önünde maskelerini değiştirdiler. Çok değişik oyunlar oynamaya başladılar. Bizleri kötü emellerine alet ediyorlar. Kimi Türkçülük yaparken, kimi de Kürtçülük yoluyla Alevîliğe musallat olmaya çalışmaktalar. Daha doğrusu ne yapacaklarını şaşırılmış vaziyettedirler. Mao dediler olmadı, Lenin dediler olmadı, Kastro dediler olmadı, Arnavutluk'ta Enver Hoca dediler, o da hepsinden perişan çıktı, o da olmadı. Bunların bu oyunları tutmadı. Tutmadı ama Alevî millete de hiç de ucuza mal olmadı. Bir hiç uğruna kanlarımız aktı ve akmakta.

Peki, be dostum sen ne zamana kadar bu oyunlara karnacaksın? Bunlar kendilerini ilerici, inananları gerici gösteriyorlar. Bunlara sormak lazım, "Sizler nasıl ve neye istinaden ilericisiniz?" Diyelim ki bir doktorun, bir mühendisin, bir avukatın, bir öğretmenin diplomaları var. Onlar bu haklarını kazanmışlar. Peki, sizin ilericilik dediğiniz branşınız, metodunuz nedir? Bir kaset dolduran, inkârcılık üzerine bir kitap yazan, ilerici midir? İlerici dediğiniz yoksa Allah'ı inkâra kalkışanınız mıdır? Hiç bu kadar basit ilericilik olur mu?

Onlara göre "Allah vardır, peygamberler haklıdır, melekler, ahiret vardır, Kur'ân'daki farz olan helal ve haramlar doğrudur." dedin mi sen gericisin. Ama bunları kabul etmedin mi ilericisin. Bunlar böyle düşünüyorlar.

Evet benim dostlarım, bütün bu iddialar boş, akli ve ilmi olmayan laflardır. Allah katında kabul olacak din, İslâm'dır. Onun dışındaki komünizm, sosyalizm, kapita-

lizm gibi yolların Allah'ın isteğine uygun dayanağı yoktur. Ancak İslâm adına oluşan saltanatlar da İslâmî değildir. İslâm başından beri anlatmaya çalıştığımız, Kur'ân ve Ehl-i Beyt ile kâmindir.

Nasıl ki Hz. Ali'nin (a.s) İslâmî anlayışı ile Muaviye'nin İslâmî anlayışında fark varsa, İmam Hüseyin ile Yezid'in İslâm anlayışında fark varsa, işte bizim de Kur'ân ve Ehl-i Beyt olarak tanıdığımız İslâm'ın felsefî ve içtihadî açıdan farklılıkları vardır.

Bizim İslâmî inancımızda her türlü saltanat ve sömürgecilik yasaklanmıştır. Halkın beytülmalini kendi tasarrufuna harcaııp kendisine saraylar, hanlar yapanlar İslâmî olamazlar. İşte bunun içindir ki bu inancımız, bu durumu-muz her zaman birilerini korkutmaktadır. Bizim Kur'ân deyip, namaz deyip, oruç deyip, bir araya gelip cemaat ol-mamızı istemiyorlar. Çünkü dinine bağlı bir topluma baş-ka bir felsefeyi aşlamak mümkün değildir.

Bu imkânsız olduğundan onlar da bizim zaten var olan boşluğumuzdan yararlanıp asıl Alevîliğimize dönüp dinimizi yaşamayı bir türlü istemiyorlar. Çünkü istedikleri zaman bizleri kendi kötü emellerine alet edebilmek için bu halimizle onlara biçilmiş kaftan gibiyiz.

Bana göre bu gidişe dur denilmelidir. Kim bu vatani seviyorsa bilmeli ki biz de en az onun kadar seviyoruz. Bazıları bu iddialarımızla bizleri suçlayabilirler. Böylesi yaklaşımlar bizleri aldatmasın. Biz bu vatanın bölünme-sinden, parçalanmasından yana asla değiliz ve kıyamete kadar da böyle bir oyuna gelmeyiz. Çünkü bu vatan bizim de çok sevdiğimiz vatanımızdır. Biz de bu vatanın evlatla-rıyız.

Bizim isteğimiz açıktır. Bizim isteğimiz, Alevî Sünnî birliğinin de en güzel yaklaşımıdır. Bu hâlihazırdaki ka-nunlar çerçevesinde İmam Cafer Sadık mezhebine göre iç-tihat hakkımızın verilmesini, tanınmasını istiyoruz. Bu sa-

yede bizim de yetişmiş din adamlarımızın olmasını istiyoruz. Bu şekilde başımızda kara bulutlar gibi dönen inkârcılardan kurtulmak istiyoruz. Yoksa Allah'tan korkan inanan bir insan, tüm insanlığın huzur içinde yaşamasını ister. Böyle bir insan, nasıl olur da kendi ülkesinin, kendi insanının kötülüğünü isteyebilir?

Biz diyoruz ki, bir Sünnî köyünde insanların kendi öğretilerine hizmet eden camisi, din adamı var da, neden Alevî olan köyde kendi mezhebi doğrultusunda camisi, imamı olmasın? Bunun olmayışı bir ayrılık, bir zıtlık değil de nedir? Allah'ın dini bu kadar zıtlıklar ihtiva edebilir mi? Biz diyoruz ki, dinimiz bir, Allah'ımız bir, Peygamberimiz bir, kitabımız bir. Bunlar zaten birliktir. Farklı içtihatlar ise diğer mezheplerde de vardır. Bizim imamet içtihadımız da içtihattan kaynaklanan farklılıklardandır. Bu farklılıklar hiçbir zaman birliği bozacak ölçülerde değildir.

Evet kardeşlerim, İslâm dini tüm insanlık için bir huzurdur. İslâm'ı yaşamaya çalışanlar ister zengin, ister fakir olsunlar onlar kendi ölçülerince yine de mutludurlar. Onların aile yuvalarında mutluluk vardır. Sevgi ve saygı vardır. Onlar ne yaptıklarından emindirler. Günde beş vakit namaz kılan bir kimse, ölümden de korkmaz. Allah'a inananın gönül gözü açıktır, düşüncesi nettir. Bir insan ne kadar Allah'a bağlıysa o kadar hürdür. Allah Âdem'i (a.s) balçıktan yaratmış ve sonra kendi ruhundan ona ruh vererek var etmiştir. İnsan ise Âdem ve Havva'dan (a.s), bir damla sudan yaratılmıştır.

Bütün bunlar Allah Teala için hiç de zor değildir. İnsan sahip olduğu bu sıfatın görevlerini yapmazsa, Allah Teala'nın hiç bir şey eksilmez. Güneşi bir düşünelim. Güneş ışığını dünyamıza vermekle bir şeyi eksiliyor mu? Allah Teala'nın da insanı ya da kâinatı yaratmakla hiçbir şeyi eksilmez. Tüm insanlar Âdem ve Havva (a.s) anamızdan-

dır. Yani biz onun zürriyetindeniz. Ne var ki görüldüğü gibi maymuna, fareye özenen bir kısım zavallılar da kendilerinin maymundan geldiklerini iddia etmişlerdir. Maksud insanlığa zulüm etmek değil mi? O zamanki maymunlar insan olmayı başarmışlar da bugünkü maymunlar geç mi kalmışlar? Laf olsun işte. Asıl konumuz bu değildir. Görülen o ki insanlık nesli devam ettikçe, hak ve batıl devam edecektir. İyiler, kötüler olacaktır. İnananlar da, inkâr edenler de olacaktır.

Ne var ki "Ben Alevîyim." diyen bir kimseye inkâr etmek değil, inanmak yakışır. Zaten inanmayanlar Alevî olmaktan kendiliğinden çıkmış olurlar. Bir kişi hem ateist ve hem de Alevî ya da Bektaşî olamaz. Bakın Alevîliğin mezhep İmamı Cafer Sadık (a.s) şöyle buyurmakta:

Ey bizi sevenler! Bilin ki iyi bir iş, herkes için iyidir. Ama bizi sevenler için daha iyidir. Kötü iş herkes için kötüdür. Ama bizi sevenler için daha kötüdür.

Bizim için Allah Resulü'nün sözleri nasıl bir emirse aynı şekilde On İki İmam'ın sözleri de aynen emirdirler. "Ben Alevîyim." diyorsak, buna hepimiz uymaya mecburuz. Bu emirlere uymak zorundayız. Yoksa herkese göre, yörelere göre bir Alevîlik türü olamaz ve yoktur da.

Sevgili kardeşlerim, bu kitaplarım on beş senelik bir çalışmanın eseridir. Durmadan, usanmadan araştırmanın neticesinde, yüzün üzerinde kaynak ve eser okumakla bugüne kadar üç tane kitabım yayınlanmıştır. Görüldüğü gibi "Ehl-i Beyt'e Doğru" adlı bu kitabımda asıl kaynak olarak Kur'ân-ı Kerim ve on dört masumdan hadisleri esas aldım.

Bu mübarek hadislerin kaynağı; Biharü'l-Envar, Tuhefü'l-Ukul, Usul-i Kâfi, Nehcü'l-Belağa, el-Hayat, Leali'l-Ahbar, Müsned-i Ahmed b. Hanbel, Vesailü's-Şia, On Dört Masum'dan Kırkar Hadis, gibi kaynaklardır. Dileyen bu kaynaklara bakabilir.

Okuduğum, faydalandığım kitapların hepsini tek-tek vermeyi gerek görmüyorum. Şu kadarını söyleyeyim ki, okuduğum kitapların arasında, Saadete Ermişlerin Bahçesi, Hüsnîye, Mezhepler Tarihi, Ahmet Hilmi Filibeli, M. Asım Köksal gibi kimselerin hazırladığı İslâm Tarihleri, İmam Cafer Sadık (a.s) Buyrukları, Bektaşîlik adına yazılan değişik kitaplar, Kerbela olayını anlatan çeşitli kitaplar, Abdulkaki Gölpınarlı'nın eserleri, Hz. Muhammed'in Kurduğu Dinin Esasları kitabı, Cemalettin Ulusoy'un Bektaşîlik üzerine yazdığı kitaplar, Profesör 1400'ün Ehl-i Beyt Davası, Hz. Ali'nin Divanı, Profesör İhsan Süreyya Sırma'nın Emevîler, Abbasîler Dönemi adlı kitapları, Murtaza Mutahhari'nin Türkçe'ye çevrilen eserleri, Ehl-i Sünnet'in büyük âlimlerinden olan İbn-i Mace'nin Sünen'i, İbn-i Esir'in el-Kamil adlı İslâm Tarihi gibi eserler vardır.

Bilindiği gibi günümüzde Alevîlik için kitaplar yazanlar, var olan bir şeyi inkâr etmek için birbirlerinin yazdığı kitapları kaynak gösteriyorlar. Bizim onlardan farkımız, onların "yok" dediğine biz "var" diyoruz. "Var" diyenin asıl ana kaynağı da onun bunun yazdığından daha çok Kur'ân ve hadise dayanmaktadır. İşte biz bunu yapmaya çalıştık. Hak ve hakikati üstün tutarak, tarafsız bir şekilde doğru gördüklerimizi anlatmaya gayret ettik.

Allah'ın lütuf ve keremiyle bu kitabın yeniden baskısını siz kardeşlerimin hizmetine sunmayı başardık. Bu başarı siz değerli okurlarımındır ki ben de bunun sevincini yaşıyorum. Ben bu yola çıkarken Allah Teala'ya sığınarak çıktım. Siz Muhammed Ali'ye gönül verenlerden şunu istiyorum; hiç unutmayın ki bizi kurtaracak yine biziz.

Şu son senelerde Alevîliğin ve Alevîlerin üzerinde oynanan oyunlar neticesinde Alevîlik adına, Alevîliği oluşturan şeyler inkâr edilirken, ben bir kardeşiniz olarak sizi Ehl-i Beyt'e doğru yönelmeye çağırıyorum. İkinci ki-

tabımda "Ben Bir Alevîyim", üçüncü kitabımda ise "Alevîlik İslâm'ın Özüdür" demekteyim.

Öyle inanıyorum ki üzerimize bir felaket gelmektedir. Ve ben âcizane, bu felaketin önüne kendimce bir set koyduğuma inanıyorum. Elimden gelen budur ve artık sonrasında ne olur onu bilemem.

Öyleyse siz de Allah rızası için bu kitaplarımı alın, okuyun ve yine Allah rızası için başkalarına da okutun. Böylece bu haklı davamıza sizin de katkılarınız olacaktır. Allah Teala bizleri hak ve hakikatten ayırmasın. Hak ve hakikate ancak Kur'ân ve Ehl-i Beyt ile gitmek mümkündür. Allah (c.c) herkesi sevdikleriyle haşredeceğine göre, bizleri de sevdiklerimiz olan On Dört Masum ve On İki İmamlar'ımızla haşretsın inşaallah.

İşte Muhammed, Ali'nin yolu; işte bugün bizim hâlimiz. Ben az söyledim, ama sizler çok anladınız. Bu kitabı okuma zahmetine katlandınız. Allah'a emanet olunuz.

İnsanoğlu ilme yönel
İlim sende, var zatında
Hele bir o kemale var
İlim sende, var zatında

Okyanuslar, kıtalar var
Çok denizler, tepeler var
Evliyalar, yatırlar var
İlim sende, var zatında

Başka başka dünyalar var
Yeraltında bilmem ne var
Ne ararsan o sende var
İlim sende, var zatında

Hele bir gör şu âlemi
Allah öğretti kalemi
Öğrensin binbir kelamı
İlim sende, var zatında

Hakkı batıldan seçersen
La'li Güheri saçarsın
Sırat köprüsünü geçersen
İlim sende, var zatında

Niçin geldik bu dünyaya
Bak insan gidiyor aya
Güven olmaz ırka, soya
İlim sende, var zatında

Kirazlı'yım hak yolunda
Ne sağında, ne solunda
Gönlüm Ehl-i Beyt yolunda
İlim sende, var zatında.